

မောင်ထင်

မြန်မာ့စာပေ

မုန်တိုင်းထဲက နုပွားစာ

၂၀

အခြားဝတ္ထုတိုများ

PUSHKIN
Blizzard
and Other Stories

မုန်တိုင်းထဲကနဖူးစာ
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

အမှတ် ၁၉ (H)၊ ၇ လွှာ၊
၅၅ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၉၅၀ ၇၃၆၀၅၊ ၀၉ ၇၃၀ ၈၄၆၃၆၊ ၀၉ ၄၂၅ ၃၂၃ ၄၆၃

မုန်တိုင်းထဲက နုပွားစာ
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

မောင်ထင်

မုန်တိုင်းထဲကနဖူးစာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အုပ်စု ၅၀၀၊ ပျက်စီးဆုံးဒီဇိုင်း၊
ပန်းချီတင်ထွက်၊ စာစီနှင့်အပြင်အဆင်၊ လူမော်၊ စာပြင်၊ ကိုစိုးမင်း။

ပုံနှိပ်သူ၊ ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၁၄၂)၊ အမှတ် ၁၈၄၊ ၃၁ လမ်း။
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ထုတ်ဝေသူ၊ ဦးမိုးကျော် (ဇေယျာမိုးစာအုပ်တိုက်
၀၀၀၆၈)၊ အမှတ် ၁၉(H)၊ ၇၅၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်

ဇေယျာမိုး စာအုပ်ကတ်တလောက် အချက်အလက်များ - CIP

ထင်၊ မောင်

၇၉၁-၇၃

မုန်တိုင်းထဲကနဖူးစာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ/မောင်ထင်။

ရန်ကုန်၊ ဇေယျာမိုးစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၇။

၁၃၆ စာ၊ ၁၈ စင်တီမီတာ

၁။ မုန်တိုင်းထဲကနဖူးစာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

(၁) ထင်၊ မောင် မြန်မာပြန်သူ

မောင်ထင်

ဧရာဝတီတိုင်း၊ လပွတ္တာမြို့တွင် အဖ ဦးတရောင်း၊ အမိ ဒေါ်စိန်ပွင့် တို့မှ ၁၉၀၉ ခု၊ မတ်လ ၂၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည် ရင်းမှာ ဦးထင်ဖတ် ဖြစ်သည်။

လပွတ္တာမြို့ ဦးခန္တိကျောင်းနှင့် ဦးဘိုးထွန်းကျောင်းများတွင် စတင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ မြောင်းမြ တိုင်းရင်းသား အထက်တန်းကျောင်းမှ ဆဋ္ဌမတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့မှ တိုင်းရင်းသားအထက်ကျောင်းမှ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘီအေဘွဲ့ ရရှိ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်းဆရာ၊ မြို့ပိုင်၊ မြို့အုပ်၊ ပြန်ကြားရေးဌာန အတွင်းဝန်၊ အသံလွှင့်ဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်၊ ရခိုင်တိုင်း ပြန်လည်ထူထောင် ရေးနှင့် နေရာချထားရေး အထူးမင်းကြီး၊ ပြန်ကြားရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်၊ သတင်းစာဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ မြန်မာနိုင်ငံ သတင်းစာဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းပြုစုရေး အတိုင်ပင်ခံ၊ မြန်မာစာအဖွဲ့နှင့် သမိုင်းကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင် ... စသည်ဖြင့် နယ်ဘက်၊ စာပေနှင့် သတင်းစာအဖွဲ့အစည်းများတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်မှစ၍ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် စာအမျိုးမျိုး

ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ကိုဒေါင်း (၁၉၄၀)၊ မြို့အုပ်မင်းဆို ဘုံရုံကဗျာ (၁၉၃၇-၄၁)၊ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲနှင့် အာဇာနည်မိခင်ပြဇာတ် (၁၉၄၄)၊ ငဘ (၁၉၄၇)၊ ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်းနှင့် ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၉၆၀)၊ ဝမာနိုင်ငံရေးသုခမိန် (၁၉၆၅)၊ ပုရှ်ကင်၏ မုန်တိုင်းထဲက နဖူးစာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ (၁၉၆၅)၊ မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၆၆)၊ လောကအမြင် (၁၉၆၇)၊ မောင်ထင်၏ ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၆၈)၊ ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၇၂)၊ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း (၁၉၇၄)၊ မြို့အုပ်ပုံပြင် (၁၉၇၆)၊ အနာဂတ္တိကျမ်း (၁၉၇၇)၊ ဂါလီဇာ၏ ခရီးစဉ် (၁၉၈၁) တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ ဂါလီဇာ၏ ခရီးစဉ်စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်) ရရှိခဲ့သည်။

မာတိကာ

-	နိဒါန်း	၉
၁။	မင်းဖို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် The Shot	၂၃
၂။	မုန်တိုင်းထဲက နဖူးစာ Blizzard	၄၇
၃။	သုဘရာဇာ The Undertaker	၆၆
၄။	မိဘတို့၏အချစ် The Postmaster	၇၉
၅။	ကျေးတောသူ သခင်မကလေး Lady into Lassie	၁၀၃

နိဒါန်း

ခရစ် ၁၈၃၁ ခုနှစ်တွင် ရုရှ အမျိုးသားစာဆိုတော်ကြီး ပုရ်ကင်သည် “ဗြဲလကင်ပြောသော ပုံပြင်များ” (The Tales of Belkin) ဟူသော အမည်ဖြင့် ယခု မြန်မာပြန်ဆိုလိုက်သော ဝတ္ထုတို ငါးပုဒ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေ ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ထုတ်ဝေခဲ့သော အချိန်ကာလ၌ ပုရ်ကင်သည် ကဗျာနှင့် ပြဇာတ်အရေးအသားတို့တွင် အလွန်ထင်ရှားကျော်စောနေသော စာဆို တော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ၏ ကဗျာနှင့် ပြဇာတ်တို့မှာလည်း သမိုင်း၊ ရာဇဝင်၊ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင် အထောက်အထားတို့ဖြင့် ခုံညားစွာ ဖွဲ့နွဲ့ထား သော အဖွဲ့အနွဲ့များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ များသောအားဖြင့် ဘုရင် စနစ်ကို ဝေဖန်သော စာများဖြစ်လေရာ ပုရ်ကင်သည် မကြာခဏ မင်းဒဏ် သင့်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်တွင် ပုရ်ကင်သည် ခမ်းနားသော အဖွဲ့အနွဲ့ တို့၌ ငြီးငွေ့လာဟန်တူလေသည်။ သူ၏ မူလပဋိသန္ဓေစိတ်မှာ ဆင်းရဲသား လူထု၏ နေပုံထိုင်ပုံ၊ စားပုံသောက်ပုံတို့၌သာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသောစိတ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြန်မာ့ဂန္ထဝင်တွင် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် နန်းတွင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ထီးဆန်နန်းဆန်သော အဖွဲ့အနွဲ့ တို့ဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော်လည်း သူ၏ မူလစိတ်ဓာတ်သည် တောသူ တောင်သားတို့၏အပေါ်တွင် စေတနာထားသောစိတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

နိဒါန်း

ခရစ် ၁၈၃၁ ခုနှစ်တွင် ရုရှ အမျိုးသားစာဆိုတော်ကြီး ပုရှ်ကင်သည် “ဗြဲလကင်ပြောသော ပုံပြင်များ” (The Tales of Belkin) ဟူသော အမည်ဖြင့် ယခု မြန်မာပြန်ဆိုလိုက်သော ဝတ္ထုတို ငါးပုဒ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေ ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ထုတ်ဝေခဲ့သော အချိန်ကာလ၌ ပုရှ်ကင်သည် ကဗျာနှင့် ပြဇာတ်အရေးအသားတို့တွင် အလွန်ထင်ရှားကျော်စောနေသော စာဆို တော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ၏ ကဗျာနှင့် ပြဇာတ်တို့မှာလည်း သမိုင်း၊ ရာဇဝင်၊ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင် အထောက်အထားတို့ဖြင့် ခုံညားစွာ ဖွဲ့နွဲ့ထား သော အဖွဲ့အနွဲ့များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ များသောအားဖြင့် ဘုရင် စနစ်ကို ဝေဖန်သော စာများဖြစ်လေရာ ပုရှ်ကင်သည် မကြာခဏ မင်းဒဏ် သင့်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်တွင် ပုရှ်ကင်သည် ခမ်းနားသော အဖွဲ့အနွဲ့ တို့၌ ငြီးငွေ့လာဟန်တူလေသည်။ သူ၏ မူလပဋိသန္ဓေစိတ်မှာ ဆင်းရဲသား လူထု၏ နေပုံထိုင်ပုံ၊ စားပုံသောက်ပုံတို့၌သာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသောစိတ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြန်မာ့ဂန္ထဝင်တွင် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် နန်းတွင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ထီးဆန်နန်းဆန်သော အဖွဲ့အနွဲ့ တို့ဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော်လည်း သူ၏ မူလစိတ်ဓာတ်သည် တောသူ တောင်သားတို့၏အပေါ်တွင် စေတနာထားသောစိတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

တောလေ့ကို ဖွဲ့နွဲ့ရန် အလွန် စိတ်အားထက်သန်သည်။ ထိုနည်းတူစွာ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း တောသူတောင်သားတို့၏ ဘဝကို ဖွဲ့နွဲ့ရာ၌ ပို၍ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ စာကြီးပေကြီး အဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို ရေးစေရာမှ လူတကာတို့ ပြောနေကျ ဆိုနေကျ စကားပြေရိုးရိုး အဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို ရေးသားရန် အကြံပြုလေသည်။ ဤသည်တွင် ယခုတင်ပြလိုက်သော ပုံပြင်များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ထိုပုံပြင်များကို မိမိကိုယ်တိုင် သိမြင် တွေ့ကြုံသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို မိုး၍ ရေးသားသည်မှန်သော်လည်း စာရေးဆရာတို့၏ ပရိယာယ်ကိုသုံး၍ ထိုပုံပြင်များကို သူ့အား ခြံလက်အမည်ရှိသော စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦးက ပြန်ပြောသည့်အနေဖြင့် ရေးသားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုများ နိဒါန်းတွင် ထိုဝတ္ထုများ ပြောပြသူ ခြံလက်၏ မွေးသက္ကရာဇ်၊ မွေးရာဇာတိ၊ မိဘမျိုးရိုး၊ အလုပ်အကိုင်၊ အမူအကျင့်တို့ကို ဖော်ပြသော တစ်ဆင့်ခံသိရသည်ဟူသည့် အကြောင်းအရာများကို ယုတ္တိရှိအောင် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ခြံလက်သည် ၁၈၁၅ ခုနှစ်မှသည် ၁၈၂၃ ခုနှစ်အတွင်း စစ်မှုထမ်း၍ စစ်ထဲမှ ထွက်လာသောအခါ မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်သော လယ်ယာချောင်းမြောင်းတို့ကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်၍ နေထိုင်သော ဟူ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏စရိုက်မှာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတို့၏ စရိုက်နှင့် မတူသဖြင့် သီးစားများ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူ လူလိမ်လူကောက်တို့က သူ့ကို ဝိုင်း၍ ပတ္တီးရိုက်ကြသည်။ ဤသည်ကို မခံချင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ခြံလက်အား မြေပိုင်ရှင်တို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကို စေ့စပ်သေချာစွာလုပ်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ပြောဆို၍ အကူအညီပေးသည်။ သို့ရာတွင် ခြံလက်သည် မိမိ၏ သီးစားများအား သဘောကျ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ခွင့်ပြု၍ မိမိကိုယ်တိုင်ကား ရသမျှနှင့် အေးအေးလူလူ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဝသီကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်း မရှိစေကာမူ အများသူငါက သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ ခြံလက်သည် ပုံတိုပတ်စများကို ပြောရန် ဝါသနာရှိ၍ သူတစ်ပါးကို ပြောပြတတ်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

ဝတ္ထုရှည်တစ်ခုကို ရေးခဲ့သည်ဆို၏။ သို့သော် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်တတ်သော အကျင့်ကြောင့် ထိုဝတ္ထုကို ဆုံးအောင်လည်း မရေးနိုင်ချေ။ ရေးပြီးသမျှ စာရွက်တို့ကိုလည်း အိမ်သူအိမ်သားတို့က မှန်ပြတင်းသုတ်ရာ၌ အသုံးချလိုက်ကြလေရာ စုံးစုံးမြုပ်သွားလေသော ဟူ၏။ ဤကား ပုရှ်ကင်က သူ့အမည်ကို ခြံလကင်တည်းဟူသော အမည်၌ မြှုပ်နှံထားသော အချက်တည်း။

ဘာသာပြန်သူသည် ၁၉၄၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလနှင့် နိုဝင်ဘာလထုတ် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် The Undertaker နှင့် Blizzard ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်ကို “သုဘရာဇာ” နှင့် “မုန်တိုင်းထဲက နဖူးစာ” ဟု အမည်ပေး၍ ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ရေးသားရာ၌ မူရင်းစာရေးဆရာအား ပရိသတ် သိရှိလေအောင် နိဒါန်းသွယ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ၁၉၅၆ ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၌ The Shot ဟူသော ဝတ္ထုတိုကို “မင်းဖို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်” ဟု အမည်ပေးကာ ဘာသာပြန်၍ ထည့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် အကြောင်းအခွင့် မကြုံသဖြင့် ဆက်လက်ဘာသာပြန်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းအတွက် The Postmaster ဝတ္ထုတိုကို “မိဘတို့၏ အချစ်” ဟု အမည်ပေးပြီးလျှင် ဘာသာပြန် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော Lady into Lassie ကိုမူ “ကျေးတောသူ သခင်မကလေး” ဟု အမည်ပေး၍ ယခုထုတ်ဝေသော ခြံလကင် ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်အတွက် ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဤနောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်မှာ ယခင်က မထုတ်ဝေခဲ့ရသေးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာပြန်သူသည် ပုရှ်ကင်၏ မူအတိုင်း ဝတ္ထုတိုများကို ရှေ့နောက် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါ၏။ ပုရှ်ကင် ထုတ်ဝေစဉ်က ဝတ္ထုအစီအစဉ်မှာ “မင်းဖို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်”၊ “မုန်တိုင်းထဲက နဖူးစာ”၊ “သုဘရာဇာ”၊ “မိဘတို့၏ အချစ်”၊ “ကျေးတောသူ သခင်မကလေး” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပုံနှိပ်ရာ၌

ပမာဒ လေခ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရှေ့နောက် အစီအစဉ် မမှန်ပါ။ ဤအဖြစ်ကို စာရှုသူတို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ကမ္ဘာဂန္ထဝင် ဝေဖန်ရေးပညာရှင်တို့က ပုဂ္ဂိုလ်ကို အင်္ဂလိပ် ပြဇာတ်ဆရာ ရှိတ်စပီးယား (Shakespeare) နှင့် လည်းကောင်း၊ အီတလီ အနုပညာရှင် သိပ္ပံပညာရှင် မိုက်ခဲလန်ဂျီလို (Michelangelo) နှင့် လည်းကောင်း၊ ဂျာမန်ဂီတဆရာ ဗေ့ထိုဗင် (Beethoven) နှင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ဂိုဏ်းတည်းထား၍ ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ရှုနိုင်ငံ စာပေအနုပညာရှင် အားလုံးတို့ကမူ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကဗျာအနုပညာရှင်အဖြစ်ဖြင့် ထိပ်တန်း၌ထား၍ ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ခေတ်၌ ပေါ်ပေါက်သော ရုရှစာပေ ဝေဖန်ရေးသမားတို့ကမူကား အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ကဗျာဆရာ ဘိုင်ရွန် (Byron) သည် တော်လှန်ရေးကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ရှုနိုင်ငံ၏ တော်လှန်ရေးကဗျာဆရာဖြစ်သည်ဟု ဆို၍ ဂုဏ်ပြုကြသည်။

သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဇာဘုရင် နစ်ကလပ် (Nicholas I) ၏ အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် နစ်ကလပ်၏ နောင်တော် ဇာဘုရင် အယ်လက္ကဇန္ဒာ (Alexander I) ကို ပုန်ကန်တော်လှန်ကြသော မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား အချို့တို့က ဘူဇွာဟူ၍ စွပ်စွဲခဲ့ကြဖူး၏။ သို့သော် နှောင်းခေတ် တော်လှန်ရေးသမားတို့က ဤသို့ စွပ်စွဲချက်သည် မျက်ကန်းတော်လှန်ရေးသမားတို့၏ စွပ်စွဲချက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ပြန်လှန်ချေပသည်။ စင်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်၏ဘဝမှာ ထိုခေတ် ထိုအခါ၏ သဘာဝအတိုင်း ဇာဘုရင်၏ ဩဇာစက်ကွင်းမှ မလွတ်နိုင်သေးသော်လည်း ဇာဘုရင်၏ အာဏာစက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်သောဘဝဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် သူရေးသော စာပေအားလုံးတို့တွင် အထင်အရှား ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

ယခုခေတ်၌ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုရှားစာပေတွင် မီးရှူးတန်ဆောင် ဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မငြင်းကြတော့ချေ။ စင်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အရေးအသားတို့သည် မျက်မှောက်ခေတ်၏ သဘာဝကို ဒိဋ္ဌဓမ္မ မြင်အောင် ဖွဲ့ဆိုသော အနုပညာဂုဏ်မြောက်လှသည့် အရေးအသားဖြစ်လေရာ သူ အသက်

ထင်ရှား ရှိစဉ်က အနုပညာ ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့၌ ကပ်ငြိနေတတ်သော ပါတီရေး၊ လူမျိုးရေး၊ ဝါဒရေး စသည့် ဥပါဒါန်တို့သည် ကာလရွေ့လျော့သည့် အလျောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ပုရှ်ကင်သည် အနှောင်အဖွဲ့ အချုပ် အချယ်တို့မှ လွတ်မြောက်အောင် လူထုအား လမ်းညွှန်သော စာပေ အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟူ၍ ခေတ်ဟောင်းခေတ်သစ် နှစ်ရပ်စလုံးက အသိအမှတ် ပြုလာကြလေသည်။

ပုရှ်ကင်၏ဘဝသည် အတော်ပင် ထွေပြားဆန်းကြယ်သော ဘဝ ဖြစ်သည်။ ပုရှ်ကင်၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ အယ်လက္ကဏ္ဍန္တာ ဆာဂီယေဗစ်ချ် ပုရှ်ကင် (Alexander Sergeyevich Pushkin) ဖြစ်၏။ ပုရှ်ကင်ကို မော်စကိုမြို့၌ ကမ္ဘာပြကွဒိန် ၁၇၉၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ၆ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား သည်။ အမိဘက်မှ မျိုးရိုးမှာ ၁၆၈၂-၁၇၂၅ တွင် နန်းစံသော ရုရှား ဇာဘုရင် ပီတာ သ ဂရိတ် (Peter The Great) လက်ထက်တွင် ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ခဲ့သူ အီဗရာဟင် ဟန္နီဘောလ် (Ibrahim Hannibal) အမည်ရှိ အီသီယိုပီးယား အမျိုးသား နီဂရိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပုရှ်ကင်သည် ဤကဲ့သို့ နီဂရိုးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခြင်းကို အမြဲ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ နီဂရိုးလူမျိုးတို့နှင့် တွေ့လျှင် သူ၏နောင်တော်များဖြစ်သည်ဟု ပြောဆို တတ်သည်။

ပုရှ်ကင်သည် ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် ထိုခေတ်ထုံးစံအတိုင်း ပြင်သစ် စာပေ၌ မွေ့လျော်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ကာလသားဘဝ၌ စစ်သားများနှင့် ပေါင်း၍ ကာမဂုဏ် အရှုပ်အထွေးတို့၌ ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်ရာ သူ၏ကဗျာ တို့၌ ကာမဂုဏ်အငွေ့အသက် မကင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။

အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးနောက် နိုင်ငံခြားရေး ဌာနတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ကျောင်းနေစဉ်အရွယ်ကပင်လျှင် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းများ၌ တောက်တိုမယ်ရ ကဗျာများကို စပ်ဆို ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ်၌ပင်လျှင် သူ့ကဗျာအချို့သည် ကျောင်း၏ပြင်ပ၌ ထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဤသို့ ကဗျာ၌ ဝါသနာပါသော အရိန်ဖြင့် နိုင်ငံခြားရေးဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ခန်းခနဲ ကဗျာများစွာကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ဓာတ်မှာ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် ဖြစ်ချေရကား ပုပ်ရဟန်းနှင့် ဇာဘုရင် တို့၏ အမြင်မတော် ရှိသည်များကို ရေးသားစပ်ဆိုလေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ အုပ်ချုပ်သောသဘောနှင့် ငွေဝယ်ကျွန်တို့၏ ဒုက္ခများကို ဖွဲ့နွဲ့စပ်ဆိုလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါက ရုရှားနိုင်ငံ၌ ၁၈၂၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ အရေးတော်ပုံဟု တွင်သော လူထု၏ ပုန်ကန်ထကြွမှုကြီးကို ကြံစည်လျက် ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ အရာရှိကြီးတို့က ပုဂ္ဂိုလ်ကို နယ်စွန့်နယ်ဖျား တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ဤကား နယ်နင်သည်နှင့် မခြားပေ။

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကဲ့သို့ နယ်နင်ဒဏ်တစ်မျိုးကို ခံစားနေရသော်လည်း တော်လှန်ရေး စရိုက်အတိုင်းပင် ကဗျာများကို ရေးစပ်လာသည်။ သူ၏ ကဗျာ များတွင် အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာ ဘိုင်ရွန်၏ အငွေ့အသက်များကို တွေ့နိုင်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ်သမား ရုဆိုး (Rousseau) ၏ သြဇာနှင့် လည်း မကင်းချေ။ ဤအတွင်း ထိုမှ ဤမှ နယ်အမျိုးမျိုးသို့ ပြောင်းရရွေ့ရနှင့် အထက်လူကြီးများနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်လာပြီးလျှင် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်ရ သည်။

အလုပ်ထွက်၍ မြို့တစ်မြို့တွင် ဖခင်နှင့်အတူ နေထိုင်စဉ် ဇာဘုရင် အယ်လက္ကဇန္ဒာ ကွယ်လွန်သောအခါ အာဏာသိမ်းရန် ပုန်ကန်မှုတစ်မှု ပေါ် ပေါက်လာသည်။ ထိုအမှုတွင် ပုန်ကန်သူ ငါးဦးသည် ကွပ်မျက်ခြင်းခံရသည်။ ထိုကွပ်မျက်ခြင်း ခံရသူတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် များစွာ ရင်းနှီးသောသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိဖခင်နှင့် နေထိုင်ရာမှ ပီတာစဘတ် မြို့သို့ သွားရောက်၍ သူပုန်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ရန် အကြံရသည်။ သို့သော် သူ၏မိတ်ဆွေများက သူ့အား နိုင်ငံရေးထဲတွင် မပါဝင်စေဘဲ စာပေအနုပညာ ၌သာ စိတ်ဝင်စားလေအောင် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုထားသဖြင့် အကြံမအောင် ချေ။ သို့ပါသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဇာဘုရင် နိကာလပ်တို့ တွေ့ရ ဆုံရသည်။

အခါ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ကက သူသာလျှင် ပီတာစတတ်မြို့၌ ရှိခဲ့လျှင် တော်လှန်ရေး
ဂိုဏ်းထဲ ဝင်မိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရဲဝံ့စွာ လျှောက်ထားသည်။ သို့သော်
သဘောထားကြီးသော ဇာဘုရင်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးသော
စိတ်ထားရှိသဖြင့် သူ့အား ဘေးမဲ့ပေးရုံမျှမက စာပေကဝိတစ်ဆူအဖြစ်ဖြင့်
သူ၏ထံပါးတွင် အမှုတော်ထမ်းရွက်စေသည်။ ထိုသည်မှစ၍ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း
ထင်ရှားလာသည်။

နန်းတွင်းသား ဖြစ်လာသောအခါ ငယ်မူငယ်ကျင့်အတိုင်း အရက်
သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ အပျော်အပါးလိုက်စားရင်းနှင့် ကြွေးတင်ခဲ့သည်။ သို့သော်
သူကြွေးတင်တိုင်း ဇာဘုရင်က ဆပ်သည်။

၁၈၂၈ ခုနှစ်တွင် အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ်သာသာမျှသာ ရှိသေးသော
နာတာလီဆိုသူ မိန်းကလေးနှင့် တွေ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နာတာလီကို ယခု
တွေ့ ယခုကြိုက်၊ ယခုပင် လက်ထပ်ရန် သူ့မိခင်အား နားဖောက်သည်။
သို့သော် ယောက္ခမလောင်းသည် အပျော်အပါးလိုက်စား၍ ကြွေးထူသူကို
သမက်တော်ရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားရင်းနှင့် နေ့ရွှေ ညရွှေ လုပ်နေသည်။
ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေးရှာကြံပြီးလျှင် အကြွေးများကို
ဆပ်၍ ယောက္ခမကြီးအား ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ပုံအပ်ကာ လက်ထပ်လိုက်လေ
သည်။

သို့ရာတွင် လက်မထပ်မီ၌ နာတာလီနှင့် အကြောင်းမျှဖို့ရာ မသေ
မချာနှင့်မို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးသည့်နောက်တွင် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူ့
မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်သော လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းရှိရာအရပ်သို့ သွား၍
နေထိုင်ခဲ့ရသေး၏။ ဤအတွင်း တစ်ဖက်၌ နာတာလီနှင့်ရဖို့ရာ ငွေကြေး
ရှာကြံရင်း တစ်ဖက်၌ကား နာတာလီကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိလျှင်ပြီး
ရာ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ကဗျာလင်္ကာကြီးများ၊ ပြဇာတ်များကို
ရေးသည်။ သူ၏အရေးအသားတို့မှာ ဘုရင်စနစ်၏ ချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန်ချက်
တို့ကို ရာဇဝင်ကြောင်းနှင့်ယှဉ်၍ ထုတ်ဖော်သော အရေးအသားဖြစ်သည်။
ဤသို့သာလျှင် ကဗျာလင်္ကာတို့နှင့် မွေ့လျော်နေခိုက်တွင် စကားပြေ အရေး

အသားကို ရေးကြည့်သည်။ သူရေးလိုက်သော စကားပြေသည် အလွန် ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ ရှရှ ကျေးလက်တောရွာ သဘာဝကို သရုပ်ဖော် သည့်လူထုအများသုံး စကားကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာဖြစ်အောင် တန်ဆာမဆင်ဘဲ ဖွဲ့နွဲ့လေ့ရှိသည်။ သူ့ ရှေးဦးစွာ စကားပြေအရေးအသားကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ တွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဗြဲလကင်ဆိုသူ က သူ့အား ပြောပြသော ပုံပြင်များဟူသော အနေဖြင့် ရေးသားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယခင်က ထီးရေးနန်းရေး စသည့် အရေးအရာတို့ကို ကဗျာလင်္ကာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုရာမှ အခြေခံလူထုတို့၏ ဒိဋ္ဌမျက်မြင် အကြောင်းအရာ တို့ကို ဖွဲ့နွဲ့လိုက်သောအခါ ရှေးကထက်ပင် ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်လာသည်။

ထိုနောက် နာတာလီနှင့် ညားပြီးသော် နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသား အဖြစ်ဖြင့် မပျော်ပိုက်သဖြင့် သတင်းစာဆရာအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးရန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခု တည်ထောင်သည်။ သို့သော်ငြားလည်း နာတာလီသည် သူ့အား ပြိုဟ်မွေလာခဲ့လေပြီ။ နန်းတွင်း ကပွဲများကအစ နာတာလီသည် ဒေါင်တေးဆိုသူ ပြင်သစ်အနွယ် အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ဒွေးရောယှက်တင် ဖြစ်လာသည်။ နာတာလီအမည်နှင့် ဒေါင်တေး အမည်နှစ်ခု ဒွန်တွဲ၍ အပုပ်နံ့ လှိုင်လာသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒေါင်တေးနှင့် သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်မည် ဟု ချိန်းဆိုလိုက်လေသည်။ သို့သော် အကြံသမား ဒေါင်တေးသည် ချိန်းရက် မတိုင်မီ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခယ်မတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်သည်။ ဤ သည်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခယ်မကိုငဲ့၍ သေနတ်ပစ်ပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ဒေါင်တေးကား သူ့မယား (ပုဂ္ဂိုလ်၏ခယ်မ) ကို အကြောင်းပြု၍ ယခုမှပင် ပုဂ္ဂိုလ်၏မယားနှင့် ပို၍ နီးစပ်လာလေရာ အခြေအနေမှာ ဖွတ်သထက် ညစ်၍လာလေသည်။ ဒေါင်တေးသည် ပုဂ္ဂိုလ်ခယ်မနှင့် အကြောင်းပါပြီး ၁၇ ရက်နေ့မြောက်၌ နာတာလီနှင့် ချိန်း၍တွေ့လေသည်။ ဤသည်တွင် ပုဂ္ဂိုလ် သည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်၍ ဒေါင်တေးနှင့် သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ရန် ထပ်မံ ချိန်းဆိုလိုက်လေသည်။

၁၈၃၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့၌ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဒေါင်တေးတို့

သည် မပြုသနာကို သေနတ်နှင့် ဖြေရှင်းကြသည်။ ဒေါင်တေးသည် ဒဏ်ရာ အနည်းငယ်ရ၏။ ပုရှ်ကင်မှာကား သေလောက်သောဒဏ်ရာကို ရလေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပုရှ်ကင်သည် နာတာလီ၏ သစ္စာ ဖောက်မှုကင်းဝေးသော ဘဝသစ်သို့ တက်လှမ်းခဲ့လေသတည်း။

ဤဝတ္ထုတိုများမှာ ကဗျာဆရာကြီး ပုရှ်ကင်သည် စကားပြေနယ်ထဲ သို့ ကူးပြောင်းလာသည်ကို ပြဆိုသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ စကားပြေ နယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည် ဆိုသော်ငြားလည်း ပုရှ်ကင်၏ စကားပြေထဲ တွင် စကားပန်းချီ ချယ်လှယ်ရာ၌ ကဗျာဆန်လျက် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ဖွဲ့နွဲ့သော အကြောင်းရပ်တို့ကား ရှုရှုနိုင်ငံ၏ အခြေခံလူထုဖြစ်သော အလုပ် သမား၊ လယ်သမား စသည့် အကြောင်းများဖြစ်လေရာ လူ့လောကနှင့် ပို၍ နီးစပ်လျက်ရှိသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ပုရှ်ကင်သည် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်၌ ကျော်ကြားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုရှ်ကင်၏ ဖွဲ့နွဲ့ပုံ အနုပညာသည် အရိုးခံဖြစ်သည်။ သူ၏ စကားပြေ သည် လေအေးအေးနှင့် ပြောသွားသော စကားပြေမျိုးဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ဆင်ရာ၌ ပရိယာယ်ဝေဝစ် များစွာမသုံးချေ။ ဇာတ်လမ်းကို မိမိ လိုရာရောက်အောင် ပို၍ ပြီးလျင်ပြီးချင်း ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်လေသည်။ ဤနေရာမျိုးတွင် စာရေးသူ ဆက်၍ မပြောပါရစေနှင့်ဟု ဆိုပြီး အဆုံးသတ် ထားသည်မှာ ရှေးရိုး မြန်မာဝတ္ထုရေးဆရာများ၏ အနုပညာမာယာနှင့် များစွာ တူလှပေသည်။ သူ့ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဆောင်သူများမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာလို တွေးတောလုပ်ကိုင်နေကြလေသလောဟု တွေးတောဖွယ်ပင် ရှိပါ သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ တောင်သူလယ်သမား၊ အလုပ်သမားတည်း ဟူသော အခြေခံလူတန်းစားကို သူ့လူမျိုး ငါ့လူမျိုးဟု ခွဲခြား၍မရဘဲ မိုးအောက်မြေပြင်ထဲ၌ အားလုံး အတူတူချည်းဖြစ်သောကြောင့်ဟု ယူဆ ပါသည်။

ဤစာများကို ဘာသာပြန်သူသည် ငယ်စဉ်ကာလ စာတိုပေစများကို စတင်ရေးခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာကို ယနေ့ထိ

ဘာသာပြန်လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ မူလက ထိုဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်ရာ၌ အထွေထွေအထူး ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိခဲ့ပါ။ လူတို့သည် ထမင်း မြိန် ဟင်းမြိန် စားရသောအခါ ဆွေမျိုးညာတိ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဟူသည်တို့ကို သတိရလာတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ မိမိ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားနေသော အရသာကို အဆိုပါ ဆွေမျိုးညာတိ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တို့အားလည်း ကျွေးချင်မွေးချင်သော သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ ဤနည်းတူစွာ ဘာသာပြန်သူသည် နိုင်ငံခြားစာပေအရသာကို မြည်းကြည့် ရသည့်အခါ အရသာတွေ့လျှင် အပေါင်းအဖော် မိတ်သဟာတို့ကို သတိရ မိသည်။ မိမိနှင့်အတူ အရသာ ခံစားနိုင်ကြပါစေ ဟူသော စေတနာလည်း ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတိုကလေးများကို ဖတ်ရှုရာ၌ မိမိ စိတ်ကြိုက် တွေ့လာပါက မိမိနှင့်စိတ်တူသဘောတူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း အရသာ ခံနိုင်ပါစေခြင်းငှာ ဘာသာပြန်ပါသည်။

ထိုသို့ ဘာသာပြန်စက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုတို့ များစွာ ခေတ်မစားသေးပါ။ ထိုခေတ်က ရော်တင်ဆန်ကရူးဆိုမှ မောင်ရင်မောင် မမယ်မ စသော နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများကို စာဖတ်သူတို့ အရသာခံစပြုနေပြီ မှန်ပါသည်။ နောင်သောအခါ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုကို မြန်မာဆန်အောင် မိုးယူသော ရူပနန္ဒီ၊ စုံထောက်မောင်စံရှား စသည်တို့ မြန်မာ့ဝတ္ထုလောကတွင် ခေတ်သစ် တစ်ခု ထူထောင်လာခဲ့သည်လည်း မှန်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုတို့ကို မြန်မာ ပရိသတ် ကြိုက်နှစ်သက်လာကြသည်မှာ ဘာသာပြန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အနုပညာ မြောက်သော လက်ရာကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုချင်ပါသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုတိုနှင့် အခြား စာမွန်များကို ဘာသာပြန်သည့်အခါ ထိုစာများသည် မြန်မာတို့နှင့် မျက်နှာစိမ်းခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့ကို လူအမည်မှအစ ဓလေ့ထုံးစံ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာအထိ မူမပျက်ရအောင် ဘာသာပြန်လိုက် သောအခါ မြန်မာ့နား မဝင်အောင် ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဘာသာ ပြန်သူတို့ နေရာမကျသေးသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤ စာကို ဘာသာပြန်သူသည်ပင်လျှင် မိမိ နုစဉ်အခါက ဘာသာပြန်ချက်တို့ကို

ပြန်ဖတ်လိုက်သောအခါ အကွက်မစေ့ အဆင်မပြေသော အချက်တို့ကို တွေ့နေရပါသည်။ အစဉ်မပျက်စေခြင်းငှာ မိမိစာကို မပြင်ဘဲထားစေကာမူ ပြင်နိုင်လျှင် ကောင်းမည်ဟုလည်း သဘောရရှိပါသည်။

ဘာသာပြန်ခြင်းသည်လည်း အနုပညာတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဤစာကို ဘာသာပြန်သူအဖို့ ရှေးက ဘာသာပြန်ပုံပြန်နည်း နေရာမကျသေးသော အဖြစ်သည်ပင်လျှင် ဘာသာပြန်ပုံပြန်နည်း ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် နှိုးဆော်ပေးနေသည့် အချက်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အများလက်ခံသည့်တိုင်အောင် ကြိုးစားရန်မှာ မိမိတာဝန်ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးပိုက်ပါသည်။

ဤအခြေအနေတွင် ထိုခေတ်က ကမ္ဘာကို မြန်မာက သိမှသာလျှင် မြန်မာကို ကမ္ဘာက သိအောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် ဟူသော အသိတရားသည် လူငယ်တို့စိတ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ထိုခေတ် လူငယ်တို့သည် ကမ္ဘာစာပေမှ ကောင်းနိုးရာရာတို့ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ထုတ်ဖော်ပေးလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလာကြသည်။ ထိုအခါ ဤဘာသာပြန်သည့်လည်း ထိုဆန္ဒမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖွံ့ဖြိုးလာပြန်သည်။

စာပေအရသာကို မိတ်သင်္ဂဟတို့ မိမိနည်းတူ ခံစားနိုင်ကြပါစေ ဟူသော အာသိသပင်လျှင် စာပေ၏ တိုးတက်ရေး၌ အလွန်အသုံးဝင်သည်ကို အထူးချဲ့ထွင်ပြောရန် လိုမည်မဟုတ်ပါ။ ယခုတစ်ဖန် မိတ်သင်္ဂဟတို့အဖို့ သာမက လူထုတစ်ရပ်လုံးအတွက်ပါ ရည်စူး၍ နိုင်ငံတကာတို့၏ စာပေအနုပညာကို မြန်မာဘာသာသက်သက်ဖြင့် မိမိတို့ တစ်မျိုးသားလုံး လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် မြန်မာစာပေအနုပညာတို့ တိုးတက်လာဖို့သာ ရှိမည်ဟူသော အသိကို ရလာသည့်အခါ ဘာသာပြန်သူအဖို့ မိမိဝါသနာလက်ငုတ်ကို အဆက်မပြတ် လုပ်ဆောင်ရဖို့သာလျှင် ရှိနေပါသည်။

သို့သော် ယခုတစ်ဖန် ဤစာကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ရည်ရွယ်ချက်သည် တစ်ဆင့်တက်၍ လာပြန်ချေသည်။

ဤခေတ်၌ တက်လူ စာရေးဆရာတို့သည် စာရေးခြင်းအတတ်၌ အလွန် ခုံခုံမင်မင် ရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူကြီး စာရေးဆရာတို့နှင့်တွေ့လျှင် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ် စသည့် အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့မျိုးကို စာရေးဆရာကြီးတို့ မည်သို့ ရေးသားကြပါသနည်း။ လူကြီးစာရေးဆရာတို့ ကလည်း လူငယ်စာရေးဆရာတို့ကို နည်းပေးလမ်းညွှန် ပြုသင့်ပါသည်။ သင်ကြားပေးသင့်ပါသည် စသည်ဖြင့် ဆိုကြသည်။

စာရေးနည်းဆိုသည်မှာ နည်းအမျိုးမျိုးရှိသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာ ဆိုသူတို့သည် သူတို့၏ နည်းနိဿယများကို ကျောင်းသင်ခန်းစာကဲ့သို့ စီစဉ်၍ ပို့ချနိုင်သူများ မဟုတ်ပါ။ ဤကိစ္စမှာ စင်စစ် ကျောင်းဆရာတို့၏ လုပ်ငန်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မည်သို့ဖြစ်စေ၊ တက်လူတို့ကား မိမိတို့ ကြိုက် နှစ်သက်ရာ စာရေးဆရာကို မှတ်သိ၍ ထိုစာရေးဆရာ၏ နည်းနိဿယကို ယူချင်ကြသည်။ စာရေးဆရာ ဆိုသူတို့မှာလည်း ထိုနည်းနိဿယကို ဆရာစား လျှို့ဝှက်ထားကြသူများ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် နည်းပေးလမ်းပြဆိုရာ၌ လက်တွေ့ပြောရလျှင် လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာ၏အလုပ်ကို ဝါသနာပါ၍ ပါရမီရှိသူသာလျှင် နည်းနိဿယတို့ကို ရယူနိုင်ကြပါသည်။

ယင်းသို့ ရယူကြပုံမှာ မိမိတို့ စံနမူနာပြုသော စာရေးဆရာတို့၏ အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့များကို ဖတ်ရှု၍ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ခန့်ခွဲကာ လေ့လာကြဖို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့လေ့လာရာ၌ မိမိ တိုင်းရင်းသား နည်း နိဿယကို လေ့လာဘိသကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံခြား အနုပညာစာပေ နည်းနိဿယ များကို လေ့လာနိုင်ကြပါက ပို၍ မျက်စိပွင့်စရာ အကြောင်းရှိပါသည်။ အထူး သဖြင့် ဤခေတ်ကာလ၌ ပေါ်လာသော ဝတ္ထုတို/ရှည် အဖွဲ့အနွဲ့ပုံစံမှာ နိုင်ငံခြားစာပေများကို လေ့လာကြရင်းမှ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသော ပုံစံများ ဖြစ်သည်ဟု ယေဘုယျ ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာ ပြန်ရာ၌ အရသာခံဖို့ချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ တက်လူ စာရေးဆရာများ မျက်စိပွင့်လင်းစေဖို့ဟူသော အာသီသတစ်ခုကို တိုး၍ထည့်လိုက်လျှင် အများကောင်းကျိုး ဖြစ်နိုင်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောခေတ်တွင် ဤစာကို ဘာသာပြန်သူသည် မိမိဘာသာပြန်သော ဝတ္ထုတိုများအတွက် မူရင်း စာရေးဆရာအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် အကဲဖြတ်ချက်များကို မှတ်ချက် သဖွယ် ရေးသားကာ ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။

အပျင်းပြေ ဖတ်ရှုလိုသူတို့လည်း အပျင်းပြေစေ၊ သုတေသီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အတွက်လည်း ဗဟုသုတဖြစ်စေ ဟူသော အာသီသဖြင့် ဤ ပုဂ္ဂိုလ် ဝတ္ထုတို များကို ယခု စုပေါင်း၍ ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ဘာသာပြန်သူ၏ အာသီသ ပြည့်ဝလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့

ဘာသာပြန်သူ

၁၉၆၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာ ၂၂ ရက်။

မင်းရို ကျည်ဆန်တစ်တောင့်*

ကျွန်တော်တို့သည် အမည်မဖော်လိုသော မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် စခန်းချကြပါသည်။ စစ်ဖက်အရာရှိတို့၏ ဘဝဟူသည်မှာ အများသိတော်မူကြသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်၌ စစ်ရေးပြ၍ မြင်းစီးကြသည်။ ညနေ၌ တပ်မှူးနှင့်အတူ ညစာ စားကြသည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့အား လက်ခံမည့်အိမ်ဟူ၍ တစ်အိမ်မျှပင် မရှိပါ။ လက်ထပ်ရန် အရွယ်ရှိသော မိန်းကလေးဟူ၍လည်း တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း၏ စစ်တန်းလျားအခန်းတို့တွင် တစ်လှည့်စီ စုဝေးတွေ့ဆုံကြရပါသည်။ ယင်းသို့ ဆုံမိကြရာ၌ ကြည့်ရှုစရာဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော ဆင်တူဝတ်စုံသာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် စစ်ဖက်အမှုထမ်းမဟုတ်သူ တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သူသည် အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က လူကြီးဟု ယူဆပါသည်။ ထိုသူမှာ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ များသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထက် သာပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း မှန်တေတေနေတတ်သော အကျင့်၊ ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာနှင့် ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးသော အပြော

* မြဝတီမဂ္ဂဇင်း။ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၅၆။

မင်းရို ကျည်ဆန်တစ်တောင့်*

ကျွန်တော်တို့သည် အမည်မဖော်လိုသော မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် စခန်းချကြပါသည်။ စစ်ဖက်အရာရှိတို့၏ ဘဝဟူသည်မှာ အများသိတော် မူကြသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်၌ စစ်ရေးပြု၍ မြင်းစီးကြသည်။ ညနေ၌ တပ်မှူးနှင့်အတူ ညစာ စားကြသည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် ကျွန်တော် တို့အား လက်ခံမည့်အိမ်ဟူ၍ တစ်အိမ်မျှပင် မရှိပါ။ လက်ထပ်ရန် အရွယ် ရှိသော မိန်းကလေးဟူ၍လည်း တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် မရှိပါ။ ကျွန်တော် တို့ အချင်းချင်း၏ စစ်တန်းလျားအခန်းတို့တွင် တစ်လှည့်စီ စုဝေးတွေ့ဆုံ ကြရပါသည်။ ယင်းသို့ ဆုံမိကြရာ၌ ကြည့်ရှုစရာဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသော ဆင်တူဝတ်စုံသာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် စစ်ဖက်အမှုထမ်းမဟုတ်သူ တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သူသည် အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ကို ကျွန်တော် တို့က လူကြီးဟု ယူဆပါသည်။ ထိုသူမှာ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ များသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထက် သာပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း မှန်တေတေနေတတ် သော အကျင့်၊ ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာနှင့် ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးသော အပြော

* မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၅၆။

တို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့သော လူငယ်များအပေါ်၌ အတော်ပင် လွှမ်းမိုး နိုင်ပေသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ရုရှားလူမျိုး ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့သော် သူ့အမည်မှာ တိုင်းတစ်ပါးသား၏ အမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က မြင်းတပ်တွင် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်အောင် မြင်မြင်နှင့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုအမှုထမ်းဘဝမှ နုတ်ထွက်၍ ယခု ကဲ့သို့ နံ့ချာသော မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်ကာ ဆင်းပင် ဆင်းရဲလျက်နှင့် သုံးစွဲ နိုင်သော အခြေရှိသည်။ ညစ်ထေးထေး စုတ်ပြတ်နေသော ဝတ်ရုံအင်္ကျီကို ဝတ်၍ ခြေကျင်လျှောက်နေရလျက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်တပ်လုံးရှိ အရာရှိ အရာခံတို့အား ပြုစုကျွေးမွေးနိုင်သော အခြေလည်းရှိသည်။ ဤအချက်ကို မည်သူမျှ မည်သို့ကြောင့်ဟု တပ်အပ်သေချာစွာ မပြောနိုင်ကြချေ။ သူ့ကျွေး သော ထမင်းပွဲ၌ ဟင်းလျာမှာ နှစ်မျိုး သုံးမျိုးထက် မပိုပါ။ ချက်ကျွေးသူမှာ လည်း စစ်ပြန်ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းပွဲ၌ ရှမ်းပိန် အရက်မှာမူ အဆီးအတားမရှိ ဒလဟော စီးဆင်းနေဘိသို့ ရှိလေသည်။ သူ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် ဝင်ငွေ မည်မျှရှိသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။ ထိုအကြောင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း သူ့ကို မည်သူမျှ မမေးဝံ့ကြချေ။ သူ့ထံ၌ သေနင်္ဂဗျူဟာ ဆိုင်ရာ စာအုပ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ် စသည်တို့ အများဆုံးပါဝင်သော စာအုပ် အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ယင်းတို့ကို သူတစ်ပါးအား ငှားရန်လည်း ဝန်မလေး။ ငှားလိုက်သော စာအုပ်ကို ပြန်တောင်းသည်ဟုလည်း မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လည်း သူတစ်ပါးပိုင်စာအုပ်ကို ငှားဖတ်ပြီးလျှင် ပြန်မပေးတတ်။ သူ၏ အဓိက လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ကား ပစ်စတိုသေနတ်ပစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ အခန်းနံရံမှာ ပျားသလက်များ၌ အပေါက် အပေါက် ရှိသကဲ့သို့ သေနတ်ရာများဖြင့် ပြည့် နက်နေလေသည်။ သူ့နေထိုင်ရာ ရွံ့မဲထားသော တဲအိမ်၌ ပစ်စတိုသေနတ် မျိုးစုံကို စုဆောင်းထားရှိသည့်အရာ၌သာ စည်းစိမ်ရှင်တို့၏ အနေအထိုင်နှင့် တူသယောင်ယောင် ရှိသည်။ သေနတ်ပစ်ရာ၌ သူမတူအောင် လက်တည့် လှသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ ဦးခေါင်းထက်၌ သစ်သော့သီးကို တင်၍ သေနတ်ပစ်ပြမည်ဟု သူကဆိုလိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ထဲတွင်

ယင်းသို့ သေနတ်ပစ်ခံရန် ဦးခေါင်းထိုးပေးမည့်သူ မရှားချေ။ သေနတ်ပစ်ရာ၌ ဤမျှ ကျွမ်းကျင်လှပါပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားလက်ဆုံကျသည့်အခါ သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်သည့်အကြောင်းသို့ ရောက်သွားတတ်ပါသည်။ သို့သော် ဆစ်လဗီယိုသည် (သူ့ကို ကျွန်တော် ယင်းသို့ပင် ခေါ်ပါရစေတော့။) ထိုအကြောင်းအရာများ ပြောသည့်အထဲတွင် ဘယ်အခါမျှ ဝင်၍မပြောချေ။ “သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပစ်ဖူးပါသလား” ဟု သူ့ကိုမေးကြည့်လျှင် “ပစ်ဖူးပါရဲ့” ဟု ခပ်တိုတိုပင် ပြန်ပြောတတ်သည်။ အကျယ်ဝိတ္တာရကိုမူ ဘယ်နံရောအခါမျှ ပြောမပြဘူးပါ။ အသေးစိတ် ပြောခိုင်းပါလျှင်လည်း သူ မကြိုက်သည်မှာ သိလှပါသည်။ တစ်ရံရောအခါက သူ့လက်စွမ်းကြောင့် သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ဖူးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်မလုံဘဲ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ဤကဲ့သို့သာ တွေးမိပါသည်။ သူ့၌ သူ့ရဲဘောနည်းသော စိတ် ရှိလိမ့်မည်ဟူ၍ ဒွဲဟုဖြစ်ဖွယ်ရာ အချက်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နံရောအခါမျှ မတွေ့မိပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် သူ့ရဲဘော နည်း မနည်း ဆိုသည်ကို အပြင်ပန်းအမူအရာဖြင့် အကဲမခတ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကို အံ့အားသင့်စေသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့ အရာရှိထဲမှ ဆယ်ဦးခန့်သည် ဆစ်လဗီယို၏ နေအိမ်တွင် ညစာ စားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အရက်သောက်ကြပါသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ သောက်သည်ဆိုသည်မှာ များများ သောက်သည်ကို ဆိုလိုပါသည်။ ညစာ စားပြီးသောအခါ အိမ်ရှင်အား ဘဏ်ကစားရန် တောင်းပန်ပါသည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင် ဆစ်လဗီယိုက အတန်ကြာမျှ ငြင်းဆန်နေပါ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သူသည် ဖဲထုပ်ကို ယူခိုင်းပြီးလျှင် ရှုဘယ်ဒဂါး တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ အချင်းငါးဆယ်လောက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ကျဲလျက် လက်သည်အဖြစ်ဖြင့် ဖဲကို ဝေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့အနားသို့ ဝိုင်းလာပြီးလျှင် ဖဲကစားကြပါသည်။ ဖဲချသည့်အခါ ဆစ်လဗီယိုသည် စကားအလျှင်း မပြောပါ။ ငြင်းလည်း မငြင်းတတ်ပါ။ သူတစ်ပါးက ငြင်းလျှင်လည်း ပြန်မဖြေတတ်ပါ။ ဤကား သူ့ဝါသနာ ဖြစ်ပါ

သည်။ လောင်းသူက မှားသွားလျှင် ဆယ်လစီယိုသည် စိုက်၍ လျော်လိုက
 လျော်ပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပိုသွားသောငွေကို စာရင်းတွင် တို့၍
 ထားတတ်ပါသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်တော်တို့ကောင်းကောင်းသိပြီးဖြစ်၍
 သူ့စည်းကမ်းစနစ်အတိုင်း လုပ်ချင်သလိုလုပ်ရန် ကျွန်တော်တို့က ခွင့်လွှတ်
 ထားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် မကြာမီကမှ တပ်ထဲသို့
 ပြောင်းလာသော အရာရှိတစ်ဦး ရှိပါသည်။ ထိုအရာရှိသည် ကစားနေရင်း
 မတ်တတ်က မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် ဘဏ်မှား၍ ခေါ်ပြီးလျှင် လောင်းကြေး
 ကို ပိုထည့်ပါသည်။ ထိုအခါ ဆစ်လစီယိုသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း မြေဖြူခဲ
 တစ်ခုကိုယူ၍ လောင်းကြေးကို အမှန်သို့ရောက်အောင် ရေးမှတ်ပါသည်။
 ဤသည်တွင် ဆစ်လစီယိုမှားသည်ထင်၍ အဆိုပါ အရာရှိက ရှင်းပြပါ သည်။
 သို့သော် ဆစ်လစီယိုကား စကားမပြောဘဲ ဆက်၍သာ ကစားပါသည်။
 အရာရှိလည်း စိတ်မရှည်သဖြင့် သူမှားသည်ထင်သည့် ဂဏန်းကို ဖျက်
 လိုက်ရာ ဆစ်လစီယိုသည် မြေဖြူခဲကို ကောက်၍ကိုင်ပြီး သူမှန်သည်
 ထင်သော ဂဏန်းကို ပြန်ရေးပါသည်။ အရာရှိသစ်မှာ အရက်ကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ ဖဲကြောင့်လည်းကောင်း၊ အများက ဝိုင်း၍ရယ်ကြခြင်းကြောင့်
 လည်းကောင်း သွေးဆူလာပြီးလျှင် သူ့ကို စော်ကားသည်ဟု ယူဆကာ
 ဖယောင်းတိုင်ထွန်းသော ကြေးတံရှည်ကို စားပွဲပေါ်မှ ဆွဲယူပြီးလျှင် ဆစ်လ
 စီယိုကို ပေါက်လိုက်လေသည်။ ဆစ်လစီယိုမှာ လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ရုံမျှ
 ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်သွားကြပါသည်။
 ဆစ်လစီယိုကား ဒေါသကြောင့် မျက်နှာထားညှိကာ မျက်စိတို့လည်း ဝင်းဝင်း
 တောက်လာပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ ထ၍ “ ကိုင်း၊ ရဲဘော် တဆိတ်ကလေး ပြန်ပါ
 တော့ဗျာ။ ကျုပ်အိမ်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ခင်ဗျားအတွက် ဘုရားမတယ်လို့ပဲ
 အောက်မေ့လိုက်ပါတော့ ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကြောင့် အကျိုး မည်သို့ ရှိလိမ့်
 မည်ကို ကျွန်တော်တို့ တပ်အပ်သေချာစွာ သိပါသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်
 သစ်ကို သေရွာသို့ လားမည့်သူဟု အမှတ်ပြုလိုက်ကြပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏

ရဲဘော်ကမူ ဘဏ်တွင် လက်သည်ကိုင်သူ အိမ်ရှင် ဆစ်လဗီယို ကြိုက်သည့် အချိန်အခါတွင် ယခုကဲ့သို့ စော်ကားလိုက်သည့် အခြင်းအရာကို လက်တုံ့ ပြန်ရန် အသင့်ရှိကြောင်း ပြောပြပြီးလျှင် ထွက်သွားပါသည်။ ထို့နောက် မိနစ် အတန်ငယ်မျှ ဖဲကို ဆက်၍ ကစားကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခံသူ အိမ်ရှင်သည် ဖဲတွင် စိတ်မဝင်စားတော့သည်ကို သိရှိ ရိပ်မိကြ သည့်အလျောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက် လာခဲ့ကြပြီးလျှင် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ စစ်တန်းလျားသို့ ပြန်ကြ၍ စစ်တန်းလျား၌ မကြာမီ လူတစ်ယောက် လျော့မည့်အရေးကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြင်းစီးကျင့်သောကျောင်း၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဝိုင်းမှူးကလေးမှာ လောက၌ ရှိမှ ရှိပါဦးမည်လောဟု တစ်ဦးကို တစ်ဦး မေးမြန်းပြောဆိုနေကြစဉ် ဝိုင်းမှူးကလေးသည် ရုတ်ခြည်းပင် ဝင်လာပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မေးမြန်းနေကြသည့်အကြောင်းကို သူ့အား မေးကြည့်ပါသည်။ သူက ဆစ်လဗီယိုထံမှ ဘာအကြောင်းမျှ မပြန်သေးဟု ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ များစွာ အံ့အားသင့်မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ဆစ်လဗီယိုအိမ်သို့ သွားသောအခါ ဆစ်လဗီယိုသည် ခြံတံခါး တွင် ချိတ်ထားသော ညှင်းတစ် ဖဲတစ်ချပ်ကို ညှင်းတည့်တည့် ခွဲအောင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ သေနတ်ပစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက် အကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောဘဲ ကျွန်တော်တို့အား ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဧည့်ခံပါသည်။ သို့နှင့်ပင် သုံးရက်တိတိ ကုန်ခဲ့သည်။ ဝိုင်းမှူးကလေးကား အသက်ရှင်တုန်းပင်။ ကျွန်တော်တို့ကား အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဆစ်လဗီယိုသည် သေနတ်ချင်း ယှဉ်၍ပစ်ရန် ကြံမှ ကြံရွယ်ပါဦးမည်လောဟု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေးမြန်းမိသည်။ ဆစ်လဗီယို သည် ယခုတိုင် သေနတ်ချင်း ယှဉ်၍ မပစ်သေး။ ဝိုင်းမှူးကလေးအား အနည်း အကျဉ်း တောင်းပန်၍ သင့်မြတ်ကြေအေးလိုက်ပါသည်။

ဤကိစ္စမှာ လူငယ်များအဖို့ဆိုလျှင် ဆစ်လဗီယိုအပေါ်၌ အတော်ပင် အထင်သေးအမြင်သေး ဖြစ်သွားစေဟန် တူပါသည်။ သတ္တိရှိသူ၌ အပြစ်မရှိ

ဟု ယူဆကြသော လူငယ်တို့အဖို့ သတ္တိကြောင်ခြင်းကို အလွယ်နှင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းဆိုသလို ဤကိစ္စ အလုံးစုံကို မေ့ပစ်လိုက်ကြလေသော် ဆစ်လဗီယိုလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လူငယ်များ အပေါ်၌ သြဇာရှိမြဲ ရှိလာပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ဤကဲ့သို့ သူ့ကို အလွယ်နှင့် မေ့မပစ်နိုင် ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သဘာဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော သဘာဝဖြစ်၍ ယခင်ကပင်လျှင် ဆစ်လဗီယိုကို အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟု ယုံမှတ်လျက် သူ့ကို အလွန်အသိရခက်သော လူစားမျိုးဟူ၍ ယူဆထားလေရာ သူ့ကို ကျွန်တော်သည် သူတစ်ပါးတို့က ကြည်ညိုသည်ထက် ပို၍ လေးစားကြည်ညိုမိပါ၏။ သူလည်း ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ပါ၏။ အမှန်မှာ သူသည် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းကိုသာလျှင် စိတ်နာလောက်အောင် ရန်စခြင်းမပြုဘဲ ထား၍ ဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းရပ်များကို ရိုးသားစွာနှင့် အထူးသိမ်မွေ့စွာ ဆွေးနွေးလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုကံအကြောင်းမလှသော တစ်နေ့၌ သူ၏ဂုဏ်ကို သူမဆယ်ဘဲ နေခဲ့သည့်အတွက် သူ့အား ကျွန်တော် မေ့ပစ်၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံရန်အတွက် နောက်တွင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန်ပင်လျှင် ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ ဆစ်လဗီယိုမှာ အတွေ့အကြုံနှင့် အလိမ္မာတရား ပြည့်စုံပြီးသူဖြစ်လေရာ ဤအချက်ကို ဂရုမထားဘဲ မနေပါ။ အကြောင်းရင်းကို တွေးမိပါသည်။ ဤသို့တွေးမိသောကြောင့် သူစိတ်မကောင်းဟန်တူသည်။ အမှန်မှာ သူသည် ကျွန်တော့်အား သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ပြောရန် ဆန္ဒရှိသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် ဂရုပြုမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဤသို့ ပြောခွင့်မပေးခဲ့သဖြင့် ဆစ်လဗီယိုသည် ကျွန်တော့်အား ကျွန်တော့်အတွေးနှင့် ကျွန်တော်နေစေရန် လျစ်လျူရှုခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် သူ့အား တွေ့ဆုံမည့်အစား ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ရဲဘက်အပေါင်းနှင့်သာ တွေ့ဆုံပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးယခင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုခဲ့ခြင်းများသည် ဤတွင် တစ်ခန်းရပ်ပါတော့သည်။

ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်၌ နစ်မွန်းနေကြရသော မြို့ကြီးသားတို့မှာ ကျေးလက်တောနယ်၌ နေထိုင်ကြသူတို့ ခံစားအပ်သော ဒုက္ခသုခ ဝေဒနာ တို့ကို သဘောပေါက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဥပမာ တောနယ်၌ စာရောက်မည့် နေ့ကို မျှော်ရသည်မှာ မြို့ကြီးသားတို့ နားလည်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂါ နေ့နှင့် သောကြာနေ့ကျလျှင် စစ်တပ်ဌာနချုပ်၌ အရာရှိ အရာခံဗိုလ်များ ပြည့်နက်လျက်ရှိပါသည်။ အချို့မှာ ငွေရောက်မည်ကို မျှော်ကြသည်။ အချို့ ကား စာကို မျှော်ကြသည်။ အချို့ကား သတင်းစာကို မျှော်ကြသည်။ စာများ ကို တစ်ထိုင်တည်းတွင် ဖောက်ကြည့်ကြပြီးလျှင် ရရှိသော သတင်းစကား တို့ကို အလဲအလှယ် ဖောက်သည်ချကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဌာနချုပ်မှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှား၍ လာတတ်သည်။ ဌာနချုပ်မှတစ်ဆင့် စာရလေ့ရှိသော ဆစ်လီယိုသည်လည်း ထုံးစံအားဖြင့် ထိုနေရာတွင် ရှိတတ်ပါသည်။ တစ်နေ့သောအခါ သူသည် စာတစ်စောင်ရ၍ စာအိတ် ချိပ်ပိတ်ထားသည်ကို ကမန်းကတန်း ဖောက်ပါသည်။ စာပါ အကြောင်းရပ်များကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖတ်ရာ၌ သူ၏မျက်စိသည် အရောင်လျှမ်းလျှမ်း တောက်လာပါသည်။ အရာရှိတို့မှာ မိမိတို့၏စာကိုသာ မိမိတို့ မဲ၍ ဖတ်နေကြခြင်းကြောင့် ဘာမျှ ဂရုမစိုက်မိကြပါ။ ထိုအတွင်း ဆစ်လီယိုက “ရဲဘော်တို့၊ အချက်ပေါ်လာ တော့ ကျုပ် ဒီက အမြန်ထွက်ခွာသွားဖို့ ဖြစ်လာပြီ။ ကျုပ် ဒီည သွားရလိမ့် မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်အိမ်မှာ ညစာစားဖို့အတွက် ငြင်းကြလိမ့်မယ် လို့ မယူဆပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို မျှော်နေမယ်ဗျာ” ဟု အားလုံးကိုပြောရင်း ကျွန်တော့်အား “ခင်ဗျားလည်း လာရမယ်နော်” ဟု ဆိုပါသည်။ ဤသို့ပြော ပြီးလျှင် သူသည် ဌာနချုပ်မှ ထွက်သွားပါသည်။ ကျန်ရစ်သူ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆစ်လီယိုအိမ်၌ ဆုံကြရန် သဘောတူတိုင်ပင်ပြီးလျှင် အသီးသီး မိမိလိုရာ သို့ သွားကြပါသည်။

ချိန်းထားသောအချိန်၌ ဆစ်လီယိုအိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွား

သောအခါ စစ်တပ်တစ်တပ်လုံးကိုပင် စုဝေးလျက်ရှိကြပါပြီ။ ဆစ်လီယို၏ အဝတ်အစား ပစ္စည်းတို့မှာ ထုပ်ပိုးထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျည်ဆန်မှန်ထားသော နံရံမှတစ်ပါး ဘာမျှမကျန်တော့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း စားပွဲ၌ ဝင်၍ထိုင်ကြ ပါသည်။ ဧည့်ခံမည့်သူမှာ အလွန်ပင် စိတ်ရွှင်လန်းနေပါသည်။ ဤသို့ အားရ ဝမ်းသာဖြစ်နေခြင်းသည် သူ၏ဧည့်သည်များထံသို့ ကူးစက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခရီးထွက်မည့်သူ၌ ကံကောင်းပါစေဟု မရပ်မနား ဆုတောင်းဆဲတွင် ပုလင်းဖွင့်သံများ အဆက်မပြတ်တော့ပါ။ ဝိုင်အရက်မှာ အမြုပ်စီစီ ပုစွန်ဆိတ်ခုန်ရင်း ပလုံ ပလုံ မြည်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားဝိုင်း သိမ်းသောအခါ ညဉ့်အတော်နက်ပြီ။ ပြန်ရန်အတွက် မိမိ ဦးထုပ်ကို မိမိတို့ ယူကြသောအခါ ဆစ်လီယိုသည် ကျွန်တော်တို့အား တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်မည်ပြုသောအခါ သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်း၍ ဆွဲထားပြီးလျှင် “ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောစရာ ရှိတယ်” ဟု တိုးတိုးပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နောက်ချန်၍ နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဧည့်သည်များ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသား စကား မပြောဘဲ ဆေးတံကို မီးညှိပြီးလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ နေကြပါသည်။ ဆစ်လီယိုသည် အတွေးနယ်ထဲဝယ် နှစ်မျော၍နေပါသည်။ ယခင်က ငြိမ်းစားပေါ်လာသော အားရဝမ်းသာ အမှုအရာတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိပါ။ သုန်မှုန်၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နေသော မျက်နှာထားနှင့် တောက်ပသော မျက်လုံးအပြင် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော မီးခိုးလုံးတို့မှာ သူ့အား ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ဘီလူးနှင့်တူအောင် ဖန်ဆင်း၍ပေးနေကြပါသည်။ မိနစ်အနည်း ငယ်ခန့်ကြာလတ်သော် ဆစ်လီယိုသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ခွင်းလိုက်လေ သည်။

“ကျုပ်တို့တော့ နောက်ထပ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ရ တော့ဘူးလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် လူချင်းမခွဲခင် ခင်ဗျားကို တစ်ခု ပြောချင် တယ်။ ကျုပ်ကို သူတစ်ပါးက ဘာထင်ထင် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲသလို

ခင်ဗျားကို တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးပါလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ခင်တယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်အပေါ်မှာ အထင်အမြင်မှားပြီး ကျန်ရစ်အောင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် မလုပ်ချင်ဘူး” သူက ဤသို့ပြောပါ၏။

သူသည် တအောင့်လောက်ရပ်၍ ဆေးဆုံထဲ ဆေးထည့်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကား စကားတစ်ခွန်းမျှ မတုံ့ပြန်သေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

သူက ဆက်၍ပြောပါသည်။

“ကျုပ်ဟာ ဟိုအကောင် အရူးအမူးကို လူချင်းချိန်းပြီး မချတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားက အဆန်းလို့ ထင်နေမှာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း နားလည်ပါလိမ့် မယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ကြိုက်တဲ့လက်နက်ကို ရွေးပိုင်ခွင့်ရှိနေတယ်။ ကျုပ်မှာ တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သင်းရဲ့အသက်ကတော့ ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲမှာ ရှိနေ ပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ်က အလျော့ပေးလိုက်တာကို ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ် သဘော ထားကြီးလွန်းလို့လို့ ထင်မလား မပြောတတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျား ကို လိမ်မပြောချင်ဘူး။ ကျုပ်မှာ မှည့်တစ်ပေါက်မျှ မစွန်းရဘဲ သူ့ကို ကောင်း ကောင်း ဆုံးမနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် သူ့ကို ချမ်းသာမပေးဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဆစ်လဗီယိုကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်မိပါသည်။ သူ ယခုကဲ့သို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မှင်တက်မိနေရပါတော့ သည်။

သူက ဆက်၍ “ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကိုယ်ကို ကျုပ် မှဲ့တစ်ပေါက်စွန်း ခံနိုင်တဲ့အခြေ မရှိသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်တုန်းက ကျုပ် ပါးရိုက်ခံရဖူးသဗျာ။ အဲဒီ ပါးရိုက်တဲ့အကောင် ကျုပ်ရန်သူဟာ ယနေ့ထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ်” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော့်၌ သိချင်သောစိတ် ထက်သန်လာပါသည်။ “ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားက ပြန်မချဘူးလား။ အင်း ... အခြေအနေကြောင့် ခင်ဗျားလည်း ပြန်မလုပ်ခဲ့ဘူးနဲ့တူတယ်” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သင်းကို ဆော်ခဲ့တာပေါ့။ ကြည့်လေ၊ ဟောဒီမှာ သူနဲ့ နှစ်ယောက် ချင်းချကြတဲ့ အမှတ်အသားရှိတယ်” ဟု ဆစ်လဗီယိုက ပြန်ဖြေပါသည်။

ဆစ်လီယိုသည် ထိုင်ရာမှထ၍ စက္ကူသေတ္တာတစ်ခုထဲမှ ရွှေပန်းပွားချ ပိုးချည်ထိုး ဦးထုပ်နီတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍ သူ့ဦးခေါင်းထက်၌ ဆောင်းပြပါသည်။ နဖူးစအထက် တစ်လက်မခန့်အကွာတွင် ဦးထုပ်၌ သေနတ်ရာတစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ခင်ဗျားလည်း သိမှာပေါ့။ ကျုပ် အရင်တုန်းက မြင်းတပ်မှာ လုပ်ဖူးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်စိတ်လည်း ခင်ဗျားသိမှာပေါ့။ ကျုပ်က ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆုံး ထိပ်တန်းကချည်း နေလေ့ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ငယ်ငယ်က ဆိုရင် ဒီလို ထိပ်တန်းကချည်းနေရဖို့ အင်မတန် ဝါသနာကြီးတယ်။ ကျုပ်တို့ ခေတ်တုန်းက ဆူဆူပူပူ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ခေတ်စားတာပဲ။ တပ်ထဲမှာဆိုရင် ကျုပ်ဟာ နှစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြီး တိုက်ရခိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဝိတ်ပဲ။ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက အရက်မူးရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူကြသဗျာ။ ပြင်သစ်နဲ့တိုက်ရတဲ့ အမျိုးသားစစ်ပွဲမှာ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မျိုးချစ်တပ်မတော်သားတစ်ဦးနဲ့ ကျုပ်ဟာ စားပွဲခုံအောက်မှာ အပြိုင်သောက်ခဲ့တာ ကျုပ် အနိုင်ရခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့တပ်ထဲမှာဆိုရင် နှစ်ယောက်ချင်း ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တာ၊ သေနတ်ချင်းယှဉ်ပစ်တာဟာ မိနစ်မလပ်ပါဘူး။ ခဏခဏပဲ။ အဲဒီပွဲတိုင်းမှာ ကျုပ်ဟာ ဦးဆောင်တဲ့လူလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူများတကာ ရန်ဖြစ်တဲ့အထဲ ဝင်ကူတဲ့လူဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ် ရဲဘော်တွေဆိုရင် ကျုပ်ကို အာဇာနည်လို ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တပ်ဦးစီးအရာရှိတွေကတော့ ကျုပ်ကို မတတ်သာလို့ တွေ့ရတဲ့ လူဆိုးကြီးလို့ ယူဆကြသပေါ့ဗျာ။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်လည်း နာမည်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ စိတ်ချလက်ချနေခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တယ်ပြီး စိတ်မချရသေးဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် တပ်ထဲဝင်လာတယ်။ သူ့မျိုးရိုးက အတော်ပဲကောင်းတယ်။ အမည်နာမကိုတော့ ကျုပ် မပြောပါရစေနဲ့တော့။ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဒီလောက် ကုသိုလ်ကံထောက်မပြီး ထက်မြက်တဲ့လူကို မကြုံဖူးသေးပါဘူး။ အရွယ်ကလည်း

ကောင်းတုန်း၊ ဉာဏ်ကလည်း ထက်၊ ရုပ်ကလည်း မခေ၊ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ရွှင်မြူ။ သတ္တိလည်း ကောင်း၊ နာမည်လည်း ကြီး၊ ပိုက်ဆံလည်း ဖော၊ ဖောလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်တယ်လို့ကို မရှိ။ ကိုင်း ဒါတွေကိုသာ စဉ်းစား ကြည့်တော့။ ဒီတော့ သူဟာ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့သာ ကြည့်ပေတော့။ ကျုပ်က တပ်ထဲမှာ နာမည်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့သမျှ အလကား ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကျုပ် နာမည်ကြီးမုန်းသိလို့ သူက ကျုပ်ကို ပထမ စပြီး မိတ်ဖွဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့ကို အဖက်မလုပ်ဘူး။ ဒီတော့ သူက ကျုပ်ကို ရှောင်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ အသိမလုပ်ရလို့လည်း သူမမှာ အရေးမကြီးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်က သူ့ကို အမုန်းကြီး မုန်းတာပဲ။ တပ်ထဲမှာ သူ နာမည်ကျော်လာ လေလေ၊ မိန်းမတွေထဲမှာ သူ့နာမည် ကြီးလာလေလေ၊ ကျုပ်လည်း ပိုပြီး တော့ ဒေါသဖြစ်မိလေလေပဲ။ ကျုပ်လည်း သူ့နဲ့ ရန်ဖြစ်ရအောင်လို့ ရန်စ တယ်။ ကျုပ်က ခန့်ရင် သူက ပြန်ပြီး ခန့်တယ်။ သူ ခန်းခန့် ပြောတာက ကျုပ်ထက် ပိုပြီးထိတယ်။ ပိုပြီး ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်။ ပိုပြီးတော့ ရယ်စရာလည်းကောင်းတယ်။ သူကတော့ ပျော်စေပျက်စေဆိုတဲ့ သဘော လောက်ပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကိုစရင် နာကြည်းအောင် ဆွပေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ ပိုလန်လူမျိုး မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးက တစ်ညနေမှာ ကပွဲတစ်ခု ကျင်းပတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ကျုပ်နဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကပွဲမှာဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့အတူ အားလုံးသော မိန်းမတစ်တွေ ဟာ သူ့ကို မျက်စိကျကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ရိုင်းရိုင်းပျပျနဲ့ ရန်စ၊ စကားကို သူ့နားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။ သူလည်း မျက်နှာကြီး နီလာပြီး ကျုပ်ကို ပါးရိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ကိုယ့်ဓားကိုယ်ဆွဲကြတာပေါ့။ မိန်းမ တစ်တွေဟာ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ မေ့သူမေ့ မြောသူမြောပဲ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးကိုလည်း ဝိုင်းပြီး လူချင်းခွဲပေးကြတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီညတွင်းချင်းမှာ သူ့နဲ့ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက် သေနတ်ချင်းယှဉ်ပစ်ဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်။

“ဒီအချိန်ကတော့ ရောင်နီလာတဲ့အချိန်ပဲ။ ကျုပ်လည်း ကျုပ်အဖော်

သုံးယောက်နဲ့ ချိန်းတဲ့နေရာမှာ စောင့်တယ်။ ကျုပ်ရန်သူကို ကျုပ်စောင့်ရတာ မှာ စိတ်ကိုမရှည်နိုင်ဘူး။ ရာသီကလည်း နွေဦးပေါက်ရာသီဆိုတော့ နေက လည်း စောစောထွက်တယ်။ ဒါကြောင့် မိုးသောက်လို့ဆိုပေမယ့် နေအတော် ပြင်းပြီ။ သူ ဝေးဝေးက လာတာကို ကျုပ်မြင်တယ်။ သူ လမ်းလျှောက်လာတယ်။ သူ့အပေါ်အကျိက် သူ့ဓားပေါ်မှာ ဖုံးနေတယ်။ သူ့မှာ အဖော်တစ်ယောက်တည်း ပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း သူ့ကို ခရီးဦးကြိုပြုကြတာပေါ့။ သူကတော့ ချယ်ရီသီး တွေထည့်ထားတဲ့ သူ့ဦးထုပ်ကိုကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ဆီကို လာတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ကူမယ့် အဖော်တွေက ကျုပ်တို့နှစ်ဦးကို တစ်ဦး တစ်ဦး ခြေလှမ်း ၁၂ လှမ်း ကွာမှာ နေကြဖို့ နေရာချပေးတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို အရင်ပစ်ချရဖို့ စည်းကမ်း သတ်ကြတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ တော့ ကျုပ် လက်ငြိမ်ပါ့မလားလို့ စိတ်မချဖြစ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက အရင်စပြီး ပစ်ပစ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပစ်ရမယ့် တစ်ဖက်ကရန်သူက ဒါကို သဘောမတူဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ ဒီတော့ မဲချဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ သင်းက ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ရင် အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ သူ့အရင်ပစ်ဖို့ မဲကျတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း သေသေချာချာချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တာ ကျုပ်ဦးထုပ်ကို သေနတ်လာမှန်တယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ ကျုပ်ပစ်ဖို့ အလှည့် ရောက်ပြီ။ သူ့အသက်ဟာ ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲမှာ။ ကျုပ်က သူ့ကို သူ့အသက်ကို ဘယ်လောက်စိုးရိမ်နေသလဲလို့ သူ့ကိုစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာသာ ချောက သူ့ဦးထုပ်ထဲက ချယ်ရီသီးတွေကို ရွေးစားပြီးတော့ ကျုပ်သေနတ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေတယ်။ သူ ဒီလို မတုန်မလှုပ်နေတာကို ကျုပ်က ပိုပြီး ဒေါသထွက်မိတယ်။ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်တန်ဖိုးမထားတဲ့လူရဲ့ အသက် တစ်ချောင်းကို ဖျက်ဆီးဖို့ဆိုရင် ဘာအရသာရှိတော့မှာလဲ။ အဲဒီလို ကျုပ် ပက်ပက်စက်စက် တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ချိန်ထားတဲ့ သေနတ်ပြောင်းဝကို အောက်စိုက်ချပြီးတော့ ကျုပ်က ပြောတယ်။

“မင့်မှာ သေဖို့အရေးကို မတွေးနိုင်လောက်အောင် အလုပ်များနေဟန် တူတယ်။ မင်း နံနက်စာမစားရသေးလို့ စားချင်သေးသပဆိုရင်လည်း ငါ

မနှောင့်ယှက်ပါဘူး” အဲသလို ကျုပ်ကပြောတော့ သူက ပြန်ပြောတယ်။
 “မင်း ငါ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး။ မင်း ပစ်မှာ
 သာ ပစ်ပါ။ မင်းသဘောပါပဲ။ မင်းက ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ တစ်ချက်ပြန်ပစ်ဖို့
 အခွင့်ရှိနေတယ်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှာ ပစ်ပစ်၊ ငါ မင်းအတွက် အဆင်
 သင့်ပဲ” ဒီလို သူက ပြန်ပြောတော့ ကျုပ်က ကျုပ်အဖော်တွေဘက်လှည့်ပြီး
 “ကျုပ် အခု မပစ်ချင်သေးဘူး” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီရန်ပွဲ
 ဒီတွင်ပြီးကရော။

“ကျုပ်လည်း တပ်ထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ
 လာပြီး ခိုနေတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက စပြီး ဘယ်လို လက်စားချေရပါမလဲလို့
 ကျုပ် နေ့တိုင်း တွေးခဲ့တယ်။ ဟော အခု ကျုပ်အချိန်ကျလာပြီ”

ဆစ်လဗီယိုသည် နံနက်ကရသော စာကို သူ့အိတ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်၍
 ကျွန်တော်အား ဖတ်ရန် ပေးပါသည်။ သူ၏ ရှေ့နေနှင့်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
 က တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်
 ထပ်တော့မည်ဟု မော်စကိုမြို့မှနေ၍ အကြောင်းကြားလိုက်သောစာ ဖြစ်ပါ
 သည်။

ဆစ်လဗီယိုက “ကိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ
 ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရောပေါ့။ သူ လက်ထပ်မယ့်နေ့မှာ တစ်ခါတုန်းက ချယ်ရီသီး
 ဦးထုပ်ထဲက နှိုက်စားရင်း သေဘေးကို ရင်ဆိုင်ရုံသလို ဒီတစ်ခါ မတုန်မလှုပ်နဲ့
 ရင်ဆိုင်ပုံပါမလားဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိရတော့မှာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်
 ပါသည်။

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဆစ်လဗီယိုသည် ထိုင်ရာမှထ၍ သူ့ဦးထုပ်
 ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချပြီးလျှင် လှောင်အိမ်ထဲမိနေသော ကျားကြီးပမာ အခန်း
 ထဲတွင် ခေါက်တံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မလှုပ်
 မယှက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူပြောချင်သမျှ စကားကို ပြီးအောင်နားထောင်ရင်း
 ရင်တွင်း၌ အမျိုးမျိုးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု၏ဒဏ် ခံစားလျက်နေရပါ၏။

ဤအတွင်း ခရီးထွက်ရန် မြင်းများ အရန်သင့်ရှိကြောင်းကို အစေ

အပါးတို့က လာ၍ ပြောပြပါသည်။ ဆစ်လဗီယိုသည် ကျွန်တော်၏လက်ကို အားပါးတရ ဖမ်းကိုင် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ဖက်ယမ်း နှုတ်ဆက်သေး၏။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သွားပါသည်။ ရထားထဲတွင် သေတ္တာနှစ်လုံးရှိသည်။ တစ်လုံးမှာ သူ၏ အဝတ်သေတ္တာ ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်လုံးမှာ သူ၏ သေနတ်သေတ္တာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။ ထိုနောက်၌ကား မြင်းများသည် ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

နှစ်တို့သည် လွန်၍သွားချေပြီ။ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အမည်မဖော်လိုသော ခရိုင်တစ်ခုရှိ ဆင်းရဲသော ကျေးရွာ တစ်ရွာတွင် နေထိုင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို ထိန်းသိမ်းစီမံနေရာမှ ယခင်က အပူအပင်မရှိ ဟစ်အော်ပျော်ရွှင်ကာ နေခဲ့ ရသော ဘဝကို တမ်းတမိပါသည်။ ဆောင်းဦးနှင့် ဆောင်းရာသီတွင် အလွန် အမင်း တိတ်ဆိတ်လှသော ညနေခင်းများဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်မှာ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော် ညစာမတိုင်မီ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းရန်အလို့ငှာ ရွာခေါင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောခြင်း၊ ကျွန်တော်ပိုင်နက်အတွင်း လုပ်ငန်းတို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်း၊ လုပ်ငန်းသစ်ရှိရာ သွားရောက်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရပါသည်။ သို့ပါ လျက်နှင့်လည်း ညချမ်းအချိန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ တော့ဘဲ ရှိရှိသမျှသော အိမ်ခန်းနှင့် ပစ္စည်းထားခန်းတို့တွင် ရှိရှိသမျှသော စာအုပ်တို့ကို ဖတ်ရှုရင်းနှင့် စာပါ အကြောင်းအရာများကို အလွတ်နီးနီး အာဂုံ ဆောင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းမှ ထိန်းသိမ်းသူ ကီရိုလဗ္ဗနာဆိုသော မိန်းမ ကြီးမှာလည်း သူပြောလေ့ပြောထရှိသော ပုံဝတ္ထုမှန်သမျှကို ကျွန်တော့်အား ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြောပြ၍ ကုန်ပါပြီ။ အခြားမိန်းမများက သိဆိုပြသော သီချင်းတို့သည်လည်း ကျွန်တော့်အား စိတ်ညစ်အောင်သာ ဖန်တီးနိုင်ပါ တော့သည်။

အရက်သောက်လွန်း၍ ခေါင်းမကိုက်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော် အရက်ကို ဖိ၍ သောက်မိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ပျင်းရိငြီးငွေ့သော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် အရက်သမားဖြစ်ရမည်ကို စိုးရိမ်မိကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံရပါမည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် အရက်သမားဖြစ်ခြင်းသည် အလွန် ဆိုးပါသည်။ ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့ရာဒေသတွင် ဤသို့ဖြစ်ခြင်း နမူနာတို့ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးလှပါပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် အိမ်နီးပါးချင်းဆို၍ ကျွန်တော့်လို လူမျိုး နှစ်ယောက် သုံးယောက်မျှသာ ရှိပြီးလျှင် အားလုံးဆုံ၍ စကားဝိုင်းဖွဲ့ မိကြလျှင် သက်ပြင်းချ၍ ချောင်းတဟန့်ဟန့်နှင့် ပြီးကြရပါသည်။ စင်စစ် ဤကဲ့သို့သော သူများနှင့် အတူနေရသည်ထက် တစ်ဦးတည်း အဖော်မဲ့သည့် ဘဝက ပို၍ကောင်းလိမ့်ဦးမည်။

သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင် မြို့စားကတော်တစ်ဦး၏ မြေယာများ ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုမြေယာပေါ်တွင် စောင့်ထိန်းသူတစ်ဦးကလွဲ၍ မည်သူမျှ မနေပါ။ မြို့စားကတော်ဆိုသူမှာ အိမ်ထောင်ကျစနစ်တွင် တစ်ခါလောက်သာ လာရောက်ပြီး တစ်လပြည့်အောင်မျှပင် မနေခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း နေထိုင်၍ နွေဦးပေါက်ရာသီ နှစ်ခါလည်မျှရှိသောအခါ နွေရာသီ အတွင်းတွင် မြို့စားကတော်သည် သူ၏ခင်ပွန်းနှင့်အတူ လာရောက်လိမ့် မည်ဟု သတင်းစကား ကြားသိရပါသည်။ ဇွန်လသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ နှစ်ဦး အကယ်ပင် ဆိုက်ရောက်လာကြပါသည်။

တောနေလူထုအဖို့ အိမ်နီးချင်း လူချမ်းသာတစ်ဦး ရောက်လာသည် ဆိုမှဖြင့် သူတို့၏ ဘဝသက်တာတွင် အခါကြီးရက်ကြီး တစ်ရက်ပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။ သူတို့ရောက်မလာမီ နှစ်လခန့်က ကြိုတင်၍ မြေပိုင်ရှင်နှင့် ခြွေရံသင်းပင်းတို့သည် သူတို့ရောက်မည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုကြ၍ သူတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် သုံးနှစ်အတွင်းတွင် သူတို့အကြောင်းကို ပြောမကုန်နိုင် ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ဖွင့်ဟ အစီရင်ခံရပါမူ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် လှလှပပရှိသူ အိမ်နီးချင်းတို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းသည် ကျွန်တော့်အား အတော်ပင် လွှမ်းမိုးခဲ့သည်ကို ဝန်ခံရပါမည်။ ကျွန်တော်သည်

ထိုမြို့စားကတော်ကို တွေ့ချင်သောဇောဖြင့် သူရောက်ပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့၌ ညစာ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူနေထိုင်ရာ ရွာကလေးသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အရှင်နှစ်ပါးတို့၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ကျွန်တော်မျိုးသည် ဂါရဝတရား ရှေ့ထားသောအားဖြင့် အရှင်တို့၏အကျိုးကို သယ်ပိုးမည့်အကြောင်း ပြောဆိုမိတ်ဖွဲ့မိပါသည်။

မြို့စားကြီး၏ မင်းလုလင်သည် ကျွန်တော့်အား မြို့စားကြီး၏ အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ကျွန်တော်လာရောက်ကြောင်း ပြောကြား၍ အခန်းမှ ထွက်သွားပါသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ စည်းစိမ်ရှင်တို့၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဖြင့် မွမ်းမံထားပါသည်။ နံရံတွင် စာအုပ်များ ပြည့်နှက်နေသော စာအုပ်စင်များရှိ၍ ထိုစင်များပေါ်၌ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကြေးရုပ်များ ရှိပါသည်။ ကျောက်ဖြင့်ပြီးသော မီးလင်းဖို၏ အပေါ်ဆင့်၌ မှန်တစ်ချပ် တပ်ဆင်ထားပါသည်။ ကြမ်းပြင်၌မူကား ကော်ဇောစိမ်းကြီး ခင်းထား၍ ထိုကော်ဇောပေါ်၌လည်း အခင်းများ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိပါသည်။

ဤကဲ့သို့သော ခမ်းနားသည့် စည်းစိမ်တို့မှ ဝေးရာ တဲစုတ်ငယ်၌ နေခဲ့ရသော ကျွန်တော်မှာ တစ်ပါးသူတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်း မတွေ့ကြုံဘူးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အတန်ငယ် ရွံ့မိသောကြောင့် တောနယ်မှ အမှုသည်တစ်ဦးသည် ဝန်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရမည်ကဲ့သို့ မြို့စားကြီး ထွက်လာမည်ကို စောင့်မျှော်မိပါသည်။ တံခါးပွင့်လာသောအခါ အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော အလွန်တရာ လှပတင့်တယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။ မြို့စားကြီးသည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတို့၏ အမှုအရာဖြင့် ကျွန်တော့်အပါးသို့ တိုးလာပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိမိ၏ ဣန္ဒြေကိုဆည်ရင်း ကျွန်တော် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားမည်အပြုတွင် မြို့စားကြီးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ခွန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ထိုင်ပြီးလျှင် စကားပြောကြသောအခါ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ရှက်ကြောက်တတ်သော အမှုအရာတို့မှာ သူ၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပြောကြားသော စကားတို့ကြောင့် ပပျောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်

အတော်ကလေး နေသားထိုင်သားကျလာသောအခါ မြို့စားကတော် ထွက်လာပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ အနေရအထိုင်ရခက်လာပါတော့သည်။ မြို့စားကတော်မှာ အမှန်ပင် လှပယဉ်ကျေးပါတီသည်။ မြို့စားကြီးက မြို့စားကတော်ကို ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကား အခြေမပျက်အောင် ဘာမျှ မတုန်လှုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ကုန်ဆောင်လေလေ ပို၍ ကုန်ပျက်လေလေ ဖြစ်ရပါတော့သည်။ မတွေ့ဘူး မကြုံဘူးသေးသော သူတို့နှင့် ရင်းနှီးမှုရှိလာလေအောင် ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သည်ကိုလည်း ပြန်၍ ကုန်ဆည်နိုင်လေအောင် သူတို့လင်မယားနှစ်ဦးသား စကားစမြည် ပြောကြ၍ ကျွန်တော့်အား ကိန်းကြီးခန်းကြီးမလုပ်ဘဲ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေကောင်းသဖွယ် ဖည့်ခံကြပါသည်။ ဤအတွင်း ကျွန်တော်ကား ထိုမှ ဤမှ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြီး စာအုပ်များ၊ ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားများ အကြောင်းကို ဘာမျှမသိပါ။ သို့သော် ကားတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် အလွန် မျက်စိကျမိပါသည်။ ထိုပန်းချီကားမှာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၏ ရှုခင်းတစ်ခုကို ခြယ်ထားသော ကားတစ်ချပ်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်သည်မှာ ထိုရှုခင်း မဟုတ်ပါ။ ကားချပ်ပေါ်တွင် သေနတ်ရာနှစ်ခု တစ်ခုပေါ် တစ်ခု ထပ်နေသည့် အချက်သည်သာလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် မြို့စားကြီးဘက်သို့လှည့်၍ “တယ်ဖြောင့်တဲ့လက်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။ မြို့စားကြီးက “ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန်ဖြောင့်တဲ့ လက်ပဲ။ ခင်ဗျား သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်ရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော့်အား မေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲ၌ အနစ်သက်ဆုံးဖြစ်သော အကြောင်းကို ပြောဆိုခွင့်ကြုံလာ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်မှာ သေနတ်ပစ်ရာ၌ ပထမစွဲသူဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ပါ၏။ “ကျွန်တော် ပစ်နေကျ သေနတ်နဲ့သာ ပစ်ရမယ်ဆိုရင် ဖဲတစ်ချပ်ကို ခြေလှမ်းသုံးဆယ်

လောက် အကွာက မလွတ်တမ်း ပစ်နိုင်ပါရဲ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါ မြို့စားကတော်သည် ကျွန်တော့်စကားကို အလွန် အာရုံစိုက်သောအမူအရာဖြင့် “တကယ်လားရှင့်” ဟု မေးပြီးလျှင် သူ၏ခင်ပွန်းအား “ကိုကိုရယ်၊ ရှင် သူ့လို ခြေလှမ်း သုံးဆယ်ကွာကနေပြီး ဖဲချပ်ကို မှန်အောင် ပစ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးလေသည်။

မြို့စားကြီးကမူ “အေးကွယ် ... တစ်နေ့ကျတော့ စမ်းပြီး ပစ်ကြည့်သေးတာပေါ့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် “ကျုပ်ခေတ်တုန်းကဆိုရင် ကျုပ်ဟာ သေနတ်ပစ် မညံ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ကိုမကိုင်တာ လေးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ” ဟု ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က “ဟာ ဒီလိုဆိုရင် အရှင်ဟာ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ကွာကနေပြီး ဖဲချပ်ကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်ဖို့ ဝေးပါသေးတယ်။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ပစ်တယ်ဆိုတာ အကျင့်ရှိမှခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က တွေ့ဖူး ကြုံဖူး လှလို့ သိတာပါ။ ကျွန်တော့်စစ်တပ်ထဲမှာဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လက်အတည့်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါက ကျွန်တော့်သေနတ်ကို ပြင်နေရလို့ တစ်လလုံးလုံး သေနတ်ကို မကိုင်ခဲ့မိဘူး။ အဲဒီတော့ အရှင်နယ် ဘာဖြစ်သွားတယ် ထင်သလဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီနောက် ပထမဆုံး သေနတ်ပစ်ကြည့်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ် အကွာကနေပြီး ပုလင်းထောင်ထားတာကိုတောင်မှ မှန်အောင် မပစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ အင်မတန်ပျော်တတ်ပြီး ခပ်ရွန်းရွန်း ဝိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူကတောင် ကျွန်တော့်ကို အေးကွယ် ... မင်းဟာ ပုလင်းကိုတောင်မှ သေအောင် သေနတ်နဲ့ မပစ်ချင်ဘူး ဆိုတာ ဒို့သိပါတယ်လို့ ပြောင်ပြောသေးတယ်။ ဒီတော့ အရှင်မြို့စားကြီး ခင်ဗျာ။ သေနတ်ပစ်ကျင့်တာကို လက်လွတ်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် မနေပါနဲ့။ မကြာခင် လက်ပျက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်သိဖူးတဲ့ သေနတ်ပစ် လက်တည့်သူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ နေ့တိုင်း သေနတ်လက်တည့်စမ်းတာပဲ။ အနည်းဆုံး ညစာထမင်းစားချိန်မတိုင်မီ သုံးခါလောက် သေနတ်ပစ်

ကျင့်တယ်။ သူ့အတွက်တော့ ထမင်းမစားခင် အရက်တစ်ခွက်သောက်သလို အကျင့်ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ”

ဤသို့ ကျွန်တော် စကားအမျှင်မပြတ် ပြောနေလေရာ မြို့စားနှင့် မြို့စားကတော်တို့မှာ ယခုမှ ကျွန်တော် စကားစရာ၍တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိကြဟန် တူပါသည်။

“ကျုပ်ကို အဲဒီသေနတ်ပစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဗျာ” ဟု မြို့စားကြီးက စကားစပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က “ပြောပြဆို ဒီလိုပါ အရှင်၊ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ အုတ်နံရံပေါ်မှာ ယင်တစ်ကောင် နားနေတာကို သူ တွေ့ရတယ်။ ဪ ... မြို့စားကြီးကတော်က ကျွန်တော် ဒီလိုပြောပြတော့ ရယ်မိမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ ဘုရားစူး ကျိန်ဝံ့ ပါတယ်။ အဲ ... သူ အဲဒီယင်တစ်ကောင်ကို မြင်ရင်ပဲ သူ့တပည့်ကို အော်ခေါ် ပြီး သေနတ်တောင်းတယ်။ သူ့တပည့်ကလည်း ယမ်းထိုးပြီးသား ခြောက်လုံး ပြူးကို ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒိုင်းခနဲဆိုရင်ပဲ ယင်ကောင်ကလေးဟာ နံရံမှာ ကြေမှုပြီး ကပ်သွားတာပဲ” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ မြို့စားကြီးက “တယ်ဟုတ်ပါကလား။ သူ့နာမည်က ဘယ်သူ တဲ့တုံး” ဟု မေးပါ၏။ ကျွန်တော်က “အရှင်ရယ် သူ့နာမည်ကတော့ ဆစ်လဗီယိုပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ မြို့စားကြီးသည် “ဆစ်လဗီယို” အော်ကာ ထခုန်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ... ဆစ်လဗီယိုကို သိသလား”

“သိတာပေါ့ အရှင်၊ သူ့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ထဲမှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်သားတစ်ဦးလိုပါပဲ။ အင်မတန် အရေးပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီ။ သူ့အကြောင်းကို မကြားရတာ။ ဪ အထက် အရှင်ကလည်း သူ့ကိုသိသကား”

“သိပါတယ်။ သူ့ကို ကျုပ် သိသမှ သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ။ သူက ခင်ဗျား ကို ... အင်း ဖြစ်နိုင်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ သူက ခင်ဗျားကို သူ့အကြောင်း

ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခုများ ပြောပြဖူးသလား”

“အရှင်ပြောချင်တာက သူ့ကို လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်က ပါးရိုက်ဖူးတဲ့ အကြောင်းလား”

“အဲဒီ လူပေါ်ကြော့ဆိုတဲ့ လူရဲနာမည်ကို ခင်ဗျားကို ပြောဖူးသလား”

“ပြောတော့ မပြောဖူးပါဘူး။ အရှင်ရယ်”

သည်တွင်မှ ကျွန်တော်လည်း အမှန်ကို ရိပ်မိပါတော့သည်။

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ... အရှင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အရှင်မှန်း မရိပ်မိပါဘူး။ အရှင်ပါပဲလား”

မြို့စားကြီးလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် “ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပဲဗျာ” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ပြီးတော့လည်း “ဟောဟိုမှာရှိတဲ့ ပန်းချီကားရဲ့အပေါက်ဟာ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ နှစ်ဦးသား နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲဗျာ” ဟု ဆက်၍ ပြောပါသေးသည်။

ဤတွင် မြို့စားကတော်က “အချစ်ရယ် ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ။ ဒီအကြောင်းပြောရင် ကျွန်မ ရင်တုန်လွန်းလို့ပါ။ ရှင်အသိသားနဲ့” ဟု ဝင်၍ ပြောပြန်ပါသည်။

“ဟာ ဒါပေမဲ့ ငါ အားလုံးကို ပြောပြမယ်။ သူက သူ့မိတ်ဆွေကို ငါ ဘယ်လို ဖော်ကားမော်ကား လုပ်မိတယ်ဆိုတာ သိသွားပြီ။ ဒီတော့ ငါ့ကို ဆစ်လီယိုက ဘယ်လို လက်စားချေတယ်ဆိုတာ ငါ ပြောပြလိုက်တော့မယ်” ဟု မြို့စားကြီးက ပြောရင်း ကျွန်တော်ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အောက်ပါအဖြစ်အပျက်ကို သိချင်ဇောဖြင့် ကောင်းစွာ နားထောင်မိပါသည်။

*

ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျုပ် အိမ်ထောင်ကျတယ်။ အိမ်ထောင်ကျစ ပထမလမှာ ကျုပ် ဒီရွာကိုလာပြီး နေတယ်။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ကျုပ် ဒီအိမ်မယ်နေရတာ ပျော်လည်း အပျော်ဆုံးပဲ။ တွေးလိုက်တိုင်း ဝမ်းနည်းစရာလည်း အကောင်းဆုံးပဲ။

တစ်ညနေမှာ ကျုပ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် မြင်းစီးထွက်ကြတယ်။ ကျုပ်မိန်းမစီးတဲ့ မြင်းဟာ ဂနာမငြိမ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူက ကြောက်ရွံ့လာပြီး တော့ မြင်းဇက်ကြီးကို ကျုပ်လက်ထဲထည့်ခဲ့ပြီး အိမ်ကို ခြေကျင့်ပြန်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူ့အရင် အိမ်ရောက်အောင် မြင်းနှင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်နဲ့ ကိစ္စရှိလို့တဲ့။ သူ့နာမည်ကိုလည်း မပြောဘူးတဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်းပဲ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ မီးလင်းဖိုရဲ့ ဟောဒီအနားလောက်မှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ အမွှေးအမှင် မသရသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မှောင်ရိပ်ထဲမှာ မြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း အနားကပ်ပြီး သူ ဘယ်သူပါလိမ့်မလဲလို့ သတိရအောင် စဉ်းစားနေမိတယ်။

သူက အသံတုန်တုန်နဲ့ “ဟေ့ မြို့စားကြီးရဲ့ ငါ့ကို မသိတော့ဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကျုပ်ကလည်း “ဆစ်လီယို” လို့ အော်ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ် မှန်တဲ့ အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်။ ကျုပ် ဘယ်လောက် ကြောက်သလဲဆိုရင် ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ ထလာတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ ဆစ်လီယိုပဲကွ။ မင်းကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့ ငါ့အလှည့် ရောက်လာပြီလေ။ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာပဲ။ မင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပလား” သူက အဲသလို မေးလိုက်တယ်။

သူ့ရင်ပတ် အင်္ကျီအိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကြီး ထွက်နေတယ်။ ကျုပ်ကလဲ ခြေလှမ်း ဆယ့်နှစ်လှမ်းတိတိ လှမ်းပြီး အခန်းထောင့်နားမှာ ကပ်နေလိုက်တယ်။ “ကျုပ်မိန်းမ ပြန်မလာခင် မြန်မြန် ပစ်စရာရှိတာ ပစ်ပါ” လို့ မြန်မြန်သာ ကိစ္စတုံးစေဖို့အတွက် သူ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ သူက မီးထွန်းပေးရဦးမယ်ဆိုပြီး အချိန်ကြာအောင် လုပ်နေတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ ဖယောင်းတိုင်ကို ယူပေးတယ်။ အခန်းတံခါးကိုလည်း သော့ပိတ်ပြီး အပြင်က ဘယ်သူမှ မဝင်လာဖို့ အမိန့်ပေးပြီး “မြန်မြန်သာ ပစ်လိုက်ပါတော့” လို့ သူ့ကို

ပြောတယ်။ သူလည်း သေနတ်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျုပ်ကို ချိန်တယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ ကုန်သွားတဲ့အချိန်ကို တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်နဲ့ ရေကြည့်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမကို သတိရမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲဗျာ စိတ်ထဲမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မတင်မကျ အချိန်တွေဟာ လွန်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ ဆယ်လစီယိုက သူ့သေနတ်ကို ပြန်ချပြီး ...

“ဟေ့ ... ငါ့သေနတ်ထဲမှာ ချယ်ရီစေ့တွေ ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ကျည်ဆန်တွေ ... ကျည်ဆန်တွေ။ အင်မတန် အလေးချိန်စီးတဲ့ ကျည်ဆန်တွေဆိုတော့ ယခုလိုပစ်ရတာဟာ နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲမျိုးမဟုတ်ဘဲ သက်သက် လူကိုသတ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ ငါကလည်း လက်နက်မပါတဲ့လူကို သေနတ်နဲ့ချိန်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်တော့ ခက်သကွ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဟိုအရင်တစ်ခါတုန်းကလိုပဲ ပထမ ဘယ်သူကစပြီး ပစ်ရမယ်ဆိုတာ မဲနှိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဆစ်လစီယိုက အဲသလိုပြောတော့ ကျုပ်ဦးနှောက်ဟာ ပတ်ချာလည်သလို ဖြစ်သွားတာပဲ။ ကျုပ် မှတ်မိသရွေ့တော့ သူပြောတာကို ကျုပ် သဘောမတူဘူး။ နို့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်လည်း သေနတ်တစ်လက်ကို နောက်ထပ်ယူပြီး ကျည်ဆန်ထည့်တော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ မဲလိပ်နှစ်လိပ်လိပ်တယ်။ လိပ်ပြီးတော့ အရင်တုန်းက ကျုပ်သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ အပေါက်ပေါက်နေတဲ့ သူ့ဦးထုပ်ထဲကို မဲထည့်တယ်။ ဒီအကြိမ်မှာလည်း ကျုပ်ပဲကံကောင်းတယ်။ ပထမ စပစ်ဖို့ မဲကျတယ်။

“ဟေ့ ... မြို့စားရဲ့ မင်း ဒီတစ်ခါလည်း ကံကောင်းတာပဲ” လို့ဆစ်လစီယိုက ပြုံးပြီး ပြောတယ်။ သူ ပြုံးပြပုံမျိုးကို ကျုပ်တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ သူ့စေ့ရာကို ကျုပ် လိုက်လုပ်မိတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့စီမံတဲ့အတိုင်း ကျုပ်က စတင်ပြီး ပစ်တယ်။ ဟောဟိုမှာသာ ကြည့်ပါတော့။ ကျုပ်ကျည်ဆံက အဲဒီ ပန်းချီကားကို သွားမှန်တယ်။

(ဤနေရာတွင် မြို့စားကြီးသည် သေနတ်ကျည်ဆံ
ဖောက်ထွင်းထားသော ပန်းချီကားရှိ အပေါက်ကို ကျွန်တော့်
အား ပြသပါသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ နီမြန်းလျက်ရှိပါ၏။
မြို့စားကတော်၏ မျက်နှာကား သူမြဲထားသော စောင်ဖြူ
ထက်ပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်ကား ‘ဟယ်’
ဟူသော အာမေဋိတ်သံကိုမျှပင် ပြုရန် သတိမရနိုင်ပါ။ မြို့စား
ကြီးကား ဆက်လက်၍ ပြောပြန်ပါသည်။)

ကျုပ်က သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ပေမယ့် ဘုရားသိကြားမလို မထိဘူးဗျာ။
ဒီတော့ ဆစ်လဗီယိုကတော့ အင်မတန် ကြောက်စရာကြီးပဲဗျို့။ သူက
ကျုပ်ကိုပစ်ဖို့ ချိန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငြုန်းခနဲဆို တံခါးပွင့်လာတယ်။ ပွင့်လာ
ပြီး ကျုပ်ဇနီး မာရှာ ပြေးဝင်လာတယ်။ ပြေးရင်းနဲ့ အော်ပြီး ကျုပ်ပခုံးကို
ဖက်တွယ်ထားတယ်။ သူ့ကိုမြင်တော့မှပဲ ကျုပ်လည်း တခံဏာပွတ္တိ ဉာဏ်
ကလေး ဘာကလေး ရလာပြီး “အချစ်ရယ်၊ ငါတို့ ကျီစားနေကြတာကို မင်း
မမြင်ဘူးလား။ မင်း ဘယ်နယ်ဖြစ်လာတာတုံး။ သွား သွား ရေကလေး
တစ်ပေါက်လောက် သောက်ပြီးမှ တို့ဆီကို ပြန်လာခဲ့။ ပြီးမှ ငါ မင်းကို
ဟောဒီက မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း ရဲဘော်ဟောင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

အဲဒီလို သူ့ကို ကျုပ်က ပြောတယ်။ မာရှာကတော့ ကျုပ်ပြောတာ
မယုံချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဆစ်လဗီယိုဘက်ကို လှည့်ပြီး
“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ကျီစားနေကြတယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲလား” လို့ ကျုပ်
ဇနီးက မေးတယ်။

ဆစ်လဗီယိုက “ခင်ဗျားခင်ပွန်းသည်ဟာ ဒီလိုချည်းပဲ ကျီစားနေကျ
ပဲဗျာ။ ဟိုအခါတုန်းက သူဟာ ကျုပ်ပါးကို ကျီစားရင်းနဲ့ ရိုက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
ကျုပ်ဦးထုပ်ကို ပေါက်သွားအောင် ကျီစားရင်းနဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်သဗျာ။ အခု
လည်းပဲ ကျုပ်ကို ကျီစားရင်းနဲ့ သေနတ်နဲ့မထိအောင် ပစ်သဗျာ။ ဒီတော့
ကျုပ်လည်းပဲ သူ့ကို ကျီစားချင်တဲ့စိတ် ပေါက်လာတယ်” လို့ ပြောပါလေရော။

အဲသလိုပြောပြီး သူက ကျုပ်ကို ကျုပ်ဇနီးသည်ရှေ့မှာ သေနတ်နဲ့

ပစ်တော့မလို့ ချိန်ပြန်ပါကရော။ ဒီတော့ မာရှာက သူ့ရှေ့မှာ တောင်းပန်တဲ့ သဘောနဲ့ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ “မာရှာ၊ ရှက်စရာကြီးကွယ်၊ ထ ထ” လို့ ပြောပြီး ဆစ်လဗီယိုဘက် လှည့်လို့မို့ “ကိုင်း ... ဒီမယ် ခင်ဗျားဟာ ကံအကြောင်းမလှတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးအပေါ် မှာ ဒီလိုပဲ ပြောင်ရလျှောင်ရသလားဗျာ။ ကိုင်း ကျုပ်ကို ပစ်ချင်သလား၊ မပစ် ချင်ဘူးလား” အဲဒီလို မေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ဆစ်လဗီယိုက ဒီလိုပြန်ပြောသဗျာ။

“ငါ ကျေနပ်ပြီ။ ငါ မပစ်ချင်ဘူး။ ငါဟာ မင်း ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ ပုံကို မြင်ရပြီ။ မင်း ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်အောင် ငါ လုပ်ခဲ့ပြီ။ တော်ပါပြီ။ မင်း ငါ့ကိုသာ သတိရစမ်းပါ။ မင်းကိုတော့ မင်းအသိတရားနဲ့ မင်း ငါထားရစ်ခဲ့မယ်”

အဲဒီလိုပြောရာက သူပြန်မယ်လုပ်တယ်။ နို့ပေမယ့် တံခါးဝရောက် တော့ ကျုပ် သေနတ်နဲ့မှန်တဲ့ ပန်းချီကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး မချိန်ဘဲနဲ့ ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူလည်း ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကျုပ်ဇနီး လည်း တစ်ခါတည်း မေ့မော့သွားတာပဲ။ ကျုပ်အစေခံတွေကလည်း ဆစ်လဗီယိုကို မဟန့်တားဝံ့ကြဘဲ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ကြတယ်။ သူလည်း ဆင်ဝင်ဘက်ဆီကိုသွားပြီး သူ့ရထား သမားကို သူခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ဘာဖြစ်မှန်းမသိခင် ဆစ်လဗီယိုလည်း ထွက်သွားပါလေရော။

*

မြို့စားကြီးလည်း နောက်ထပ် စကားကို မဆက်တော့ပါ။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အစတွင် အလွန်စိတ်ဝင်စားစေသော ဇာတ်လမ်း၏ အဆုံး သတ်ပုံကို တွေ့ရှိ ကြားသိခဲ့ရပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဤဇာတ်လမ်း၏ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူကို နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ ဆစ်လဗီယိုသည် ဝိလ်ချပ် အယ်လက်ဇန္ဒာ အစ်ပဆီလန္ဒီဆိုသူ ကြီးမှူးသော စစ်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရာ စကူလျာနီတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသည်ဟုသာ ကြားသိရပါတော့ သည်။

မုန်တိုင်းထဲက နပွားစာ*

ခရစ်နှစ် ၁၈၁၁ ခုတွင် ဂဗ္ဗရီလာဆိုသူတစ်ဦးသည် နီနာရာဒိုပိုဟု အမည်တွင်သော မြေယာပိုင်နက်၌ နေထိုင်သောဟူ၏။ သူသည် ဖော်ရွေ၍ ကြင်နာသနားတတ်သောကြောင့် သူ့ကောင်းသတင်းသည် သူ့နယ်တစ်ဝိုက် ၌ ကျော်ကြားလှပေသည်။ အိမ်နီးပါးချင်းများသည် သူ့ထံ ခဏခဏ အလည် လာ၍ စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။ တချို့ကမူ သူ့ဇနီး ပေထရိုဗနာနှင့် ရှုရ ပိုက်ဆံ ငါးပြားကြေး ဖဲကစားရန် လာကြသည်။ တချို့ကား ကိုယ်ဟန်ကြော့ ရှင်း ဖြူဝင်းလှပသည့် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရွယ် သူ၏သမီးငယ် မာရီယာကိုကြည့်ရန် သက်သက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မာရီယာမှာ ဥစ္စာပေါရုပ်ချော ဖြစ်ရကား လာသမျှ ဧည့်သည်တို့သည် မာရီယာကို သူတို့အတွက် ရည်မှန်း၍သော် လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ သားသမီးများအတွက်သော်လည်းကောင်း လိုချင် ကြသည်။

မာရီယာသည် ပြင်သစ်ဝတ္ထုများအကြားတွင် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်ရ ကား ရည်းစားထားချင်စိတ်ရှိသည်။ တစ်ခါသော် စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး သည် ခွင့်ယူ၍ မာရီယာတို့ရွာတွင် အနားယူသည်။ မာရီယာသည် ထိုစစ်ဗိုလ် ကလေးကို ကြိုက်မိသည်။ ဗိုလ်ကလေးကလည်း အသေအလဲ ပြန်ကြိုက်သည်

* ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း။ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၄၉။

ကိုမူ အထူးပြောရန် လိုအံ့မထင်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏အကြောင်းကို ရိပ်မိသော မိဘများက စစ်ဗိုလ်ကလေးကိုဖြတ်ဖို့ မာရိယာအား ပညတ်သည့်ပြင် ဗိုလ်ကလေး အိမ်လာလျှင် သူ့အား အငြိမ်းစား မြေတိုင်းစာရေးလောက်မျှ အဖက်မလုပ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သမီးရည်းစားနှစ်ဦးမှာ ခဏခဏ ရည်းစားစာရေးရသည်။ တောစပ်နား၌ဖြစ်စေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ဖြစ်စေ နှစ်ဦးသားချိန်း၍ ခဏခဏတွေ့သည်။ တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း သည်ဘဝမှာ မခွဲတမ်းဟု သစ္စာတိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ ရက်စက်သော ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ ငိုကြွေးကြသည်။ ထိုကံကြမ္မာမှ လွတ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးလည်း ရှာကြသည်။ ယင်းသို့ စာဖြင့်တစ်တန်၊ နှုတ်ဖြင့်တစ်ဖုံ နီးနှောတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း အောက်ပါဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ကြလေသတည်း။

“ငါတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ တစ်ယောက်မျက်စိအောက်က တစ်ယောက်အပျောက်မခံနိုင်တဲ့နောက်မှ အကြင်နာကင်းမဲ့တဲ့ မိဘတွေက ငါတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ဘယ်လောက်ပဲခွင်းခွင်း၊ သင်းတို့ သဘောတူချက်မရဘဲ နှစ်ဦးသား စွန့်လိုက်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

ထိုအကြံကို ပထမရသူမှာ စစ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်ကြောင်းကို ဖွင့်လှစ်ရေးသားနေရန်ပင် မလို။ မာရိယာကဲ့သို့သော စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်းသူတစ်ယောက်အဖို့ ထိုအကြံသည် အလွန်လျှင် လျှောက်ပတ်လှပေသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်သို့ ရောက်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား ချိန်း၍ မတွေ့နိုင်ကြပါ။ သို့သော် စာပေးစာယူမှာ သွက်၍လာပါသည်။ စာရေးတိုင်း စစ်ဗိုလ်ကလေး နစ်ကိုလေးက မာရိယာ ခင်နှမ ခိုးရာလိုက်ပါ။ တိတ်တိတ်ပုန်းလက်ထပ်ကြပါစို့။ လက်ထပ်ပြီး ခဏလောက် ပုန်းနေကြတာပေါ့။ နောက်မှ မိဘတွေကို ဒူးထောက်တောင်းပန်လိုက်လျှင် ယောက္ခမမိဘများက အတည်ကြံသည်ကို သဘောပေါက်ပြီး သားသမီး စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်ရအောင် “သားတို့၊ သမီးတို့ ပြန်လာကြ” လို့ ပြန်ခေါ်မှာပါပဲ စသဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ကာ ရေးသားလေသည်။

သို့သော် မာရိယာသည် ကာလအတန်ကြာမျှ နောက်တွန်၍နေသည်။ နောက်ဆုံးမှာမှ ခိုးရာလိုက်ရန် သဘောတူသည်။ ချိန်းရက်၌ မာရိယာသည် ထမင်းမစားဘဲ ခေါင်းကိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိပ်ခန်းထဲတွင် လှဲနေရမည်။ သူ၏အထိန်းတော်မှာ ကြံရာပါဖြစ်ရကား မာရိယာနှင့်အတူ နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်း၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွားရမည်။ ဥယျာဉ်နောက်ဖေး၌ မြင်းလှည်းကလေးတစ်ခု အဆင်သင့်တွေ့လိမ့်မည်။ ထိုလှည်းပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် သုံးမိုင်ကျော်ဝေးသော ဇာဒြိနီရွာသို့ အရောက်မောင်းကြရမည်။ ထိုရွာ၌ နှစ်ကိုလေး စောင့်နေမည်။

ချိန်းရက်မတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် မာရိယာသည် တစ်ညလုံး မအိပ်ချေ။ အဝတ်အစားများ ထုပ်ပိုးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း အလွမ်းသယ်တတ်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ စာတစ်စောင် ရှည်လျားစွာ ရေးသည်။ မိဘများ အတွက်လည်း စာရေးပါသေး၏။ ထိုစာထဲတွင် မိဘများကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းနည်းစွာနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ ထောင့်ငါးရာ ကာမဂုဏ်၏ အင်အားကို မလှန်နိုင်၍ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါသွားရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းလှပါသည်ဟု ပဏာမခံကာ ရေးသည်။ နိဂုံး၌မူကား ကျွန်တော်မ၏ ချစ်လှစွာသော မိခင် ဖခင်တို့၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းရိုက်ပျိုး ရှိခိုးတောင်းပန်ခွင့်ရသောအချိန်သည် ကျွန်မအဖို့ အလွန်တရာမှ ရွှင်လန်းဖွယ် ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်ရှင် ဟူ၍ အဆုံးသတ်သည်။

ထို့နောက် နီလွင်သော နှလုံးသားပုံနှစ်ခုအပေါ်တွင် ဆီလျော်သော စာတမ်းထိုးထားသည့် ချိပ်တံဆိပ်ကို စာနှစ်စောင်၌ ကပ်သည်။ ထို့နောက် မာရိယာသည် ရောင်နီမလာမီ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ သို့သော် ခဏခဏ အိပ်မက်မက်သောကြောင့် မကြာမကြာ လန့်နိုးသည်။ ပထမ အိပ်မက်ထဲတွင် မာရိယာသည် လက်ထပ်ရန်အလို့ငှာ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ အတက်တွင် သူ့ဖခင်က လာ၍တားသည်။ ထို့နောက် ဆီးနှင်းတောထဲသို့ သူ့ဖခင်က အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ထဲသို့ တွန်းချလေရာ မာရိယာသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျသွားသည်။ ရင်ထဲ၌

သိမ့်ခနဲ အေးသွားသည်။ ထို့နောက် သွေးစက်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော နှစ်ကိုလေးသည် မြက်ခင်းပေါ် လဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ကိုလေးက အသက်ထွက်လှဆဲဆဲတွင် သူ့အား အမြန်လက်ထပ်ပါဟု စူးရှသော အသံဖြင့် တောင်းပန်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက်များသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မာရိယာကို ဆက်လက်၍ ချောက်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မာရိယာသည် မျက်နှာ၌ သွေးမရှိဖြစ်ကာ ခေါင်းအလွန်ကိုက်လျက် အိပ်ရာမှ ထလေသည်။ သူ၏ မိခင်ဖခင်တို့သည် သူ မအိမ်သာဖြစ်ပုံကို သိရသော် ယုယစွာ မေးမြန်းကြလေသည်။ “သမီးရယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်၊ နေမကောင်းလို့လား သမီးရယ်” ဟူ၍ မေးလိုက်သော အမေးတို့မှာ သူ၏ အသည်းနှလုံးတို့ကို ဆွဲဆုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် မိဘများအား စိတ်သက်သာရာရစေရန် နှစ်သိမ့်စေ၍ အခြေမပျက် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဟန်လုပ်နေရသော်လည်း အကြောင်းမထူးချေ။

ညချမ်းသို့ရောက်သော် အိမ်သူအိမ်သားတို့၏ ရင်ခွင်ထက်၌ တစ်သက်လုံး စံလာသမျှ သည်ကနေ့ နောက်ဆုံးပင်ဖြစ်တော့သည် ဟူသော အတွေးသည် မာရိယာအား ဆွေးစေဖို့ ဖန်လာလေတော့သည်။ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုဟူသမျှတို့ကို စိတ်တွင် ကျိတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုည ညစာစားသောအခါ မာရိယာသည် ရင်ထဲက ဖိုနေသည်။ ရင်ပြည့်၍ အစာမတောင့်တပါဟု အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောပြီးသော် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့အား ခွင့်ပန်၍ စားပွဲမှထသွားသည်။ မိဘနှစ်ပါးတို့ကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သူ့အား နမ်းရှုပ်ကာ “သမီးကလေး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ” ဟု ဆုပေးလေရာ သူသည် စိတ်ချုပ်တည်း၍မရဘဲ ငိုကြွေးမိလေ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ပစ်လဲလိုက်ပြီးလျှင် ငိုပြန်လေတော့သည်။ သူ့အထိန်းတော်ကြီးက သူ့အား စိတ်တင်း၍ ကုခြေမပျက်နေရန် အားပေးစကားပြော၏။ အားလုံး အဆင်သင့် ရှိပြီဖြစ်၍ နောက် နာရီဝက်တွင် မာရိယာသည် သူ့မိဘအိမ်ကိုလည်းကောင်း။

သူ့အိပ်ခန်းဆောင်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အပျိုဘဝကိုလည်းကောင်း စွန့်လွှတ် ရပေတော့မည်။

ပြင်ဘက်၌ ဆီးနင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်နေသည်။ လေမင်းသည် ဟိန်း ဟောက်လျက်ရှိသည်။ တရုတ်ကတ်များမှာ ချောက်ချက်မြည်၍ လှုပ်နေ သည်။ မာရိယာအဖို့ ဘယ်သင်းမျှ နိမိတ်မကောင်းချေ။

အိမ်ကြီးသည် တစ်မှဟုတ်ချင်းပင် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ အားလုံး အိပ်မောကျကြလေပြီ။ မာရိယာသည် ခြုံစောင်ကိုခြုံ၍ အပေါ်က ဝတ်ရုံကို လွှမ်းကာ လက်တွင် သေတ္တာတစ်လုံးကို ပိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းလေသည်။ အထိန်းတော်ကြီးကလည်း အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုရွက်ကာ သူနှင့် အတူ လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်ပေပြီ။ ဆီးနင်း မုန်တိုင်းမှာ မငြိမ်သေးချေ။ လေမင်းသည် နနယ်သော ရာဇဝတ်အိုးကလေး အား “ဒီလိုမလုပ်နဲ့ဟဲ့” ဟု တားမြစ်လိုက်သလို မာရိယာ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ဝင်တိုးသည်။ လမ်းပေါ်၌ မြင်းလှည်း အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ မြင်းတို့ မှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် အငြိမ်မနေနိုင်။ နှစ်ကိုလေး၏ ရထားသမားမှာလည်း စိတ်မရှည်သော အမူအရာဖြင့် မြင်းများရှေ့တွင် ဟိုမှသည်မှ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ထိုနောက် မိန်းမပျိုနှင့် အထိန်းတော်တို့ကို မြင်းပေါ်တင်ပေးသည်။ သေတ္တာနှင့် အထုပ်အပိုးများကိုလည်း နေရာချထား သည်။ ပြီးလျှင် လှည်းပေါ်တက်၍ မြင်းဇက်ကြီးကိုပြင်ကာ လှည်းကို အတွင် သား နှင်လေ၏။

ကံကြမ္မာနှင့် မြင်းလှည်းသမားတို့လက်တွင် လုံမပျို့ကို အပ်နှံထားခဲ့ ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်တို့၏ လှလင်ပျို နှစ်ကိုလေးအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ကြည့်ကြပါဦးစို့။

နှစ်ကိုလေးသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မြင်းလှည်းလျှောက်၍စီးနေသည်။ နံနက်ခင်းက ဇာဒြိန်ရွာကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးထံ သွား၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကတိဝန်ခံချက်ကို ခက်ခဲစွာရယူပြီးနောက် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော မြေရှင်အချို့ တို့ကို သက်သေအဖြစ်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ရန် လိုက်ရှာသည်။ သူ ပထမဆုံးတွေ့

သော မြင်းသည်တော်တစ်ဦးသည် သက်သေအဖြစ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စွာ လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုမြင်းသည်တော်က သူသည်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က မြင်းတပ်ထဲတွင် သူ့ 'ပွေ' ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိပါသည်ဟုဆိုကာ နှစ်ကိုလေးကို ညစာ သူနှင့်အတူစားပါ။ ကျန်သက်သေနှစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကိစ္စမှာ မခဲယဉ်းပါ။ ရပါစေမည်ဟု ပြောသည်။ ညစာ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ အာမခံသည့်အတိုင်း မြေတိုင်းစာရေးတစ်ယောက်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်၏ သားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူလေသည်။ ၎င်းတို့က နှစ်ကိုလေးအတွက် သက်သေလိုက်ရုံမျှမကသေး အသက်စွန့်စရာရှိလျှင်လည်း စွန့်၍ ဆောင်ရွက်ပါဦးမည်ဟု ဆိုသောကြောင့် နှစ်ကိုလေးသည် ထိုသူတို့ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ဖက်လဲတကင်းပြုပြီးသော် အားလုံး အရံသင့် ပြင်ဆင်ဖို့ အတွက် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သော် မှောင်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ရထားသမားကို အကျိုးအကြောင်း မှာထားပြောဆိုကာ မြင်းလှည်းကို နီနာရာဒိုဗိုသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းတစ်ကောင် က,ရထားကို မှာ၍ သူကိုယ်တိုင် မောင်းပြီးလျှင် ဇာဒြိန်ရွာသို့ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့သည်။ အမှန်မှာ သူရောက်ပြီးနောက် နာရီများစွာ မကြာမီအတွင်း မာရီယာ ရောက်ဖို့ရှိသည်။ သူလည်း လမ်းသိသူဖြစ်၍ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ထိုရွာသို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် လေထန်၍ ဆီးနှင်းမှန်တိုင်း ထသည့်အခါ ဘာကိုမျှ မမြင်ရသောကြောင့် နှစ်ကိုလေးသည် လမ်းမကြီးကို ရှာမရပါ။ မှန်တိုင်းထသည့် တစ်မိနစ်အတွင်း လမ်းစပျောက်သွားပြီး တဖွဲဖွဲကျသော ဆီးနှင်းပေါက်များ ကြားထဲက ဆိုင်းနေသော မြူခိုးဝါတို့သည် ရှုမျှော်ခင်းဟူသရွေ့ကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်သည်။ မိုးနှင့်မြေကြီးကိုလည်း ခွဲခြား၍မရနိုင်တော့ပေ။ နှစ်ကိုလေးသည် လမ်းစပျောက်မှန်းသိ၍ ပြန်တွေ့အောင် ကြိုးစားရှာပါ၏။ သို့သော် မြင်းက လှည်းကို ဆွဲချင်ရာအရပ်သို့ ဆွဲနေသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆီးနှင်းတန်းကြီးများပေါ်သို့ တက်မောင်းမိသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါလည်း အိုင်ထဲသို့ လှည်းကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်း ခဏခဏ မှောက်သည်။ နှစ်ကိုလေးသည်

လမ်းမှန်ရောက်အောင် ရထားဦးကို ကြိုးစား၍ လှည့်ပါ၏။ နာရီဝက်ကျော် ကျော် ကြာပါသော်လည်း ဇာဒြီနီအနီး တောတန်းသို့ပင် မရောက်နိုင်သေး။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ကြာသော်လည်း မရောက်သေး။ နစ်ကိုလေးသည် ပတ်ကြားအက် အများရှိသော လယ်ကွင်းတစ်ခုကို ဖြတ်မောင်းသည်။ သို့သော် ဆီးနှင့်မှန်တိုင်းမှာ မရပ်၊ ကောင်းကင်လည်း မလင်း။ မြင်းလည်း အလွန်ပန်းလှပြီ။ ဆီးနှင့်တောထဲ၌ အရှင်လတ်လတ် မြုပ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်လင့်ကစား နစ်ကိုလေး၏ နဖူးမှ ချွေးများသည် ဆီးကင်းသဖွယ် ကျလာပြီ။

လမ်းမှားနေပြီကို နစ်ကိုလေး သိသည်။ သူသည် ခေတ္တမျှ ရပ်၍ စဉ်းစားသည်။ လမ်းကို မျှော်ခေါ်ကြည့်သည်။ အရပ်လေးမျက်နှာနှင့် တိုက် ဆိုင်ကြည့်သည်။ ညာဘက်ချိုးရမည်ဟု သဘောပေါက်၍ ညာဘက်ကို ချိုး၏။ မြင်းကား ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်တော့ပြီ။ ထိုလမ်းကို တစ်နာရီကြာမျှ လိုက်ခဲ့လေ သော် ဇာဒြီနီနှင့် နီးပြီဟု ယူဆရသည်။ သို့သော် ဖြတ်လာခဲ့သော လယ်ကွင်း ကြီးများမှာ မဆုံးနိုင်။ ပက်ကြားအက်များ၊ ဆီးနှင့်တန်းများကိုသာ တွေ့နေရ သည်။ လှည်းလည်း ခဏခဏ မှောက်၍ ပြန်လှန်နေရသည်။ သို့နှင့် အချိန် အတော်လွန်သွားပြီ။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်လေးစ ပြုလာ၏။

နောက်ဆုံး၌ မည်းမည်းနှင့်နေသော အတန်းကလေးတစ်ခုကို အဝေးမှ မြင်ရ၍ ထိုဆီသို့ ဆက်လက်မောင်းသွားရာ အနီးသို့ရောက်သော် တောတန်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် တယ် မဝေးတော့ပါဘူး” ဟု တွေးလိုက်သည်။

သူတွေ့မြင်နေကျဖြစ်သော လမ်းပေါ်သို့ ရောက်အံ့နိုးနိုး၊ သို့တည်း မဟုတ် တောတန်းကလေးကို ကျော်နိုင်အံ့နိုးနိုးနှင့် တောစပ်တစ်လျှောက် ဆက်၍ မောင်းလာခဲ့ရာ မကြာမီပင် လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့လေသည်။ ထိုလမ်းရှိ သစ်ပင်များကြားထဲသို့ ဆက်မောင်းသည်။ ဆောင်းဥတုသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ သစ်ပင်တို့မှာလည်း သစ်ရွက်မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် လေသည် ကောင်းစွာ မတိုးနိုင်ချေ။ လမ်းမှာ ဖြူးနေသည်။ မြင်းလည်း အတော်

အားတက်လာပုံရသည်။ နှစ်ကိုလေးသည်း ယခုမှ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချသည်။
 သို့နှင့် ဆက်လက်မောင်းခွဲသော်လည်း ဇာဒြိန်ကို မတွေ့နိုင်သေး။
 တောတန်းကိုဖြတ်၍ပင် မဆုံးနိုင်။ တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးသော တောထဲကို
 ရောက်ခဲ့ရချေပြီ။ စိတ်အတော်ပျက်ပြီး ကြာပွတ်နှင့် မြင်းကို ရိုက်လိုက်သည်။
 မြင်းလည်း ပထမ ကဆုန်ပေါက် ပြေးပါသေး၏။ သို့သော် အနည်းငယ် အရှိန်
 ပျော့လာပြီးလျှင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသောအခါ နှစ်ကိုလေးက
 မည်မျှကြိုးစား၍ နှင်သော်လည်း မြင်းသည် ခြေကို လုံးလုံးမသယ်နိုင်သော
 အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောအုပ်မှ သစ်ပင်များ ကဲ့၍ ကဲ့၍ လာသည်။
 သို့သော် ဇာဒြိန်ရွာကို မမြင်ရသေး။ အချိန်အားဖြင့် သန်းခေါင်လောက် ရှိရော
 မည်။ နှစ်ကိုလေးသည် မျက်ရည်များပင် လည်လာပြီး ခြေဦးတည့်ရာ မောင်း
 လေတော့သည်။ ဤအတောအတွင်း မှန်တိုင်းမှာ ပျော့သွားသည်။ ကောင်း
 ကင်လည်း လင်းလာ၏။ သူ့ရှေ့၌ ကော်ဇောဖြူကြီး အဆက်မပြတ် ခင်းထား
 သကဲ့သို့သော လွင်ပြင်ကြီး တည်ရှိသည်။ ညမှာ အနည်းငယ် လင်းလျက်
 ရှိပါ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အိမ်ခြေ လေးငါးအိမ်ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာကို
 မြင်ရသည်။ သူသည်လည်း ထိုရွာဆီသို့ မောင်းသွားသည်။ ပထမဦးစွာ တွေ့
 သောအိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တံခါးကိုခေါက်သည်။ မိနစ်အတန်ငယ်
 ကြာသောအခါ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် သစ်သားကဲလားကို ဖွင့်ကာ
 မှတ်ဆိတ်နှင့်တကွ ထွက်ပြုလာ၏။

- “ဘာများအလိုရှိပါသလဲ မောင်ရာ ...”
- “ဇာဒြိန်ကို ဒီကနေပြီး တော်တော်ဝေးပါသလား။ သိချင်လို့ပါ”
- “ဇာဒြိန်ကို ဒီကနေပြီးတော့လား”
- “ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီကနေပြီးတော့ ဘယ်လောက်ဝေး
 သလဲ”

“သိပ်မဝေးပါဘူး။ ခုနစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက်ပါပဲ”
 ဤအဖြေကိုကြားရသော နှစ်ကိုလေးသည် ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို

လက်ဖြင့် ဆွဲဆုပ်ပြီးလျှင် သေဒဏ်ပေးခြင်းခံရသူကဲ့သို့ တစ်အောင့်လောက် ကြက်သေသေနေမိ၏။

“မောင် ဘယ်ကလာခဲ့တာတုံး” ဟု အဘိုးကြီးက မေး၏။

နှစ်ကိုလေးကား ထိုအမေးကို ပြန်ဖြေလိုစိတ်ပင် မရှိတော့ချေ။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီးရဲ့ ကျုပ် ဇာဒြီနီကို ပြန်ဖို့ မြင်းငှားပေးနိုင်ပါ့မလား”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက “ကျုပ်တို့ တောသူတောင်သား လယ်လုပ်စား တွေမှာ မြင်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ မောင်ရာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“လမ်းပြမယ့် လူတစ်ယောက်လောက်ကော မရနိုင်ဘူးလားဗျာ၊ သူ တောင်းသမျှ ပေးပါ့မယ်”

“နေဦး၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်သားကို မောင်နဲ့အတူ ထည့်လိုက်မယ်၊ သူ လမ်းပြပါလိမ့်မယ်” ဟု အဘိုးကြီးက တရုတ်ကတ်ကိုပိတ်ရင်း ပြောလေသည်။

နှစ်ကိုလေးက စောင့်သည်။ သို့သော် တစ်မိနစ်ကြာလျှင်ပင် ထပ်၍ တံခါးကိုခေါက်ပြန်ရာ တရုတ်ကတ်တံခါးပွင့်လာပြီး အဘိုးကြီး၏ မှတ်ဆိတ် မွေး ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘာ အလိုရှိပြန်သလဲ”

“ခင်ဗျာသား ထည့်လိုက်မယ်ဆို”

“အေးလေ၊ သူ အခုလာလိမ့်မပေါ့၊ ဖိနပ်စီးနေသေးတယ်၊ မောင်လည်း အတော်ချမ်းကရောပေါ့။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး မီးလှုံပါဦးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျာသားကိုသာ လွှတ်လိုက်ပါ”

ထိုအတွင်း တံခါး ကျိခနဲပွင့်လာပြီး တင်းပုတ်တစ်ခုကို ကိုင်လျက်သား သူငယ်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူသည် ဆီးနင်းတန်းများ အကြားတွင် လမ်းစကိုရှာရင်း လမ်းညွှန်လေသည်။

“ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပလဲကွ” ဟု နှစ်ကိုလေးက သူ့ကို မေးသည်။

“မိုးလင်းတော့မယ်ဗျာ” ဟု ကောင်လေးက ပြောသောအခါ နှစ်ကို လေးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

နှစ်ဦးသား ဇာဒြီနီကို ရောက်သောအခါ ကြက်များတွန်ပြီး ဘုရားရှိခိုး

ကျောင်းကို သော့ခတ်လျက်သား တွေ့ရသည်။ နှစ်ကိုလေးသည် လမ်းပြကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီးနောက် ဘုန်းကြီးထံသို့ မြင်းလှည်းကို မောင်းသွားလေသည်။ သူ့ရည်းစားအတွက် လွှတ်လိုက်သောမြင်းမှာ ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ပေ။ သူ့ကြားရသော သတင်းမှာလည်း ...

သို့ရာတွင် ဤနေရာတွင် တစ်ခန်းရပ်၍ မာရိယာ၏ မိဘနှစ်ပါး နိနာရာဒိဗို မြေပိုင်ရှင်များ ဘာဖြစ်နေကြသည်ကို ပြောပါရစေ။
စင်စစ် ဘာမျှမဖြစ်ပါ။

မိဘနှစ်ပါးတို့သည် အိပ်ရာက နိုးလာသောအခါ ဖခင်က ညဉ့်အိပ်ဦးထုပ်ကို ခေတင်။ ဖလန်နယ် ဘောင်းဘီပွကိုဝတ်၍ မိခင်က ညဉ့်အိပ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီးကို ဆင်မြန်းကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ထို့နောက် သမီးအတွက် ရှုရှားလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အစေခံတစ်ယောက်နှင့် အပိုလွှတ်ပြီး ညက သမီး ကောင်းကောင်းအိပ်ရပါ၏လောဟု မေးကြသည်။ အစေခံ ပြန်လာသောအခါ ညက လုံမပျိုသည် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရကြောင်း သို့သော် ယခု နေကောင်းပါပြီ၊ မကြာမီ ဧည့်ခန်းသို့ လာခဲ့ပါတော့မည်ဟု ပြောသည်။ ပြောရင်းဆိုရင်း ဧည့်ခန်းသို့ မာရိယာ ဝင်လာသည်။ မိဘနှစ်ပါးအား မင်္ဂလာ နံနက်ပါဟု နှုတ်ဆက်သည်။

“သမီးကလေးရယ်၊ မင်း ခေါင်းကိုက်တာ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ” ဟု ဖခင်က မေး၏။

“ကောင်သွားပါပြီ ဖေဖေ” ဟု မာရိယာက ဖြေ၏။

“မနေက မီးဖိုချောင်က အညော်မိလို့ ညည်း ခေါင်းကိုက်တာနဲ့ တူပါရဲ့” ဟု မိခင်က ပြော၏။

“ဟုတ်မှာပါပဲ မေမေရယ်” ဟု မာရိယာက ပြန်ဖြေ၏။

ဤသို့လျှင် ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနှင့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကုန်သွားသည်။ သို့သော် ညချမ်း၌ မာရိယာ အဖျားတက်လေသည်။ မြို့မှဆရာဝန်ကိုပင်လျှင် ခေါ်ယူရသည်။ ညနေချမ်းတွင် ဆရာဝန်ရောက်လာသောအခါ မာရိယာ၏

အဖျားမှာ အတော်ပင် ပြင်းနေပြီ။ ထို့ပြင် လူနာမှာ ငန်းဖမ်းလေရာ သေတွင်း တစ်ဖက် နင်းထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အိမ်သားများအနက် မည်သူမျှ မာရိယာ ခိုးရာလိုက်ရန် ကြံစည် ကြောင်းကို မသိချေ။ ယမန်တစ်နေ့ညက ရေးထားသော စာများကို မီးရှို့၍ ပြီးနှင့်လေပြီ။ အထိန်းတော်ကြီးမှာလည်း အိမ်ရှင်ကို ကြောက်ရွံ့လှသော ကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လေသံ မသလပ်ချေ။ ဘုန်းတော်ကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် မြင်းသည်တော်၊ မြေတိုင်းစာရေး နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်၏ သားတို့သည်လည်း အလိမ္မာဖြင့် ခပ်မဆိတ် နေကြ ကုန်၏။ မြင်းလှည်းသမားမှာလည်း မည်မျှပင် အရက်မူးမူး ထိုအကြောင်းကို နည်းနည်းမျှ မဖော်။ ဤသို့လျှင် ဒါဇင်ဝက်မျှသော အတွင်းလူအပေါင်းတို့ သည် လျှို့ဝှက်အပ်သမျှကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောချေ။

သို့သော် မာရိယာကမူကား ဖျားသည့်အခါ ကယောင်ကတမ်း ဖော် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူပြောသမျှ စကားတို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ် ခြင်းမရှိလေရကား မာရိယာ၏ မိခင်သည် သူ့သမီးနှင့် နှစ်ကိုလေးတို့ တိတ် တိတ်ပုန်း ကြိုက်နေကြသည်ကိုသာ ရိပ်မိပြီးလျှင် သူ့သမီး ဖျားရခြင်း အကြောင်းမှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ယောက်ျားနှင့် သူ၏အိမ်နီးပါးချင်းတို့ကို တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ နဖူးစာ ရွာလည်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။ ကံထမ်းလာ မမြင်ရ၊ လုံထမ်းလာတာကိုသာ မြင်ရ တတ်တာပဲ။ ပိုက်ဆံမရှိတူးဆိုတာ အပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ယောက်ျားယူတယ် ဆိုတာ ငွေကိုယူတာ မဟုတ်ဘူး။ လူကိုယူတာပဲ စသော စကားတို့ကို ကြားရ လေသည်။ မိမိပြုသောအမှုအတွက် မိမိ ဘာမျှမတတ်နိုင်လျှင် စကားပုံများ သည် အလွန်ပင် အသုံးဝင်ပေသည်။

ထိုအတွင်း လုံမပျိုကလေးမှာ သက်သာလာပေပြီ။ သို့ရာတွင် နှစ်ကို လေးမှာမူကား ဂဗ္ဘရီလာတို့အိမ်ကို တစ်ခါမျှမကပ်ချေ။ သူသည် သူ့ကို ဘယ် သူမျှ အရေးမစိုက်သည့်အတွက် အတော်ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘရှင် တို့က သမက်လောင်းထံသို့ သူ့သမီးကို ယူမည်ဆိုလျှင် သဘောတူကြောင်း

သတင်းကောင်းပိုရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နီနာရာဒိုဝို မြေပိုင်ရှင်ကြီးတို့ထံသို့ သမက်လောင်းက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ကြားလိုက်သော စာမှာ ... ယောက္ခမလောင်းအိမ်ရိပ်ကိုပင် မနင်းလိုပါ။ ကံအကြောင်းမလှသူတစ်ဦးမှာ သေဖို့ကိုသာ တောင့်တနေရသည့်အတွက် သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။ နောက် ရက်များမကြာမီအတွင်း နစ်ကိုလေးစစ်ထဲလိုက်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်ကား ခရစ်နှစ် ၁၈၁၂ ခု ဖြစ်၏။

မာရီယာသည် ယခုအခါ နာလန်ထလာပြီဖြစ်သော်လည်း သနစ်နံကို သူ့အား မည်သူကမျှ အကြောင်းမကြားဝံ့သေးပေ။ မာရီယာကလည်း နစ်ကိုလေး၏ အမည်ကို တစ်ခါမျှ လေသံမသလပ်ပေ။ လပေါင်းများစွာ ကြာလတ်သော် စစ်ပွဲ၌ နစ်ကိုလေးသည် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရပြီးနောက် သူ့အမည်ကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်းခံရကြောင်း ဟူသော သတင်းကို မာရီယာ ကြားသောအခါ တက်၍ပင် သွားလေသည်။ သို့သော် ဘုရားမသောကြောင့် နောက်ထပ်ဘာမျှမဖြစ်ပါ။

သို့သော် မာရီယာသည် ကံအကြောင်းမလှသော အချက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဖခင် ဂဗွရီလာသည် ကွယ်လွန်သောကြောင့် သူသည် အမွေခံအမွေစား ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အမွေပစ္စည်းကြောင့် သူ၏စိတ်သည် မပျော်ပိုက်ချေ။ သူသည် သူ့မိခင်နှင့် မခွဲတမ်း သစ္စာဆိုကာ ပူဆွေးတသမှုတို့ကို အတူတူ ခံစားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်သည် ပူဆွေးစရာ အဖြစ်အပျက်တို့ကို သတိရစေသော နီနာရာဒိုဝိုမှ ခွာ၍ တခြားနေရာသို့ ပြောင်းကြလေသည်။

ထိုအခါ မာရီယာတည်းဟူသော အမွေဆက်ခံသူ လှပယဉ်ကျေးမိန်းကလေးကို ကြောင်းလမ်းမည့်သူများ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ သို့သော် မာရီယာသည် မည်သူ့ကိုမျှ မျှော်လင့်ချက်မပေး။ တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်လုပ်သူက သမီးကို ကိုယ်ကြိုက်သူတစ်ဦးဦးအား ရွေးပါဟူ၍ပင် တိုက်တွန်း၏။ ထိုအခါ မျိုး၌ မာရီယာသည် မှိုင်တွေချကာ ငြင်းပယ်လေ့ရှိ၏။ ယခုအခါ နစ်ကိုလေးမရှိတော့ပြီ။ သို့သော် နစ်ကိုလေးအား မာရီယာသည် အမြတ်တနိုး အောက်

မေ့တသလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ မည်သူ မည်သို့ပြောပြော၊ သူ့အပေါ် ၌ လမ်းစဖော်ပေးသော အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ ဥပမာ သူဖတ်သော စာအုပ်၊ သူရေး ဆွဲထားသော ပန်းချီကား၊ သူကြိုက်သော သီချင်း၊ သူကူးပေးသော ကဗျာ စသည်တို့ကို မြတ်နိုးလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ အိမ်နီးချင်းတို့ကား ဤအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသောအခါ မာရိယာ၏ သစ္စာရှိပုံကို ချီးကျူးကြသည်။ ဤ သစ္စာရှိသော အပျိုစင်ကလေး၏ မေတ္တာပန်းကို အောင်မြင်စွာ ဆွတ်ခူးနိုင် မည်သူသည် ဘယ်သောအခါတွင် ပေါ်လာပါလိမ့်မည်နည်းဟု တောင့်တကြ ကုန်၏။

ထိုအတွင်း ရှုပြည်သည် စစ်ကြီးကို ကောင်းစွာနိုင်လိုက်သည်။ ပင်လယ်ရပ်ခြားမှ ရှုစစ်သားတို့ ပြန်လာသောအခါ လူအများသည် ဆီး၍ ကြိုကြကုန်၏။

ထိုအချိန်၌ မာရိယာသည် သူမိခင်နှင့်အတူ ကျေးလက်တောရွာ တစ်ခု၌ နေထိုင်လေရာ စစ်အောင်နိုင်သော စစ်သားများ မြို့တော်အသီးသီး တို့သို့ ပြန်လာသော အခမ်းအနားကျင်းပပုံကို မည်သို့ဟူ၍ မသိရရှာချေ။

မာရိယာသည် မည်မျှပင် ဣန္ဒြေတင်းတင်းနှင့် နေခဲ့စေကာမူ ကြောင်းလမ်းသူများသည် သူ့အား ဝိုင်းရံလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ဤအထဲ တွင် စစ်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာရခဲ့သော ဝိုလ်မှူး ဘားမင်းဆိုသူတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာ သောအခါ မာရိယာအား လာရောက်ပိုးပန်းကြသူ ဟူသမျှတို့သည် ရဲကြရ လေသတည်း။ ဝိုလ်မှူး ဘားမင်းမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှပင် ရှိဦး မည်။ သူသည် ခွင့်ယူကာ မာရိယာတို့၏ ပိုင်နက်နယ်မြေအနီးရှိ မိမိပိုင် မြေယာသို့ လာရောက်နေထိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မာရိယာသည် သူ့ကိုမှ ပို၍ အရေးပေးသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်လျှင် မှိုင်တွေငေးမျှော်နေသော ယခင်က အကျင့်တို့သည် ပျောက်လွင့်သွားလေသည်။

ဘားမင်းမှာ အမှန်ပင် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဟန်လှပခြင်း မရှိပါဘဲလျက် သင်္ဂြိုဟ်ခန့်ညားစွာ နေတတ်၍ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း ပြောတတ် သည်။ မာရိယာကို သူသည် ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ဆက်ဆံသည်။ သို့သော်

မာရိယာက ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာပဲပြောပြော သူ့ရိုးတွင်းချဉ်ဆီအထိ ကျေနပ် သဘောကျစွာဖြင့် လိုက်နာသည်။ သူသည် ဣန္ဒြေရရနှင့် ပီပီပြားပြား နေထိုင်တတ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတုန်းက သူ အတော်တော့ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မာရိယာကမူ ဤအချက်ကြောင့် သူ့အပေါ်ပို၍ပင် အထင်ကြီး လိုက်သေး၏။ များစွာသော မိန်းမပျိုတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားပီသသသူ ဆိုတာ ကျားကျားလျားလျားနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်းဆိုတော့ တစ်ခါတလေလည်း မှားမိတာပေါ့ဟု ယူဆကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်လွှတ်သည်။

သို့ရာတွင် မာရိယာအတွက် ယုယတတ်ခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်မှုရာ စကား ပြောတတ်ခြင်း၊ ဖြူဝင်းသော ရူပကာရီခြင်း၊ ဒဏ်ရာကြောင့် လက်တစ်ဖက် ကို သိုင်းကြီးနှင့် လွယ်ထားရခြင်း စသော အချက်တို့ထက် ပို၍စွဲစေသော အချက်ကား ဝိုလ်မျိုးဘားမင်း၏ နှုတ်ငြိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မာရိယာသည် သူ့ကို ကြိုက်ကြောင်း ဝန်ခံပါ၏။ သူကလည်း သူ့ကို ယောက်ျားအများထဲမှ ခေါင်း ခေါက်၍ ရွေးထားကြောင်း ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် သူသည် အဘယ်ကြောင့် မာရိယာအား ချစ်စကား ကြိုက်စကား မပြောသေးပါသနည်း။ အဘယ်ကဲ့သို့ သော အချုပ်အတည်းများ ရှိပါသနည်း။ ကြောက်ရွံ့၍လား။ မာနကြီး၍လား။ ပျိုတိုင်းကြိုက် ဖြစ်၍မူနေသလား ဤအချက်များသည် မာရိယာကို စိတ်ရှုပ် စေသည်။ အတန်တန် စဉ်းစားကြည့်သော် ဧကန္တ ကြောက်ရွံ့၍ပင် ဖြစ်ရမည် ဟု မာရိယာက တထစ်ချ ယူဆလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားကလေးက စတင်ရဲအောင် မာရိယာသည် သူ့ကို ပိုမိုအရေးပေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ အခြေ အနေအရ လိုသည်ထင်လျှင် မိန်းမက စတင်ရန်ပင် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည်။ လျှို့ဝှက်သော အချင်းအရာဟူသမျှသည် မိန်းမတို့၏စိတ်ကို ကလိတတ် သည်။ သို့ဖြစ်၍ မာရိယာသည် အံ့အားသင့်လောက်သော အကွက်ကို ဆင် ထားပြီးလျှင် ကြည်နူးဖွယ်ရာ တစ်ခုခုဖြစ်မည့်အချိန်ကို စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ စောင့်စားသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူ့ကြံသည့်အတိုင်း အထမြောက်လေတော့ သည်။ ဘားမင်းသည် သူ့မျက်နှာကို တွေ့ဝေ၍ ကြည့်သည်။ ဘားမင်း၏ မျက်နှက်များမှ ချစ်မီးလျှံများ ပြာ၍ထွက်နေသည်။ ဆင်ထားသော အကွက် မှာ ပေါ်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီးချင်းတို့က သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ဖိုက်စွက်

သေချာသလောက် သဘောထားကြလေတော့သည်။ မာရီယာ၏ မိခင်လည်း သမီးဖြစ်သူမှာ နောက်ဆုံး၌ သူနှင့်ထိုက်တန်သော ယောက်ျားသနာကို ရချေ တော့မည်ဟု တွေးတောကာ ဝမ်းသာနေလေသည်။

တစ်နေ့သော် ယောက္ခမလောင်းကြီးသည် အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက် တည်း ဖဲကစားနေစဉ် ဘားမင်းသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီးလျှင် မာရီယာကို မေးသည်။

“သမီး ပန်းခြံထဲမှာရှိတယ်၊ သွားလေ ... သွားသာသွားပါ။ ငါ ဒီက စောင့်နေပါ့မယ်...” ဟု အဖွားကြီးက ပြောသည်။

ဘားမင်း ထွက်သွားသောအခါ အဖွားကြီးသည် ဘုရားသိကြားမလို နေရာကျပါစေတော်ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းရင်း “ဒီနေ့တော့ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်တန်ကောင်းပါရဲ့...” ဟု တွေးသည်။

ဂါဝန်အဖြူကို ဆင်မြန်းကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ ရေအိုင်အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော မာရီယာကို ဘားမင်း တွေ့သည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်များ၌ ဖတ်ရသော ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ကေလနှင့် တထေရာတည်း တူလှပါပေ၏။ ပထမ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိချင်တာကလေးများကို အပြန်အလှန် မေးမြန်းကြပြီးနောက် မာရီယာက စကားပြော ရပ်လိုက်သည်။ ဤသို့ပြုမူခြင်းမှာ တမင်တကာ အနေရ အထိုင်ရ ကြပ်အောင် ဖန်တီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သည်ကမှ တစ်ဆင့်တက်လျှင် ချက်ချင်း ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောဖို့ စခန်းသာလျှင် ရောက်ဖို့ရှိသည်။

ဤအတိုင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ သူ၏ ခက်ခဲ့သောအခြေကို သိသည့် အားလျော်စွာ ဘားမင်းက မာရီယာအား သူ့ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ပြရန် အခွင့် အရေးကို မျှော်မှန်း၍ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ပါရန် ပန်ကြားသည်။ မာရီယာက စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး မျက်လွှာကလေးချကာ အခွင့်ပေးသည့် အမှု အရာကို ပြသည်။

“ခင့်ကို ချစ်မိပြီ၊ ချစ်တာမှ သိပ်ချစ်တာပဲ ...” ဟု ဘားမင်းက ဆိုသည်။

မာရီယာသည် ရှက်သွေးဖြန်းသွား၍ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“မောင်တော့လေ ခင် စကားပြောသံလေးကို ခဏခဏ လာနားထောင်လိုက်၊ မျက်နှာကလေး မြင်ရပါစေဆိုပြီး ခဏခဏ လာလည်လိုက်နဲ့ တော်တော်ပဲ အလိုက်မသိရာ ကျနေပြီထင်ပါရဲ့ ခင်ရယ်။ အခုတော့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ရဲ့ ကောင်းခြင်းငါးဖြာ ရူပကာကလေးကို မေ့ပစ်လို့မရဘူး။ ခင့်ကို သတိရတိုင်း မောင့်ရင်ထဲမှာ ပလောင်ဆူနေပြီ။ တစ်နည်းတော့လည်း ခင့်ကို သတိရမှ စိတ်ပြေရတော့တယ်။ နို့ပေမယ့် မောင်က ဝတ္တရားအတိုင်း ဖွင့်ပြောရတော့မယ်နော်၊ မောင်ရဲ့ အတွင်းရေးကလေးကို မပြောရသမျှ ခင်နဲ့ မောင် အကြားမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး ကာဆီးနေသလို ဖြစ်နေမှာပဲ ...”

ထိုအခါ မာရိယာက “မောင်နဲ့နီးဖို့တော့ တောင်ကြီး ကာဆီးနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကို မယူနိုင်ဘူး ...” ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်သိပါတယ် ခင်ရယ်၊ ခင်ကလည်း မောင့်ကို ချစ်မိပြီဆိုတာ ရိပ်မိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရဲ့ ပထမရည်းစား သေဆုံးပြီး သုံးနှစ်လုံးလုံး လွမ်းတပူဆွေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရယ်၊ ကျုပ် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ကလေးကိုတော့ မဖျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့။ တကယ်လို့များ ခင်က မောင့်ကို သဘောတူတယ်လို့ ပြောနိုင်ရင်လေ”

“မောင်၊ တော်တော့။ မပြောနဲ့တော့၊ မပြောနဲ့တော့၊ မောင်ဟာ ခင့်ကို အားကြီး ဒုက္ခပေးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ခင့်ကို မောင်ဟာ စောစောထဲက ပိုင်သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရေ၊ မောင်ဟာ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ ကံအဆိုးဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။ မောင်ဟာလေ အရင်က လက်ထပ်ပြီးသား မိန်းမရှိခဲ့ဖူးတယ်”

မာရိယာသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဘားမင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
ဘားမင်းလည်း ဆက်လက်၍ “မောင့်မှာ လက်ထပ်ပြီးသား မယားကြီး ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ် လက်ထပ်ခဲ့တာ လေးနှစ်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ဖြူတယ်၊ မည်းတယ် မသိခဲ့ပါဘူး။ သူ့အခု ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ

ကိုလည်း မသိဘူး။ နောင် ရေစက်ဆုံဦးမလားဆိုတာလည်း မပြောနိုင်ဘူး”
ဟု ပြောလေ၏။

“အမလေး ထူးဆန်းလှချဉ်းလား။ မောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ
တာလည်း မောင်ရယ်၊ ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ဆက်ပြောပါဦးလေ၊ ခင်လည်း နောက်
ပြီးတော့ ခင့်အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ ကဲ ဆက်သာပြောပါ မောင်”

ဘားမင်းလည်း ကြိုသို့ ဆက်ပြောလေ၏။

“ဟို ၁၈၁၂ ခုနှစ်ဦးလောက်က မောင်ဟာ တစ်စခန်းတစ်ခုကို အမြန်
ချီတက်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ညနေမှာ လမ်းခုလတ်က စခန်းတစ်ခုကို မှောင်မှ
ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းတွေကို အမြန်ဆုံးပြင်နေတုန်း ငြုန်းဆို ဆီးနှင့်
မုန်တိုင်း ကျပါလေရော။ အဲဒါနဲ့ မြင်းလည်း သမားက မုန်တိုင်းငြိမ်တဲ့ အချိန်
အထိ ဆိုင်းပါလို့ ဆိုတာနဲ့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က အတင်းနှိုးဆော်နေ
သလိုပဲ။ မောင်ရင်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဆီးနှင့်
မုန်တိုင်းကလည်း ငြိမ်ကို မငြိမ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မောင်က စိတ်မရှည်နိုင်လို့ မုန်တိုင်း
တိုက်နေတဲ့ကြားထဲမှာ မြင်းလည်းကို အပြင်ခိုင်းပြီး ထွက်သွားမိတယ်။ ခရီး
စဉ်အတိုင်းလိုက်ဖို့ မြင်းလည်း သမားက အကြံရပြီး အဲဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့
တာပေါ့။ မြစ်ကမ်းခြေမှာ ဆီးနှင့်တွေဖုံးလို့ လှည်းသမားကလည်း ထုံးစံ
အတိုင်း မောင်တို့သွားရမယ့် လမ်းမကြီးကို လွန်ပြီး လှည်းမောင်းလေတော့
မောင်တို့ မသိတဲ့အရပ်ကို ရောက်လာရတာပေါ့လေ။ မုန်တိုင်းကလည်း
ပြေကို မပြေနိုင်ဘူး။ အဲဒီအတွင်းမှာ ရှေ့က မီးရိပ်ကလေးမြင်တော့ အဲဒီဆီ
မောင်းသွားဖို့ လှည်းသမားကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ရွာတစ်ရွာကို
ရောက်ကရော၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုမှာလည်း မီးလင်းနေတာမြင်တယ်။
အဲဒီကျောင်းမှာ တံခါးတွေကလည်း ပွင့်လို့၊ ခြံအပြင်မှာ လှည်းကလေးတွေ
အစီအရီ ရပ်နေကြတယ်။ လူတွေကလည်း ကျောင်းဆင်ဝင်အောက်ထဲကို
ထွက်ဝင် သွားလာနေကြတယ်။

“အဲဒီအခါမှာ ‘ဒီဘက် ကြွပါ၊ ဒီဘက် ကြွပါ’ လို့ လူတစ်စုက
ခေါ်တယ်။

“ဒါနဲ့ မောင်ကလည်း သူတို့ခေါ်တဲ့ဆီ မောင်းသွားဖို့ ပြောလိုက်မိပါကရော။”

“တစ်ယောက်က ‘ဘယ့်နယ်ဗျာ၊ အရေးထဲမှာ ဘယ်ကို ချော်တော့ငဲ့နေတာလဲ’ လို့ မေးသံကြားလိုက်တယ်။ ‘သတို့သမီးမှာဗျာ ခင်ဗျား စောင့်ရင်းနဲ့ တက်လို့ချက်လို့၊ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့တောင် ပြန်မလို့ဘဲ။ ကဲ ... ကဲ ... ရထားပေါ်က မြန်မြန် ဆင်းပါ’ လို့ ပြောတယ်။

“ဒါနဲ့ မောင်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆင်းပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်မိတာပဲ။ ကျောင်းထဲမှာ သိုးဆီတိုင် နှစ်ခု၊ သုံးခု ထွန်းထားတယ်။ မှောင်နေတဲ့ ထောင့်ကြားထဲမှာလည်း မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး ထိုင်နေတယ်။ နောက်တစ်ယောက် မိန်းမပျိုကတော့ သူ့နားထင် သူ့နှိပ်နေတယ်။

“အဲဒီ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ‘အမယ်လေး ခုမှပဲ အပူလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်။ ရှင် ခုမှ ပေါ်လာတော့တာကိုးရှင့်၊ ရှင့်ကြောင့် သခင်မကလေးမှာဖြင့် အသက်မထွက်ရုံ တမယ်ပဲ’ လို့ မောင့်ကို ပြောတယ်။

“ဘုန်းကြီးအိုကလည်း မောင့်ဆီ လျှောက်လာပြီး မေးတယ်”

‘ကဲ ... ကျုပ် စရတော့မလား’ တဲ့ ...

“မောင်လည်း ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိပါဘူး။ စပါတော့ စပါတော့ လို့သာ ပြန်ပြောမိတာပဲ ...”

“ဒါနဲ့ပဲ မိန်းမပျိုကလေးကို ဆွဲထူကြရော၊ ဒီမိန်းမပျိုကလေးဟာ ရုပ်ကတော့ မခေလှဘူး။ မောင် မပြောပြတတ်အောင်ဖြစ်တဲ့ ညှို့ဓာတ်တန်ခိုးကြောင့်လား မသိဘူး။ အဲဒီမိန်းမကလေးနဲ့ယှဉ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ရုပ်မိတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ မင်္ဂလာဘိသိပ်တွေ သွန်းလို့ပေါ့လေ။ သက်သေလူကြီးသုံးယောက်နဲ့ အထိန်းတော်က သတို့သမီးကိုတွဲပြီး သူ့ကိုသာ ဂရုစိုက်နေကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ မောင့်ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြပါလေရော”

“နောက်တော့ သက်သေသုံးယောက်က သတို့သမီးနဲ့ သတို့သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း နမ်းကြလေလို့ ပြောတယ်”

“ဒါနဲ့ မောင်လည်း သတို့သမီးကို နမ်းမယ်လုပ်ကရော၊ ဒီတော့ သတို့သမီးက ‘သူမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူး’ ဆိုပြီး အော်ရင်း မေ့လဲပါလေရော”

“သက်သေတွေကလည်း မောင့်ကို အံ့အားကြီးသင့်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မောင်လည်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး ဘယ်သူမှ အဆီးအတားမရှိတဲ့ ကြားထဲက လစ်လာခဲ့တာပဲ။ မြင်းလှည်းထဲရောက်တော့ ‘ကဲဟေ့၊ မောင်းပေတော့’ ဆိုပြီး မောင်းပြေးတာပဲ”

ထိုအခါ မာရိယာက “အလိုလေး ဘုရားရေ၊ နောက်ဆုံးတော့ မောင့်မိန်းမ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာတောင် မောင် မသိဘူးလား” ဟု အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။

ဘားမင်းကလည်း “ဘယ်သိမလဲ ခင်ရယ်၊ မောင်လက်ထပ်တဲ့ ရွာဟာ ဘာရွာဆိုတာလဲ မောင် မသိခဲ့ဘူး။ မောင်ဖြတ်လာတဲ့ စခန်းကိုလည်း မောင် မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက မောင် နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်ခဲ့တာကလေးကိုလည်း ဘယ်နံ့ရောအခါကမျှ ဒီလောက် အရေးကြီးလိမ့်မယ်လို့လည်း မယူဆခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် မြင်းလှည်းပေါ်လည်းရောက်ကရော အိပ်မောလည်း ကျသွားတာပဲ။ မနက်ကျတော့ တတိယစခန်းကိုရောက်မှပဲ မောင် အိပ်ရာက နိုးတော့တယ်။ အဲဒီအပတ်က မောင့် မြင်းလှည်းသမားလည်း တိုက်ပွဲမှာကျကရော။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ဟာ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် တစ်ဖက်သားအပေါ် နစ်နာလောက်အောင် နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်မိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မသိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ခင်ရေ၊ မောင့် ဖြစ်ပုံက သူ့ရဲ့ကျိန်စာမိပြီး လက်စားအချေခံနေရတဲ့ပုံပဲ”

ထိုအခါ မာရိယာသည် ဘားမင်း၏လက်ကို ဆွဲဖက်လိုက်ပြီးလျှင် “ဘုရား၊ ဘုရား လက်စသတ်တော့ အဲဟိုညက သတို့သားဆိုတာ မောင်ကို၊ မောင် ခင်ကို မမှတ်မိဘူးလား” ဟူ၍ ဟစ်အော်ပြောလေ၏။

ဘားမင်းသည် မှင်တက်မိရာမှ မာရိယာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်လဲလေသတည်း။

သုဘရာဇာ*

အခြံအနံ့သည် သူ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို သယ်ယူရာ၌ နောက်ဆုံးအခေါက်အဖြစ်ဖြင့် သယ်ယူရန် မသာရထားပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ နေရင်းအရပ်မှ နေရာသစ်သို့ အခြံအနံ့တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြစ်လေရာ ယခုအခေါက်မှာ ပိန်ချုံးချိန်သော မသာရထားဆွဲမြင်းတို့က လေးကြိမ်မြောက် ပစ္စည်းဆွဲရသော အခေါက်ဖြစ်သည်။ အခြံအနံ့လည်း ဆိုင်ကိုပိတ်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှေ့၌ ‘အိမ်ရောင်းရန် သို့မဟုတ် ငှားရန်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တပ်ထားခဲ့ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်မူကား အိမ်သစ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့လေသည်။ အဝါရောင်ချယ်ထားသော အခန်းနှင့် အိမ်ကလေးကို သူ့စိတ်ကူးထဲ၌ ထည့်၍ အိပ်မက်မက်ကြည့်သည်မှာ ကြာပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ဈေးခပ်ကြီးကြီးပေး၍ ဝယ်လိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်ဝါကလေး ဆီသို့ ရောက်ပြန်သောအခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထိုအိမ်ကို မကြိုက်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ယခင်က တစ်ခါမျှ မကျော်နင်းခဲ့ဘူးသော အိမ်ခါးပန်းကို ကျော်နင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အိမ်သစ်အတွင်း၌ ရှုပ်ထွေးပွေလီလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရရာ သူ့အိမ်ဟောင်းကိုပင်လျှင် ပြန်၍ တောင့်တမိကာ သက်ပြင်းများပင် ချမိ၏။

* ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၄၉။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပတ်လုံး အိမ်ဟောင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအိမ်သစ်၌ စိတ်ရှုပ်စရာကို တွေ့ရလေသော် သူ့သမီးနှစ်ယောက်နှင့်တကွ အစေခံတို့ကို အလုပ်လုပ်တာ နှေးကွေးရမလားဟု ဆို၍ မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နေသားတကျရှိအောင် နေရာချထားသည်။ ဘုရားစင်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်နှင့်တကွသော ကြောင်အိမ်၊ စားပွဲ၊ ဆိုဖာ၊ ခုတင် စသည်တို့ကို နောက်ဘက်ခန်းရှိ ၎င်းတို့နှင့်ဆိုင်ရာ နေရာအသီးသီး၌ ဆင်ပြင်ထားသည်။ မီးဖိုဆောင်နှင့် ခန်းမ၌မူကား သူ့အလုပ်နှင့်ဆိုင်သော အရွယ်အစားစားအရောင်အမျိုးမျိုးရှိသည့် မသာခေါင်းများနှင့်တကွ ပိတ်ဖြူမျက်နှာကြက်များ၊ လွမ်းသူ့ပန်းခွေများ၊ မှတ်တိုင်များ စသည်တို့ကို ခင်းကျင်းထားသည်။ ဤနည်းဖြင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် အခြံယန်သည် အိမ်တံခါးပေါက်၌ ဆိုင်းဘုတ်တင်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်၌ မြားနတ်မောင် ဝတုတ်တုတ်ကလေးက ဆီမီးတိုင်ကို ဇောက်ထိုးကိုင်ဟန် အရုပ်ကို ချယ်ထားသည်။ ထို့နောက် **“ခေါင်း ရိုးရိုး သို့မဟုတ် ရောင်ဆီတင်ပြီးသားတို့ကို ဤဆိုင်း၌ စပ်၍ရောင်းပါသည်။ ခေါင်းများကို ၎င်းလိုက ၎င်းနိုင်ပါသည်။ အဟောင်းကိုလည်း ပြင်ပေးပါသည်”** ဟူ၍ ကြော်ငြာ ကမ္မည်းထိုးလေသည်။

သူ့သမီးများသည် ဆိုင်ရာအိမ်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြလတ်သော် အခြံယန်သည် သူ၏ နေရာထိုင်ခင်းတို့ကို လျှောက်ကြည့်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ယူခဲ့ပါဟု အစေခံတို့အား အမိန့်ပေးလေသည်။

စာပေ၌ မွေ့လျော်သော အဆွေစာဖတ်သူတို့သည် ရှိတ်စပီးယားနှင့် ဆာဝေါလတာစကော့တို့က သူတို့၏ သုဘရာဇာများကို နောက်တီး နောက်တောက်နှင့် ပျော်ရွှင်တတ်သူများအဖြစ်ဖြင့် အဆီအငေါ့မတည့်သည့် အချက်တို့ကို သရုပ်ဖော်ကာ စာဖတ်သူတို့၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ကြပုံကို သိရှိကြပေ

လိမ့်မည်။ သို့သော် အမှန်ကိုသာလျှင် လေးစားလိုသောကြောင့် ထိုစိတ်ကူး
ယဉ်ဆရာတို့၏ နမူနာကို ကျွန်တော် မလိုက်လိုပါ။ ကျွန်တော့် သုဘရာဇာမှာ
သူလုပ်ငန်းကိုက စိတ်မရွှင်လန်းစရာ ဖြစ်သည်နှင့်အမျှ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း
စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ နဂိုကပင်လျှင် အခြံယန်သည် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး
တွေဝေစဉ်းစားတတ်သည်။ သူ့သမီးများ အလကားထိုင်နေလျှင်သော်
လည်းကောင်း၊ လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေလျှင်သော်
လည်းကောင်း၊ သူ၏ကုန်များကို အလိုရှိရလောက်အောင် ကံဆိုးရှာသော
သို့တည်းမဟုတ် စန်းပွင့်သော သူတို့ထံမှ ဈေးကိုင်ရန်သော်လည်းကောင်း
အခြံယန်သည် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုလေ့ရှိရာ သူ၏နှုတ်မှာ ငေါက်ဖို့လောက်
သာလျှင် သွက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီး
တစ်ခွက်နှင့် ခုနစ်ခွက်တိတိ သောက်ပြီးလျှင် သူသည် ပြတင်းဝတွင်ထိုင်ရင်း
မှိုင်တွေချကာ စဉ်းစားခန်းထုတ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတစ်ပတ်က
ကွယ်လွန်သူ အငြိမ်းစား တပ်မင်းကြီး၏ စျာပနနေ့မှစ၍ မိုးမင်း သည်းလာ
ပုံကို သူ ပြေးပြီးတွေးမိသည်။ ထိုမိုးကြောင့် မျက်နှာကြက်များ စို၍ တွန့်ကုန်
သည်။ လွမ်းသူပန်းခွေများပင်လျှင် မိုးရေကြောင့် ရိကုန်သည်။ သည့်အတွက်
ကြောင့် ပိုက်ဆံ အပိုကုန်ရဦးတော့မည်။ သို့ကလိုဆိုလျှင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး
သေတော့မလို ခဏခဏ ဖြစ်နေသော ကုန်သည်ကြီး တရုခီနာ၏မယား
သေသည့်အခါမှပဲ အပိုကုန်ကျသမျှ စရိတ်တွေကို ကြေအောင် ဈေးတင်ရ
တော့မည်။ ယခုအခါ ထိုမိန်းမမှာ အသက်ငင်နေပြီ မှန်ပါ၏။ သူ့အမွေဆက်ခံ
သူများကလည်း အခြံယန်ထံမှ ခေါင်းများ မှာယူပါမည်ဟု ကတိထားသည်
လည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော် အကယ်၍ ထိုမိန်းမအလောင်းကို သူ့မအပ်ဘဲ အခြား
သော သုဘရာဇာတို့အား အပ်မည်ဆိုပါက ... အင်း၊ အခြံယန်အတွက်
ဖောက်သည်တစ်ဦး လွတ်သွားရချေတော့မည်။

စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော စည်းစိမ်မှာ တံခါး သုံးကြိမ်ခေါက်သံကြောင့်
ပျက်သွားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ” ဟု သုဘရာဇာ အခြံယန်က မေးလိုက်သည်။

တံခါးပွင့်လာသည်။ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ တစ်ချက်ကြည့်ရုံ မျှနှင့် ထိုသူမှာ ဂျာမန်လူမျိုး လက်မှုအလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ထိုသူသည် ရွှင်ပျသော အမူအရာဖြင့် အခြံအနားသို့ တိုးလာသည်။

“တဆိတ်ကလေးဗျာ၊ နောင်ယုက်တယ်လို့လည်း သဘောမထားပါနဲ့၊ အိမ်နီးချင်းမို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်လို့ ဝင်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်ကပဲ။ နာမည်က ရွတ်ဇ်တုံး။ ကျုပ်အိမ်က ခင်ဗျားပြတင်းပေါက်နဲ့ တည့်တည့်၊ လမ်းတစ်ဖက်မှာပဲ။ နက်ဖြန်ခါဆိုရင် ကျုပ်က ကျုပ်တို့လင်မယား မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ငွေဂျူဘီလီ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးချင်သဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရော၊ ခင်ဗျားသမီးတွေပါ နက်ဖြန် ဆက်ဆက်ကြွခဲ့ပါ”

ထိုသို့ ဖိတ်မန္တကပြုသည်ကို အခြံအနားသည် ဖော်ရွေစွာ လက်ခံလိုက်သည်။

သုဘရာဇက ဖိနပ်ချုပ်သမားကို ထိုင်ပါဟုဆို၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တည်သည်။ ရွတ်ဇ်မှာ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းသမားဖြစ်လေရာ နှစ်ဦးသားများမကြာမီ မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ စကားဖောင်လောက်အောင် ပြောလာသည်။

အခြံအနားက “ခင်ဗျားအလုပ်က ဟန်ရဲ့လား” ဟု မေး၏။

ရွတ်ဇ်က “ဒီလို ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ညည်းမနေတတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပစ္စည်းမျိုးက ခင်ဗျားပစ္စည်းလို မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေဟာ ကျုပ်ဖိနပ် မစီးဘဲ နေချင်နေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းတို့ သေတဲ့နောက် ခင်ဗျားခေါင်းထဲ မဝင်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ” ဟု ဆို၏။

“အင်း၊ ဒါကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ နို့ပေမယ့် အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဖိနပ်ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ခြေထောက်နဲ့ချည်းပဲ သွားပြီး အေးအေးနေသဗျာ။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ သူတောင်းစားတစ်ယောက် သေပြီဆိုမှ ဖြင့်ရင် ဟောဗျာ ကျုပ်က ခေါင်း အလကားစိုက်ရပါကရော”

ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား အတန်ကြာမျှ စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖိနပ်ချုပ်သမားက သုဘရာဇာကို နှုတ်ဆက်ရင်း နက်ဖြန်အတွက် ထပ်မံဖိတ်ကြားလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိအချိန်တွင် သုဘရာဇာနှင့် သမီးဖော်များသည် ဝယ်ပြီးခါစ အိမ်သစ်တံခါးဝမှ ထွက်လာကြပြီးလျှင် သူတို့၏ အိမ်နီးချင်း၏အိမ်သို့ သွားကြလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ ရှုရှုလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအားဖြင့် အခါကြီးရက်ကြီးများ၌သာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဦးထုပ်အဝါနှင့် ဖိနပ်အနီကို ဝတ်ဆင်သွားကြသည်။

ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ အိမ်ငယ်ကလေး၌ ဧည့်သည်များ ပြည့်နက်၍ နေသည်။ ဧည့်သည်များမှာ ဂျာမန်လူမျိုး လက်မှုအလုပ်သမားများ၊ သူတို့၏ သားမယားများ၊ အလုပ်သင်တပည့်များ စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ရှုရှုအစိုးရအရာရှိထဲကဆိုလျှင် ဖင်လန်ပြည်သား ယာခိုဆိုသူ ပုလိပ်အမှုထမ်းတစ်ယောက်သာ ရှိလေရာ သူ၏ရာထူးမှာ မည်မျှပင် အောက်တန်းကျစေကာမူ ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် သူ့ကို အထူးအရေးပေးလေသည်။ ယာခိုကို ဤဒေသ အနီးအပါးရှိ ဂျာမန်လူမျိုးတိုင်း သိသည်။ အချို့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့၌ အပျော်လွန်မိသဖြင့် သူ့ဂါတ်တဲတွင် တစ်ညအိပ်ခဲ့ဖူးသူတို့ ဖြစ်သည်။

အခြံယန်သည် ပုလိပ်အမှုထမ်းအား နောင်အဖို့၌ အနေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို အသုံးချတန် ချရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူ့ကို ချက်ချင်းပင်လျှင် မိတ်ဖွဲ့သည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်များ နေရာထိုင်ခင်း အသီးသီးယူကြသော အခါ သူတို့နှစ်ယောက်သား စားပွဲ၌ ယှဉ်၍ထိုင်သည်။ ရွတ်စံနှင့် သူ့မိန်းမအပြင် လော့ချင်ဆိုသူ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သမီးကပါ ကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲပြင်၍ ဧည့်ခံသည်။ ဘီယာ ချောင်းစီးလောက်အောင် ဧည့်ခံလေရာ ယာခိုသည် သူတစ်ယောက်တည်း လူလေးယောက်စာ စားသည်။ အခြံယန်ကလည်း ယာခိုကို အရှုံးမပေး။ သို့သော် သူ့သမီးများမှာ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားလောက်နှင့် စားသောက်ကြသည်။ စကားလက်ဆုံကျသောအခါ ဂျာမန်လို ပြောကြသဖြင့် ဆူသထက် ညံ့၍သာလာလေတော့သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်က ခေတ္တသည်းခံပါဟု ဆို၍ ရှန်ပိန်တစ်ပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ရှုရှုတာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့သဘောကောင်း ဇနီးသည် လူဝီ ကျန်းမာစေကြောင်း ရည်ရွယ်ပြီးတော့ တစ်ခွက်သောက်ပါရစေ”

ရှန်ပိန်အတုပုလင်းများ အမြုပ်ထနေသည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်ရှင်မ၏ လန်းရွှင်သော ပါးကို နမ်းလေသည်။ ဧည့်သည်အပေါင်းတို့လည်း အိမ်ရှင်မ လူဝီကို အကြောင်းပြု၍ ဆူညံစွာ သောက်စားကြကုန်၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်သည် နောက်ထပ် တစ်ပုလင်းဖွင့်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော့်ရဲ့ ရောင်းရင်းဧည့်သည်တို့ ကျန်းမာပါစေ” ဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ ချွေလိုက်ပြန်ရာ ဧည့်သည်အပေါင်းတို့သည် အိမ်ရှင်အား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် နောက်ထပ် တစ်ပုလင်း ပြောင်အောင် သောက်ကြပြန်လေသတည်း။

နောက်ထပ်၍လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပတ္တနာ အရက်သောက်ပွဲများကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကျင်းပပြန်လေသည်။ လာသမျှ ဧည့်သည်တစ်ယောက်စီ တို့ကို ကျန်းမာပါစေဟု ပတ္တနာပြုရ၏။ ထို့နောက် မော်စကိုမြို့တော်ကို ရည်ညွှန်း၍ သောက်ကြပြန်၏။ ထို့နောက် တစ်ဒါဇင်မျှရှိသော နေရင်းဇာတိ ဂျာမန်မြို့ကလေးများ တစ်မြို့စီကို ရည်စူး၍ သောက်ကြပြန်၏။ ထို့နောက် ကုန်သည်၊ အလုပ်သမား စသော အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို ခြံ၍သော်လည်းကောင်း၊ သီးခြား၍သော်လည်းကောင်း ရည်စူးကာ သောက်ကြပြန်၏။ ထို့နောက် လုပ်ငန်းရှင်အသီးသီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်သင် အလုပ်သမားအသီးသီးတို့ကိုလည်းကောင်း ရည်စူးကာ သောက်ကြပြန်၏။ အခြံယန်သည် အဆက်မပြတ်အောင် လုံ့လစိုက်ထုတ်၍ သောက်ပါသည်။ ပျော်၍ ပျက်ကလက်ဆိုသလို သူ့ကိုယ်သူ ပတ္တနာပြုပြီး သောက်ပြလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုတစ်ခဏအတွင်း ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်သူ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားက သူ့ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ကာ “ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖောက်သည်ကြီးများအတွက်” ဟုဆို၍ ပတ္တနာအရက်ကို သောက်ပြန်လေတော့သည်။

ထိုပတ္တနာပြုချက်ကို အများသဘောတူ နှစ်ခြိုက်ရွှင်လန်းစွာ ထောက်ခံ၍ သောက်ကြသည်။ ဧည့်သည်အချင်းချင်း ဂါရဝပြုကြသည်။ အပ်ချုပ်သမားက ဖိနပ်ချုပ်သမားကို အလေးပြု၏။ ဖိနပ်ချုပ်သမားက အပ်ချုပ်သမားကို အလေးပြုရာ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားက ထိုသူနှစ်ဦးကို အလေးပြုပြန်၏။ ယင်းသို့ အလေးပြုမှုကို ထိုသူနှစ်ယောက်က တစ်ဖန်

တုံ့ပြန်၏။ ယင်းသို့ တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ကတညုတ ကတဝေဒီ လုပ်နေကြ ခိုက်တွင် ယာခိုသည် သူ့အနီးရှိ အခြံယန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကဲ၊ ဘာထွေးက လည်း ခင်ဗျာ မသာအလောင်းတွေ ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုပါဦးလား” ဟု ဆိုကာ ကျီစယ်လေသည်။

အားလုံး ရယ်ကြသည်။ သို့သော် သုဘရာဇာက သူ့ကို စော်ကားသည် ဟု ယူဆပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအခြင်းအရာကို ဘယ်သူမှ မမြင်။ ဧည့်သည်တို့ကား ဆက်လက်၍ သောက်စမြဲ။ ထို့နောက် အားလုံး စားပွဲမှထကြသောအခါ ညနေ အတော်စောင်းပြီဖြစ်၍ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ ဝတ်တက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံကိုပင်လျှင် ကြားရပေပြီ။

ဧည့်သည်တို့သည် အချိန်အတော်ကုန်မှ ပြန်ကြသည်။ များသော အားဖြင့် ခပ်ထွေထွေနှင့် ပြန်ကြသည်။ မုန့်ဖုတ်သမား လူဝကြီးနှင့် စာအုပ်ချုပ် သမား နှစ်ဦးတို့၏ မျက်နှာမှာ ရဲ၍နေလေရာ ထိုသူနှစ်ဦးသားတို့သည် ယာခို၏လက်ကို အရအမိတွဲကာ ယာခိုအား ဌာနသို့အရောက် လိုက်၍ပင် ပို့သေးသည်။

သုဘရာဇာမှာကား ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ယစ်လည်းယစ်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာလေသည်။

အိမ်ရောက်သော် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း စောဒကတက်နေသည်။

“ငါ့လုပ်ငန်းက သူများလုပ်ငန်းလို သမ္မာအာဇီဝ မဟုတ်လေရော သလားကွယ်။ သုဘရာဇာဆိုတာ ပါးကွက်အာဇာနည်သားနဲ့ ညီအစ်ကိုတော် လို့လား။ ဒင်းတို့တစ်တွေ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ရယ်ရတာလဲဟင်။ သုဘရာဇာ ဆိုတာ လူပြောင်လူပျက်လို့များ အောက်မေ့နေလေရောသလား။ ငါဟာ သင်းတို့တစ်တွေကို အိမ်သစ်တက်တာ အကြောင်းပြုပြီး ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေး ချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သင်းတို့ကိုဖိတ်ပြီး ကျွေးမယ့်အစား ငါ့လုပ်ငန်း အားပေးတဲ့ ငါ့ဖောက်သည်တွေကိုပဲ ဖိတ်တော့မယ်။ သေပြီးတဲ့လူတွေကို ဖိတ်ပြီး ကျွေး လိုက်မယ်ကွာ”

အခြံယန်၏ အစေခံသည် ထိုစကားတို့ကို သူ့သခင်အား ဖိနပ်ချွတ်ပေးရင်းကြားရလေရာ “ဆရာ ဘာဖြစ်လာတာလဲဆရာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလို မပြောကောင်း၊ ပြောကောင်းတွေ ပြောနေရတာလဲ။ ဖွဟဲ့ လွဲစေပယ်စေ၊ သေတဲ့လူတွေကို ဆရာအိမ် ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးမယ်တဲ့လား။ တောက်တီး တောက်တဲ့ ဆရာရယ်” ဟူ၍ ပြောလေ၏။

“ဘုရားကို စူးရစေရဲ့ ငါ သေသူတွေကို ဖိတ်ခေါ်မယ်။ နက်ဖြန်ကို ဖိတ်ပြီး ဧည့်ခံမှာကွ။ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းတစ်လုတ် ၀၀ကျွေးတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းတို့ခင်ဗျား။ နက်ဖြန်ညနေ ကျွန်တော့်အိမ် ထမင်းစားကြွတော်မူ ကြပါ။ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ကံထောက်မလို ရသမျှနဲ့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါမယ်” ယင်းသို့ အခြံယန်သည် ဖိတ်ကြားပြီးသော် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲလိုက်ပြီး တခေါခေါနှင့် ဟောက်ကာ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

အခြံယန် အိပ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ဦးသောသူက လှုပ်နှိုးလိုက်သလို အောက်မေ့လိုက်သည်။ ထိုအခါ မှောင်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။ ထိုည၌တွင်းချင်း ကုန်သည်ကြီး တရူခီနာ၏ မိန်းမသည် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်လေသည်။ ထိုသတင်းကို သေသူ၏ စာရေးတစ်ယောက်က အခြံယန်ထံသို့ လူလွတ်၍ အကြောင်းကြားသည်။ အခြံယန်လည်း ထိုသတင်းလာပို့သူအား အရက်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးပြီးလျှင် ကပျာကသီ အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲ၍ ခွေးဆွဲသော လှည်းကလေးကိုစီးကာ တရူခီနာ နေထိုင်ရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။ မသာအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ပုလိပ်အမှုထမ်းတို့လည်း ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကုန်သည်ကြီးငယ်အပေါင်းတို့လည်း အသေကောင်ကို လင်းတိုင်းသကဲ့သို့ ဝိုင်းကာ ထွက်ချီဝင်ချီနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သေသူမှာ ပျားဖယောင်းရုပ်ကြီးလို ဝါကျင့်ကျင့်နှင့် မလှုပ်မယှက်ရှိ၏။ သို့သော် အလောင်းမှာ မပုပ်သေး၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဟုတ်ချေ။ သူ့ဘေးတွင် ဆွေမျိုးဉာတိ မိတ်သင်္ဂဟ အပေါင်းတို့နှင့် အစေခံများ ဝိုင်းလျက်ရှိကြသည်။ ပြတင်းပေါက်များလည်း ဖွင့်ထားသည်။ ဖယောင်းတိုင်လည်း ထွန်းပြီးပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း သရဏဂုံတင်နေကြပြီ။ အခြံယန်သည် သေသူ၏ တူဖြစ်သူ ဝတ်ကောင်း

စားလှ ဝတ်ဆင်ထားသော ကုန်စာရေးကလေးထံသို့ သွားပြီးလျှင် ခေါင်း၊
 ဖယောင်းတိုင်၊ မျက်နှာကြက် စသော အသုဘဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို ကောင်း
 မွန်စွာ ပြင်ဆင်၍ ချက်ချင်းပင် အပို့လွှတ်ပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ အမွေ
 ဆက်ခံရမည်ဖြစ်သော တရုဒီနာ၏ တူတောင်မောင်က အမွေမေ့ အလျော့
 လျော့နှင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးလျှင် ကျသင့်သမျှ ကုန်စရိတ်ကို
 ဈေးမဆစ်ပါ။ အခြံယန်၏ ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်လိုသော စေတနာကိုသာ
 အားကိုးတစ်ခုပြု၍ လွှဲအပ်ပါမည်ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သုဘရာဇာကြီးက
 မူကား သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ဈေးပို၍မတင်ပါဟု အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝလှသော
 မျက်နှာပေးနှင့် စာရေးကြီးအား ကျိန်တွယ်ပြောဆိုပြီးနောက် အလုပ်ကို
 စတင်လုပ်နိုင်ရန်အတွက် အိမ်သို့ပြန်လေ၏။

အခြံယန်သည် မသာအိမ်သို့ သွားချည်လာလှည့်ဖြင့် အချိန်ကုန်လေ
 သည်။ ထိုနေ့ ညနေစောင်းသော် အားလုံး အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်၍ ရထား
 သမားကို ပိုက်ဆံပေးပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်မှာမူ အိမ်သို့ ခြေကျင်ပြန်လာ
 သည်။ ထိုည လကလေး ခပ်သာသာ၊ အိမ်သို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ပါ၏။
 သို့သော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ယာခိုနှင့်တွေ့၍
 ယာခိုက အခြံယန်မှန်း သိသောအခါ အခြံယန်အား နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သေး
 သည်။ အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်ပေပြီ။ အိမ်နားသို့ ရောက်သောအခါ တစ်စုံ
 တစ်ဦးက သူ့အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသလိုလို ဟူ၍ အခြံယန်
 ထင်မိ၏။

“ဘာလဲ၊ ဒါ” အခြံယန်က ယင်းသို့တွေးမိ၏။ “ဘာလဲ ... ဒါ။ ငါ့ကို
 ဘယ်သူများက အလိုရှိပြန်ပါလိမ့်မတုံး။ ငါ့ဥစ္စာခိုးမယ့် သူခိုးများလား။ ဒါမှ
 မဟုတ်ရင်လည်း မိုက်ကန်းလှတဲ့သမီးတွေ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာများလား။
 ဟင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်တော့ မနိပ်လှဘူး။ ငါတော့ ကြောက်ချင်လာပြီ”

ထို့ကြောင့် သုဘရာဇာကြီးက သူ့မိတ်ဆွေ ယာခိုကို ပြေး၍ ခေါ်လိုက်
 ချင်၏။ သို့သော် ထိုအခိုက်တွင် နောက်ထပ် လူတစ်ဦးသည် ခြံတံခါးကို ဖွင့်၍
 ဝင်မည်လုပ်ပြန်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည် အိမ်ရှင်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့

ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ အရိုအသေပြုသည်။ ထိုသူ့မျက်နှာကို အဒြိယန် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်။ သို့ပေမင့် ကသုတ်ကရက်နှင့်မို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသဲကွဲပေ။

အဒြိယန်က အသက်ရှူမမှန်သော လေသံဖြင့် “ဪ၊ မိတ်ဆွေက အလည်လာတယ်မှတ်တယ်။ ကြွပါဗျာ၊ ကြွပါ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဧည့်သည်က “ဧည့်ဝတ်တွေ စောင်ဝတ်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသာ ရှေ့ကကြွပြီး ဧည့်သည်တွေကို လမ်းပြပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

အမှန်မှာ အဒြိယန်အဖို့ ဧည့်ဝတ် စောင်ဝတ်တွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းရန် အချိန်မရှိပါ။ တံခါးဖွင့်ပြီးလျှင် သူက ရှေ့ကသွား၍ ဧည့်သည်က နောက်က လိုက်ပါသည်။ သူ့အိမ်ထဲမှာ ဧည့်သည်များ လမ်းလျှောက်နေသံကို ကြားမိသလိုလိုရှိသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ “ဘယ့်နာပါလိမ့်” ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်မြန်မြန် အိမ်ထဲဝင်သည်။ သို့သော် မြင်လိုက်ရသော အခြင်းအရာတို့မှာ ဒူးချောင်၍ ယိုင်လဲလောက်အောင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခန်းလုံး အလောင်းများ ပြည့်နက်နေသည်။ လမ်းမှာ ပြတင်းပေါက်အကြားမှ ထွန်းလင်းလျက်ရှိသည်။ ညိုသည်က ညို၊ မည်းသည်က မည်း၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သည်က ဖြစ်နေသော အလောင်းကောင်တို့၏ မျက်နှာများအပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ရှုံ့နေသော ပါးစပ်များအပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ မပွင့်တပွင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်များအပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ချွန်ထွက်နေသော နှာခေါင်းများအပေါ်သို့လည်းကောင်း လရောင်သည် ပက်ဖျန်း၍နေသည်။ အဒြိယန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မြေမြုပ်ခဲ့သော အလောင်းများကို မှတ်မိလေရာ အလွန် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူနှင့်အတူဝင်လာသော ဧည့်သည်အလောင်းကိုလည်း သူ မှတ်မိသည်။ မိုးတွင်းကြီးမှာ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသော တပ်မင်းကြီးကိုလည်း သူမှတ်မိသည်။ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ အားလုံး သူတို့သည် အဒြိယန်အား ဝိုင်း၍ထားလေပြီ။ သို့သော် ထိုအထဲတွင် တစ်လောက ပိုက်ဆံမရှိ၍ အဒြိယန်က အလကား မြေမြုပ်ပေး

လိုက်ရသော သူဆင်းရဲအလောင်းတစ်ခုကသာလျှင် ရှက်စနိုး မျက်နှာသေ
 ကလေးဖြင့် အနားမကပ်ဘဲ ထောင့်ကြားတွင် ကုပ်၍နေလေသည်။ ကျန်သူ
 တို့မှာ ကောင်းစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြသည်ချည်းပင်။ မိန်းမတို့မှာ
 ကောင်းစွာ ဖီးလိမ်းဆင်ပြင်ထားသည်။ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းတို့မှာလည်း
 ယူနီဖောင်းကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သို့သော် ခမ္မာများမှာ နှုတ်ခမ်း
 မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ကို မသုတ်သင်နိုင်ရှာကြပေ။ ကုန်သည်ပွဲစား စသည်
 တို့မှာကား ပွဲနေပွဲထိုင်တက်သည့် အဝတ်အစားများနှင့် ဆင်ပြင်ထားကြ
 သည်။

ဧည့်သည်အားလုံးတို့၏ ကိုယ်စား တပ်မင်းကြီးက စ၍ စကား
 ပြောသည်။

“ဒီလိုဗျာ အခြံယန်ရဲ့၊ ခင်ဗျား ဖိတ်မန္တကပြုတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့
 သင်္ချိုင်းက ထလာခဲ့ကြတာပဲ။ အဲ အင်မတန်ကြီးကို လာလို့မဖြစ်တဲ့လူမှပဲ
 ကိုယ့်မြေပုံကလေးထဲမှာ ကိုယ်နေရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ တချို့က
 လည်း ကြာတော့ အရိုးဆွေးပြီး မြေကြီးဩဇာ ဖြစ်ကုန်ပြီဗျာ။ တချို့ကလည်း
 အရိုးချည်းကျန်ပြီး အသားဆိုလို့ အကုန်ဆွေးကုန်ပြီဖြစ်တော့ မထနိုင်ဘူးပေါ့။
 အဲ ဒါတောင်မှဗျာ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ဆိုပြီး နောက်ချန်မနေရစ်ခဲ့တဲ့
 လူတစ်ယောက်က ရှိသေး ...”

ယင်းသို့ ပြောရင်းဆိုရင်း၌ အရိုးစုတစ်စုသည် မသာကောင်များ
 အကြားမှ အတင်းတိုးထွက်လာပြီးလျှင် အခြံယန်ရှေ့သို့ ကပ်လေသည်။ သူ
 ခေါင်းခွံထဲမှ ပါးစပ်ပြုကြီးက အခြံယန်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သေးသည်။ သူ
 အရိုးပုံပေါ်တွင် အနီ၊ အစိမ်း စသော အဝတ်စုတ် အစအနများ ကပ်ငြိ၍ လိုက်
 ပါလာလေရာ တုတ်ချောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရှာပန်းထည်များ တင်၍ထား
 သကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးထဲတွင် ခြေထောက်ရိုးတို့မှာ ခလောက်
 ဆန်၍နေလေရကား ကျည်ပွေ့တပ်ထားသော ဆုံကဲ့သို့ ဂလောက်ဂလက်
 အသံပေးနေသည်။

ထိုအရိုးစုက အခြံယန်ကို လှမ်း၍ စကားပြော၏။

“ခင်ဗျားတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဘုရင့် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က ပင်စင်စား တပ်ကြပ်ကြီး ပေထရီဗစ်ချီပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ၁၇၉၉ ခုနှစ်တုန်းက ပထမဆုံး ခေါင်းရောင်းလိုက်ရတာ ကျုပ်ကြောင့်ပဲ။ ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကျွန်းခေါင်းကြီးပါဆိုပြီး သရက်ခေါင်း ကြီးနဲ့ ထည့်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာလေ”

ယင်းသို့ဆိုကာ အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကြီးသည် သူ့အရိုးစုလက်ကြီးကို အခြံယန်ရှေ့သို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အခြံယန်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ ကျန်ရစ်သမျှသော ရှိစုမဲ့စု အင်အားကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ကာ အော်ဟစ်ရင်းနှင့် ပင် အရိုးစုကို တွန်းဖယ်ပစ်သည်။ ပေထရီဗစ်ချီ၏ အရိုးစုလည်း ဒယ်မ်း ဒယ်ိုင် ဖရိုဖရဲနှင့် ပြိုလဲသွားလေရာ ကြွရောက်လာသော မသာကောင် အားလုံးတို့ထံမှ မကျေနပ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ သူတို့၏အဖော်ကို အကြောင်းပြု၍ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီးလျှင် အခြံယန်အား ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သနားစရာကောင်းသော အိမ်ရှင်မှာ ဝက်ဝက် ကွဲမျှ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများကြောင့် သေချင်စော်နံလာပြီးလျှင် ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေရာ ကိုယ်ရံတော် တပ်ကြပ်ကြီး၏ အရိုးစုအပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ်လဲလိုက်ပြီးသော် သတိလစ်၍ သွားလေ သတည်း။

ဘာဏုရာဇာသည် သုဘရာဇာ အိပ်စက်နေသော အိပ်ရာပေါ်သို့ အတော်ကြာမျှ ရောင်ခြည်များကို လွှတ်၍နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သုဘရာဇာ လည်း မျက်စိဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အစေခံသည် သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည် ကြမ်း ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြံယန်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဖြင့် မနေက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းချင်းတို့ကို ပြန်တွေးသည်။ သူ့စိတ် ထဲ၌ ထရှူခီနာ တပ်မင်းကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတို့၏ အာရုံတို့မှာ တစ်ချပြီးတစ်ခု မှန်မှန်မှားမှားနှင့် ပေါ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သောညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောရန် သူ့အစေခံက စကားစ ရှာလိုရာငြားဖြင့် အခြံယန်သည် စောင့်၍နားထောင်သည်။

ဝတ်စုံအင်္ကျီကို အစေခံက ယူလာပြီးလျှင် သူ့သခင်အား လှမ်းပေးရင်း

“ဆရာ ညက သိပ်အိပ်တာပဲ၊ ဆရာမိတ်ဆွေ အင်္ကျီချုပ်သမား တောင်မှ ဆရာ့ကို လာမေးသေးတယ်။ ပြီးတော့လဲ ဟိုပုလိပ်အရာရှိကလည်း ဒီကနေ့ဟာ သူ့နာမည်မှည့်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့မို့လို့ လာဖိတ်သွားသေး တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကို အိပ်ပျက်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်လည်း မနိုး တော့ဘူး ...” ဟု ပြောလေ၏။

“နေပါဦးကွ၊ ထရူခီနာ မသာအတွက် ငါ့ဆီကို တစ်ယောက်မှ အင်္ကျီ အကြောင်း လာမပြောဘူးလား။”

“မသာ မသာ၊ ဟင် ... ထရူခီနာ သေပလား ဆရာရဲ့”

“ဟာ မင်းဟာ တော်တော် ရူးပေါပေါနိုင်တဲ့အကောင်ပဲ၊ နို့ မနေ့က မင်းပဲမဟုတ်လားကွ။ မသာကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်တာတွေကို မင်းပဲ ဝိုင်းလုပ် ပေးသေးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဆရာ၊ ဆရာ သတိထားပါဆရာရဲ့။ ဆရာ သည်းခြေများ ပျက်လာ ပလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ညက အသောက်ကလေးများ လွန်လာလေရော သလား ဆရာ၊ မနေ့က ဘယ်မသာမှ မရှိပါဘူး ဆရာရယ်။ ဟိုဂျာမန်ကြီးအိမ် သွားပြီး တစ်နေ့လုံး စားကြသောက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ပြန်လာ တော့လည်း မူးလို့၊ ဆရာလည်း အိပ်ရာထဲ တစ်ခါတည်း ထိုးလဲ့လိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့ ခုမှနိုးတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းတွေတောင် ထိုးနေပြီ...”

“ဟ၊ ဟုတ်ကလား” သုဘရာဇာကြီးမှာ ယခုမှပင် စိတ်သက်သာရာ ရရာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရဲ့” ဟူ၍ အစေခံက ပြန်ပြောသည်။

“ဟ ဟ၊ ဒါဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး မြန်မြန်ပြင်ကွာ၊ ပြီးတော့ လည်း ငါ့သမီးတွေ ခေါ်လိုက်စမ်း”

မိဘတို့၏အချစ်

(ရှေးခေတ် အနောက်ဥရောပနိုင်ငံတို့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် အစိုးရတို့က ခန့်အပ်ထားသော ကွန်းထောက်စခန်းမှူးများ ထားလေ့ ရှိသည်။ ထိုစခန်းမှူးများ၏ တာဝန်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ချောစာ များကို မြင်းသည်တော်တို့နှင့် ပို့ပေးရခြင်း။ ဘုရင်မင်းမြတ်က စေလွှတ်လိုက်သော ရှေ့တော်ပြေး မင်းချင်း၊ ခြေမြန်တော် စသည့် အမှုထမ်း၊ ကြီးငယ်တို့ကို ခရီးအမြန်ရောက်အောင် မြင်းရထားဖြင့် ပို့ပေးရခြင်း။ ထိုမင်းမှုထမ်းတို့ ကွန်းခိုသည့်အခါ လက်ခံကျွေးမွေး ပြုစုရခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘုရင်ခေတ် အသုံးအနှုန်း၌ ကွန်းဆိုသည်မှာ ယာယီတဲအိမ်ဖြစ်သည်။ ကွန်းခိုသည်မှာ ခေတ္တတည်းခိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကွန်းထောက်သည်မှာ မင်းတိုင်း၊ ၁၂ ရပ်ကို ဆောင်ရွက်သူတို့ ခရီးသွားကြသည့်အခါ ခရီးတစ်ထောက် တစ်ထောက်တွင် ခေတ္တစခန်းချခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဥရောပနိုင်ငံ ဘုရင်ခေတ်တွင် ကွန်းထောက်ခြင်းနှင့် မြန်မာဘုရင်ခေတ်တွင် ကွန်းထောက်ခြင်းမှာ သဘောသွားအားဖြင့် တူသည်။ ဥရောပ၌ မြင်းအသုံးများ၍ မြင်းရထား ဆင့်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နွားအသုံးများ၍ နွားလှည်း ဆင့်

* ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း။ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၆၅။

သည်။ ဥရောပထုံးစံ၌ ချောစာနှင့် ခြေမြန်တော် မင်းမှုထမ်း စသည် တို့ကို မြင်းရထားဖြင့် ပို့ပေးလေ့ရှိခြင်းကြောင့် Post ဟူသော ဝေါဟာရ ပေါ်လာသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အရေးကြီးလျှင် အဆင်သင့် ရအောင် မြင်းသည်တော်များကို ခရီးလမ်း၏ စခန်းတစ်ထောက် တစ်ထောက်တွင် ချထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစခန်းများတွင် စီမံကြီး ကြပ်သော စခန်းမှူးကို Postmaster ဟု ခေါ်သည်။ နောင် ကာလ ရွေ့လျော့၍ မြင်းရထားအစား မီးရထား၊ သင်္ဘော စသည်တို့ကို သုံးစွဲ လာသောအခါ ကွန်းထောက်သည် အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် လုံးဝ ပျောက်သွားပြီးလျှင် ရိုးရိုးစာပို့ခြင်းဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် သာလျှင် ကျန်ရစ်လေသည်။ ဤဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွင် ရှေးခေတ် ကာလ အလိုနှင့်လည်း ကိုက်ညီအောင်၊ မြန်မာ့အသုံးအနှုန်းနှင့်လည်း ဖက်မီအောင် ကွန်းထောက်စခန်းမှူးဟု ခေါ်ဆိုထားသည်။ ယခု ခေတ်၌ နားလည်နေသော စာတိုက်ဝိုက်၊ စာတိုက်မှူး စသဖြင့် သုံးနှုန်းခဲ့ပါလျှင် မူရင်းဝတ္ထုရေးဆရာ၏ အာဘော်တို့မှာ တက်တက် စင် လွဲစရာ အကြောင်းရှိပါသည်။)

ကွန်းထောက်စခန်းမှူး၏အလုပ်သည် လူတကာ ဆဲဆိုဖြစ်တင်ခြင်း ခံရတတ်သော အလုပ်ဖြစ်သည်။ လူတကာ ရန်တွေ့ခံရတတ်သော အလုပ် ဖြစ်သည်။ စခန်းမှူးသည် အချိန်ကို မလေးစား။ ရိုင်းပျသည်။ ငွေညစ်သည် စသဖြင့် ရပ်သူရွာသားတို့သည် မကြာခဏ တိုင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ပြင် သူ့အား လူယောင်ဆောင်ထားသော ဘီလူးနှင့်တူသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပါးကွက် အာဏာသားကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့ခိုး ဓားပြထက် ကံသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စကားတင်းဆိုကြသည်လည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့နေရာကိုဝင်ကြည့်၍ ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် မျှမျှတတ ပြောကြမည်ဆို လျှင် စခန်းမှူးသည် မင်းမှုထမ်းတို့တွင် အောက်တန်းအကျဆုံး အနိမ့်အခံ ရဆုံးလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို အစိုးရက ခန့်အပ်ထား

သောကြောင့်သာ လူတကာ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ခြင်းမှ လွတ်ရသည်။ ဤ၌ ပင်လျှင် နေရာတကာတိုင်း အထိုးအကြိတ် လွတ်သည်မဟုတ်။ သူ့ကို အချို့က တောသူကြီးကဲ့သို့ မင်းမူတတ်သည်ဟု ရယ်စရာမောစရာအနေဖြင့် စွပ်စွဲကြ၏။ သို့သော် သူ့အလုပ်မှာ နေ့မအိပ် ညမအိပ် လုပ်ရသော ကျွန် အလုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကွန်းခိုရာစခန်းသို့ ရောက်လာလေ့ရှိသော ခရီးသည်တို့သည် ခရီးပန်း၍ စိတ်ညစ်လျှင် သူ့ကိုသာ ဖိ၍ ထောင်းကြသည်။ ရာသီဥတုက ဆိုးသွမ်း၊ ခရီးကလည်း ကြမ်း၍ ရထားမောင်းသမားကလည်း ကန့်လန့်လုပ်ပြီဆိုမှဖြင့် စခန်းမှူးတည်းဟူသော ဝိန်မသည် ကြားထဲမှ ခေါင်း ကျိန်းရလေတော့သည်။ ခရီးသည်တို့သည် သူ၏ နံ့ချာလှသော တဲအိမ်တွင် ခေတ္တမျှ ကွန်းခိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူ့ကို ရန်သူပမာ ပြုကျင့်ပါ လေတော့သည်။ ထိုအခါ သူက မိမိဖိတ်ဘဲနှင့် လာသော ဧည့်သည်ကို မြန်မြန်ကြွတော်မူပါရော့ဟုဆို၍ ရထားအဆင်သင့် စီစဉ်ပေးနိုင်လျှင် ကံကောင်း၏ဟု အောက်မေ့ရသည်။ ရထားအဆင်သင့်မရှိ၍ ဧည့်သည်ကို မြန်မြန်သွားအောင် မလုပ်နိုင်သောအခါ၌မူကား ဧည့်သည်က ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသည်ကို အခြောက်တိုက်ခံရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးရွာ၍ ဗွက်ထနေသော အချိန်တွင် ဧည့်သည်က စေခိုင်းသဖြင့် တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ပြေးရရှာသည်။ ဆီးနှင်းမှန်တိုင်း ကျသည့်အခါ ဧည့်သည်တို့က ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း တွန်းထိုးလုပ်ခြင်းမှ လွတ်ပါစေတော့ဟု ဆို၍ လေကွယ်ရာ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေရရှာသည်။

ကွန်းထောက်ရသူတို့၏ လုပ်ငန်းကို ပုံဆောင်ပြရလျှင် စကားပမာ အားဖြင့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည် ဆိုပါစို့။ ထိုအခါ စခန်းမှူးသည် နောက်ပိတ်ဆုံး မြင်းသုံးကောင်က ရထားနှစ်စီးကို စစ်ဗိုလ်ချုပ် အသုံးပြုရန် ပေးအပ်လိုက်ရလေသည်။ စင်စစ် ထိုရထားနှစ်စီးအနက် တစ်စီးမှာ ချောစာပိုရန်ဖြစ်၏။ သို့သော် စစ်ဗိုလ်ချုပ်က လိုချင်သည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပေးလိုက်ရသည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မှာကား ရထားရပြီဟုဆိုလျှင်ပင် ကျေးဇူးတင်သည်ဟူ၍မျှ မပြောဘဲ ကြွချီတော်မူလေသည်။

တအောင့်လောက်ကြာသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခြေမြန်တော်ဆိုသူက တံခါးခေါက်၍ အိမ်ထဲဝင်လာပြီးသော် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုကာ ထုကာ သူ့အတွက် မြင်းရထားတစ်စီး အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးရမည်ဟု အမိန့်တော်ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးကိုကြည့်လျှင် စခန်းမှူးဆိုသူကို စိတ်ဆိုးသင့်ကြပါသလော။ မိတ်ဆွေ၊ သင်သည် သူ့အပေါ်၌ ကရုဏာပွားဖို့သာ သင့်ပါသည်။ ဤအကြောင်းနှင့်စပ်၍ စကားအလျဉ်းသင့်သည်ကို ကျွန်ုပ်ဆိုပါရစေ။ ကျွန်ုပ်သည် အနှစ်နှစ်ဆယ် ကာလပတ်လုံး ရှုရှုနိုင်ငံတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် ခရီးသွားခဲ့ဖူးပါသည်။ များစွာသော ကွန်းထောက်စခန်းတို့ကို ကျွန်ုပ် စုံစုံလင်လင် သိပါသည်။ မြင်းရထားမောင်းသမား အမျိုးမျိုးကိုလည်း သူတို့၏ သားစဉ်မြေးဆက်နှင့်တကွ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသိသော ကျွန်ုပ်မဆက်ဆံဘူးသော စခန်းမှူးဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွား ဗဟုသုတတို့ကို နောင်အခါတွင် ရေးသားပါဦးမည်။ သို့သော် ယခုအခါ၌မူကား စခန်းမှူးဆိုသော သတ္တဝါကို လူအများက တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်လွဲနေကြသည်ဆိုသည်ကိုသာ ဖော်ပြပါရစေ။ စင်စစ် လူတကာက ဝိုင်း၍ဆဲနေကြသော စခန်းမှူးဆိုသူတို့မှာ လူအေးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့သည် မိတ်ဆွေအတွက် အလိုက်သိစွာ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ကြ၏။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌လည်း ရည်မှန်ကြ၏။ သူတစ်ပါးက မြှောက်ပေးတိုင်း သွေးကြီးတတ်သူများလည်း မဟုတ်ကြပါ။ မတော်လောဘလည်း မရှိကြပါ။ ခရီးသွားအများ ဂရုမပြုသည့် အချက်တစ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထိုအချက်ကား စခန်းမှူးတို့နှင့် စကားပြောကြည့်လျှင် သူတို့ထံမှ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများကို ကြားသိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အစိုးရ အလုပ်ဝတ္တရားနှင့် လာရောက်ကြသော အောက်တန်းအရာရှိများနှင့် စကားပြောရဆိုရသည်ထက် စခန်းမှူးနှင့် စကားပြောရဆိုရသည်က ပို၍ကောင်းသည်ဟု ယူဆပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ နိဒါန်းသွယ်လာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၌ ကျွန်ုပ်လေးစားသော စခန်းမှူးများ ရှိနေသည်ကို စာဖတ်သူတို့ ရိပ်မိလောက်ပါပြီ။ စင်စစ်

ကျွန်ုပ်တစ်သက် မမေ့နိုင်သော စခန်းမှူးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ကံစီမံသဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော် ရေစက်ဆုံခဲ့ရသည်။ သူ့အကြောင်းကို ယခု ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၁၈၁၆ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ယခုနှစ်၌ လမ်းပိတ်နေပြီဖြစ်သော ခရီးဖြင့် ခရိုင်တစ်ခုသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ်က အရာရှိကလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ စခန်းတစ်ထောက် တစ်ထောက်ကို မြင်းရထားဖြင့် သွားရပါသည်။ ယင်းသို့သွားရာ၌ ငွေကြေးမပြည့်စုံသဖြင့် မြင်းနှစ်ကောင်က ရထားဖြင့်သာ သွားနိုင်ပါသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ကွန်းထောက်စခန်းမှူးတို့က ပမာမခန့်ပြုကြသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း မိမိ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးကို အတင်းအဓမ္မ ရအောင်ယူသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အရွယ်ကလည်း ငယ်၊ စိတ်ကလည်း ဆတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော မြင်းများကို ကျွန်ုပ်ထက် ရာထူးကြီးသူတို့အား ပေးလိုက်သည်ဟု ဆိုပါက စခန်းမှူးသည် စိတ်သဘောထား သေးသိမ်ယုတ်ညံ့သည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးမိပါသည်။ မင်းအိမ် စိုးအိမ်များ၌ ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည့်အခါ မင်းလုလင်တို့သည် ကျွန်ုပ်က ရှေးဦးရောက်ရှိနေသည့်တိုင်အောင် အရင်ရောက်ရှိနေသူကို အရင်မကျွေးဘဲ ရာထူးကြီးသူကိုသာ အရင်ကျွေးမွေးလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုအကျင့်မျိုးကို သည်းခံတတ်အောင် ကာလအတန်ကြာမျှ ကျင့်ယူရပါသည်။ ယခုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါ သဘာဝနှစ်မျိုးစလုံးကို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဟု နှလုံးသွင်းတတ်လာပါပြီ။ လောကတံထွာ ရာထူးကြီးသူသည် မျက်နှာကြီးသည်ဟု ဆိုရိုးရှိ၏။ ထိုဆိုရိုးစကားကို ပြင်ဆင်၍ ဉာဏ်ကြီးသူသာ မျက်နှာကြီးစေဟု ဆိုခဲ့ပါလျှင် အဓိကရဏ်းဖြစ်ကြရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ထိုအခါ မင်းလုလင်တို့လည်း မည်သူ့ကို ပထမအရေးပေးရမည်ကို သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤအချက်များသည် ကျွန်ုပ်ပြောပြလိုသော ပုံပြင်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ဆိုင်သည်ကိုသာ ဆက်၍ပြောပါ

၇၈၀။

ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်သောအခါ နေအလွန်ပူလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခရီးသွားရာ ခရိုင်တွင်းရှိ ကွန်းခိုရာစခန်းသို့ ရောက်ရန် သုံးမိုင်ခန့်အလိုတွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသဖြင့် တအောင့်လောက်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး စို၍ ရွံပါလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်းသို့ရောက်သောအခါ ရှေးဦးစွာ အဝတ်အစားလဲ၍ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည် သောက်မည်ဟု စိတ်ကူး မိပါသည်။ ယင်းသို့စိတ်ကူးနေစဉ် စခန်းမှူးက “ဒွန်ညာရေ လက်ဖက်ရည်အိုး မြန်မြန်ပြင်ဟေ့၊ မလိုင်လည်း ယူခဲ့ ...” ဟု အော်ပြောလိုက်သောအခါ ဆယ့်လေးနှစ်သာသာအရွယ် ကလေးမတစ်ယောက်သည် အိမ်အတွင်း ထရံနောက်မှ ထွက်၍ အိမ်ဦးခန်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကလေးမကလေး၏ အလှကိုကြည့်၍ ကြက်သေ သေမိပါ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က စခန်းမှူးအား ဤကလေးမသည် သမီးလောဟု မေးရာ စခန်းမှူးက “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် သမီးက သွားလေသူ သူ့အမေလိုပဲ အင်မတန် လိမ္မာ တယ်” ဟု သမီးကိုမိုပြီး ဂုဏ်တက်နေသော အမူအရာဖြင့် ပြောပြပါသည်။

ထို့နောက် စခန်းမှူးသည် ကျွန်ုပ်၌ပါသော ခရီးသွားလက်မှတ်၊ အမိန့်စာ စသည်တို့ကို ကူးယူလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း တဲစခန်း၏နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်များကို ကြည့်ပါလေသည်။ ရုပ်ပုံများမှာ သမ္မာကျမ်းစာပါ ဝတ္ထုကြောင်းတို့ကို ဇာတ်ခင်းထားသော ရုပ်ပုံများဖြစ်သည်။ ပထမအရပ်ကား၌ ညဉ့်ဝတ်သင်တိုင်းကို ဝတ်၍ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသော အဖိုးကြီးတစ်ဦးသည် ငွေထုပ်ကိုပိုက်၍ အိမ်မှ ဆင်းသွားလတ္တံ့သော သားကို ခွဲခွာခါနီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေပုံ ရေးချယ်ထားသည်။ ဒုတိယကားချပ်ကား သားဖြစ်သူသည် သာပေါင်းညာစား မိတ်ဆွေများဝန်းရံလျက် အကျင့်ပျက် သော မိန်းမတို့နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ စားပွဲထိုင်နေပုံဖြစ်သည်။ နောက်ကားချပ် တစ်ချပ်၌ ဖော်ပြထားသည်ကား ထိုသို့ပစ္စည်းဥစ္စာကုန်အောင် ဖြန့်တီးသော သားဖြစ်သူသည် စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် ဝက်များကို ထိန်း ကျောင်းရင်း ဝက်စာကို စားနေရသည့် ဇာတ်ကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုပုံတွင် သားသည် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်၍ နောင်တရလတ္တံ့သော အသွင်

ကို ဆောင်နေသည်။ နောက်ပိတ်ဆုံး အရပ်ကားမူကား ထိုသားသည် အဖထံ ပြန်ရောက်လာသည်ကို ပြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ပထမပန်းချီကားထဲက အတိုင်း ညဉ့်ဝတ်သင်တိုင်းကို ဝတ်၍ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီးလျှင် သားလာရာ လမ်းသို့ ပြေးထွက်ကာ အူယားဖားယား ကြိုဆိုသည်။ သားတော်မောင်သည် ဖခင်ရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက်၍နေသည်။ သားအဖနှစ်ဦး၏ နောက်ပိုင်းတွင် အစေခံ အိုးသူကြီးတို့သည် ဆူဖြိုးသော အမဲကို သတ်၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ရန် စီမံနေသောပုံကို ရေးခြယ်ထားသည်။ ဤအထဲတွင် အိမ်ပြေးဖြစ်သော သူ၏အစ်ကိုက ထိုမျှလောက် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်နေကြသည်မှာ ဘာကြောင့် တုံးဟု မေးနေသော အသွင်ကိုလည်း ရေးခြယ်ထားသည်။ ရုပ်ပုံကား အောက် ခြေတွင် ရုပ်ပုံနှင့် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ လင်္ကာသံပေါက်များကို ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည်။ ယင်းတို့ကို ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုရသည်ဖြစ်၍ ယခုတိုင် အမှတ်ရ နေပါသည်။ ထိုညက ကျွန်ုပ်အိပ်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ခုတင်ဘေးပတ်လည် တွင် ရောင်စုံကန်လန်ကာ ဝိုင်းလျက် ရှိနေပါသည်။ အမွှေးတိုင်များကိုလည်း အိပ်ရာပတ်လည်၌ ထွန်းညှိထားပါသည်။ ယင်းတို့ကိုလည်း ပန်းချီကားများ နည်းတူ ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေပါသည်။ ယခုပင်လျှင် အသက် ငါးဆယ်အရွယ်ခန့် ရှိသော စခန်းမှူးကြီး ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်ရပ်နေသည့် ယောင်ယောင် မြင်မိပါသည်။ စခန်းမှူးကြီးသည် ရင်ပတ်တွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် တံဆိပ် သုံးခု ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းရထားသမားကို အခကြေးငွေ ပေးချေနေစဉ် ဒွန်ညာသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲ အဆင်သင့်နှင့်တကွ အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ သူသည် ထိုအရွယ်၌ပင် မာယာလုပ်တတ်နေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ အပေါ်၌ ကျွန်ုပ် မည်သို့ စိတ်ညွတ်နေသည်ကို သူ့သိပါသော်လည်း သူ့အဖေ ရှေ့တွင် မျက်လွှာချ၍ ဣန္ဒြေထိန်းသိမ်းလျက်နေပါသည်။ သို့သော် သူနှင့်စ၍ စကားပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လောကအကြောင်း နားလည်ပြီး သူတို့ အချိုးအတိုင်း အကြောက်အရွံ့မရှိ ပြန်ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့အဖေ ကို အရက်တစ်ခွက် တိုက်သည်။ သူ့ကိုမူကား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် တိုက်

သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား ရှေးက သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ ကဲ့သို့ စကားစမြည် ပြောဆိုကြသည်။

ယခုအခါ နောက်ထပ် စခန်းတစ်ထောက် ခရီးသွားရန်အတွက် မြင်းများ၊ ရထားများကို ပြင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စခန်းမှူးတို့ သားအဖ နှင့် ခွဲခွာရမည်ကိုပင်လျှင် စိုးရိမ်လာပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးကား စခန်းမှူးကြီးအား သွားပါဦးမည်ဟု နှုတ်ဆက်ရပါတော့သည်။ ဒွန်ညာကား ကျွန်ုပ်ကို ရထားပေါ်တက်သည်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆင်ဝင် အကွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒွန်ညာအား နမ်းပါရစေဟု ခွင့်ပန်သည်။ ဒွန်ညာသည် ကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးရှေးက ယခု အလားတူ မိန်းကလေးတို့ကို အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ဒွန်ညာ အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသော အခြင်းအရာတို့မှာ တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်တော့ပါ။

နှစ်ပေါင်းအတန်ငယ်မျှ လွန်လေသော် ကျွန်ုပ်သည် ယခင်သွားခဲ့သော ခရီးလမ်းအတိုင်း ယခင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော နေရာသို့ သွားဖို့ရာ အခွင့်ကြုံလာခဲ့ ပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် စခန်းမှူး၏သမီးကို ပြန်၍ အမှတ်ရမိပါ၏။ နောက်ထပ် ပြန်တွေ့ရမည့်အရေးကို တွေး၍ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဖန်ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ စခန်းမှူးကြီးမှာ ယခုအခါ ရာထူး ပြုတ်ကောင်း ပြုတ်နေပေလိမ့်မည်။ သူ၏သမီးလည်း အိမ်ထောင်ရက်သား ကျလျက် ရှိပေလိမ့်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်ယောက် ယောက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း တွေးမိသည်။ ဤသို့ တွေးတောစဉ်းစားရင်းနှင့် စခန်းမှူး၏ ကွန်းထောက် စခန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မြင်းသည် စခန်းမှူး၏ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ် တွင်းသို့ ချက်ချင်းပင် ဝင်၏။ ထိုအခါ ရှေးမူမပျက် သမ္မာကျမ်းစာ ဇာတ်ဝတ္ထု တို့ကို ပန်းချီချယ်ထားသော ကားချပ်များကို တွေ့ရသည်။ ယခင် ကျွန်ုပ်ထိုင် နေကျ စားပွဲနေရာနှင့် အိပ်နေကျ ခုတင်တို့သည် ရှေးယခင်အတိုင်း သူ့နေရာ

နှင့်သူ ရှိကြသည်။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ပန်းအိုးထားသည်ကိုမူကား မတွေ့ရတော့ချေ။ အခန်းတွင်း၌ မြင်မြင်သမျှသော အရာတို့ကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားသဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့မိသည်။ ကျွန်ုပ် မရောက်မီ စခန်းမှူးကြီးသည် သိုးမွေးကိုချွဲ၍ အိပ်ပျော်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ရောက်မှပင် အိပ်ရာမှနိုးပြီးလျှင် ထ၍ထိုင်ပါသည်။ စခန်းမှူးကြီးကား ယခင် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ‘ဆမ္မဆန်ဇီရင်’ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယခု သူ အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ။ သူသည် ခရီးသွားလက်မှတ် စသည်တို့ကို တစ်ဆင့်ကူးယူ နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဦးခေါင်းထက်၌ ပေါက်နေသော ဆံပင်ဖြူများကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသည်။ သူ၏မျက်နှာ၌ ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများ ပေါ်နေပြီ။ ခါးလည်း ကိုင်းလာပြီ။ ယခုကဲ့သို့ သုံးလေးနှစ်အတွင်း ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်သော သူတစ်ဦး ထိုမျှလောက် အိုဇာသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်က စတင်၍ “ဘကြီး ... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ဘကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ယခင်ကပင်လျှင် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးသည် မရွှင်နိုင် မပြုံးနိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် “ဟုတ်ပေမှာပေါ့၊ ဒီခရီးမှာ လူဝင်လူထွက်က အများသားပဲ။ ခရီးသည်တွေ အတော့်ကို ဆုံကြတယ်...” ဟု ဆို၏။

“ဘကြီးသမီး ဒွန်ညာကော နေကောင်းရဲ့လား” ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ် မေး၏။

ထိုအခါ စခန်းမှူးကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် “ဒွန်ညာ နေကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာ ဘုရားသခင်မှသာ သိမှာပါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်က “ဒွန်ညာတစ်ယောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျကရောပေါ့ နော် ...” ဟု မေးပြန်၏။

ဤသည်တွင် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်မေးသည်ကို မကြား

ကျိုးကျွန်ပြု၍ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွားလက်မှတ်တွင် ရေးထားသော စာတို့ကို အသံမထွက်တထွက် ဖတ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အမေးအမြန်းတို့ကို ခေတ္တရပ်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်အိုးတည်ရန် ခိုင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မှာ သိချင်သည်ထက် သိချင်လာသောကြောင့် အဘိုးကြီးကို အရက်တစ်ခွက် တိုက်လိုက်လျှင် စကားသွက်သွက် ပြောလာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးသည် မလွဲပါ။ ကျွန်ုပ်တိုက်သော အရက်ကို အဘိုးကြီးက မငြင်းဘဲ သောက်သည်။ အဘိုးကြီးလည်း အတန်ပင် စိတ်ညစ်ပြေ လာဟန် တူ၏။ နှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီးသောအခါ သူသည် စကား တွင်တွင် ပြောလာလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူသည် ကျွန်ုပ်အား မှတ်မိ ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ မှတ်မိဟန်ဆောင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမည်။ သူ ထံမှ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက် သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အလွန်ထိခိုက်သည်။

“ဪ ... မောင်က ကျုပ်သမီး ဒွန်ညာကို သိသကို။ အဲလေ ဒွန်ညာ ကို မသိတဲ့လူ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲ။ ဒွန်ညာဆိုတဲ့ ကျုပ်သမီးကို ခရီးသည်တိုင်းက ချီးမွမ်းတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့မှာ အပြစ်ရယ်လို့ ဆိုစရာမရှိပါဘူး။ ဒီမှာလာ ပြီး တည်းခိုတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတွေဟာ သူ့ကို လိုက်ကိုင်ပဝါကလေး အစ၊ နားသန်သီးကလေးအစ ချီးမြှင့်ကြတယ်။ အဲ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်း ဆိုတာတွေကတော့ သူ့နဲ့အတူ ထမင်းစားရအောင်ဆိုပြီး တမင် တည်းခိုလာကြတယ်။

“စင်စစ်တော့ ထမင်းစားချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာ ကလေးကို ကြည့်ချင်လွန်းလို့ပါပဲ။ ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်ကလောက်ပဲ ဒေါသကြီးကြီး သူ့ရှေ့မှောက်ရောက်ရင် ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားပြီး ကျုပ်ကို တောင် ချိုချိုသာသာ ဆက်ဆံလာကြတယ်။ ခြေမြန်တော်တွေ၊ အစိုးရရဲ့ စေတမန်တွေဆိုတာ သူ့နဲ့သာ ထိုင်ပြီး စကားပြောရမယ်ဆိုရင် အချိန်ကုန်ရင် ကုန်ပေစေ၊ ပြောကြတာပဲ။ မောင်ရင် ယုံပါရဲ့လား။ သူဟာ အိမ်ထောင်ကို ထိန်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးခင်ဗျာ။ အိမ်ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ခင်းကျင်းစရာရှိလည်း

သူပဲ၊ ထမင်းချက်စရာရှိလည်း သူပဲ၊ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှကို သူချည်း စီမံတာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘူးဗျာ။ သူ့ကို တစ်မုံစီမံ ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေရတာပဲ။ ကျုပ်က သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်တယ်။ အဲဒါတောင်မှ သူက မပျော်ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တော့ ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ခံလိုက်ရတော့တာပဲ။ ကံတရားဆိုတော့ မရှောင်နိုင် မတိမ်းနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ”

ထိုနောက်၌ကား အဘိုးကြီးသည် သူ့ဒုက္ခကို ဖွင့်ဟ၍ ပြောပါလေတော့သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ဆောင်းဥတု တစ်ညနေတွင် သူသည် လယ်ဂျာစာရင်းစာအုပ်များကို မျဉ်းသား၍နေသည်။ သမီးဖြစ်သူကား အိမ်ခန်းတွင်း၌ အင်္ကျီချုပ်နေသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း သိုးမွေးဦးထုပ်ဆောင်း၍ စစ်ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်၍ လည်တွင် မာဖလာပတ်၍ ခရီးသည်တစ်ဦးသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် မြင်းအသစ်ရှာပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။ ထိုအချိန်၌ မြင်းအားလုံး ခရီးလွန်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ခရီးသည်သည် အော်ဟစ်၍ သူ့အား ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်ရန် ရွယ်လေသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကို မကြာခဏ ကြုံဖူးသော ဒွန်ညာသည် အသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ခရီးသည်အား ထမင်းသုံးဆောင်ပါရန် သိမ်မွေ့စွာ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဤတွင် ခရီးသည်လည်း ဒေါသပြေသွားပြီးလျှင် မြင်းစောင့်ရင်း ထမင်းစားမည်ဟု ဆို၏။ ခရီးသည်လည်း စွတ်စိုနေသော သိုးမွေးဦးထုပ်၊ မာဖလာ၊ စစ်ကုတ်အင်္ကျီတို့ကို ချွတ်လိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းမွှေး ရေးရေးနှင့်ရှိသော မြင်းတပ်မှ ဝိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို သားအဖနှစ်ဦး တွေ ကြရလေ၏။ ထိုနောက် ထိုသူသည် ကွန်းခိုရာ တဲအိမ်ကို မိမိအိမ်ကဲ့သို့ သဘောထား၍ သားအဖနှစ်ဦးနှင့်အတူ ရွှင်ကာ ပြုံးကာ စကားစမြည်ပြောလေသည်။ ထိုနောက် ထမင်းစားကြသည်။ ထိုအတွင်း မြင်းများ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် စခန်းမှူးသည် မြင်းများကို အစာမကျွေးသေးဘဲ ချက်ချင်း ရထားတပ်လေ၏။ ရထားပြင်ပြီး၍ အိမ်ပေါ်တက်လာသောအခါ စစ်ဝိုင်းဆိုသူမှာ ခုံပေါ်တွင် မြောမေ့၍နေသည်ကို

တွေ့ရလေ၏။ စစ်ဗိုလ်သည် ရုတ်တရက် ခေါင်းကိုက်သည်ဆို၏။ အဖျားတက်သည်ဟုလည်း ဆို၏။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် မည်သို့ ခရီးဆက်နိုင်ပါမည်နည်း။ စခန်းမှူးလည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ စစ်ဗိုလ်အိပ်ရန်အတွက် စခန်းမှူးအိပ်သော အိပ်ရာကို ပေးလိုက်ဖို့သာ ရှိလေတော့သည်။ အကယ်၍ နံနက်လင်း၍မှ စစ်ဗိုလ်၏ရောဂါ မသက်သာဟုဆိုလျှင် အဆင်သင့်ရှိသော ဂျာမန်ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပေးဖို့သာ ရှိလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့၌ မြင်းတပ်စစ်ဗိုလ်၏ အခြေအနေသည် ပို၍ပင် ဆိုးလာသည်။ ဒွန်ညာသည် စစ်ဗိုလ်၏ ငယ်ထိပ်ကို ရှာလကာရည် ဖျန်းထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ တင်ပေးရ၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီချုပ်ရင်း လူနာအနီး၌ ထိုင်စောင့်ရ၏။ စခန်းမှူး၏ မျက်စိအောက်၌ရှိစဉ် လူမမာသည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ တညည်းညည်း တညုညု ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ညည်းညုနေသည့် အထဲမှာပင် ကော်ဖီနှစ်ခွက် ဆင့်သောက်ပြီးလျှင် ထမင်းစားမည်ဟု ဆိုသည်။ ဒွန်ညာသည် လူနာ၏အပါးမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာနိုင်ရှိလေသည်။ လူမမာက မကြာခဏ ရေဆာသည်ဆို၍ ဒွန်ညာကိုယ်တိုင် သံပုရာရည်ဖျော်၍ တိုက်ရာ တစ်ခွိုင်လောက် ကုန်သည်။ လူမမာကား သံပုရာရည် တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်။ ဒွန်ညာ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်နှင့် ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ညစာစားချိန်တွင် ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ပထမ၌ လူမမာနှင့် ဆရာဝန်တို့သည် သူတို့ချင်းသာ နားလည်သော ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် စကားပြောကြသည်။ နောက်၌မူကား ဆရာဝန်က လူမမာသည် အနားယူမှတော်မည်။ နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာမှ ခရီးဆက်လက်သွားသင့်သည်ဟု အများနားလည်သော ရုရှားဘာသာဖြင့် မှာကြား၏။ လူမမာစစ်ဗိုလ်လည်း ဆရာဝန်အား ခြေကြွေ အစိတ်ပေး၍ သူနှင့်အတူ ညစာထမင်းစားပါဟု ဆို၍ ဖိတ်မန္တက ပြုသည်။ ဆရာဝန်လည်း ဤသို့ဖိတ်ကြားသည်ကို လက်ခံပြီးလျှင် နှစ်ဦးသား မြိတ်မြိန်ရှက်ရှက် စားပွဲထိုင်ကြသည်။ ဝိုင်တစ်ပုလင်းကုန်အောင် သောက်ကြသော ဟူ၏။ ဆရာဝန်နှင့် လူနာ နှစ်ဦးစလုံးသည် အလွန်တရာ မနော့ခွေလျက် ရှိနေကြလေသည်။

နောက်တစ်ရက်လွန်သော် စစ်ဗိုလ်၏ရောဂါသည် လုံးဝကျသွားလေသည်။ စစ်ဗိုလ်မှာ ရွှင်မြူးလျက်ရှိ၏။ ဒွန်ညာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဒွန်ညာ၏ အဖေနှင့်သော်လည်း ရင်းနှီးစွာ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း စကားပြော၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ လေချွန်၏။ လာသမျှ ခရီးသည်တို့ကိုလည်း သူကပင်လျှင် ဧည့်ခံ စကား ပြော၏။ စခန်းမှူး၏ လယ်ဂျာစာရင်းကိုပင်လျှင် ကူ၍ ရေးသွင်းပေး၏။ သဘောကောင်းသူ အဖိုးကြီး သဘောကျအောင် အားလုံးလုပ်၏။ ထို့ကြောင့် တတိယနေ့မြောက်သော နံနက်တွင် ခရီးထွက်ခွာနီးလတ်သော် စခန်းမှူး အဖိုးကြီးမှာ သူဧည့်သည် ပြန်သွားမည်ကိုပင် စိုးရွံ့ကြောင့်ကြမိ၏။

ခရီးသည် ထွက်ခွာရမည့်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ဒွန်ညာလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဝတ်တက်ရန် သွားမည်ပြု၏။ ဤအတွင်း စစ်ဗိုလ်သည် သူစီးနင်းရမည့် မြင်းရထားကို ဒွန်ညာရှေ့သို့ မောင်းနှင်လာပြီး စခန်းမှူးအား ကျသင့်သော တည်းခိုခကို ပိုပိုမိုမို ရှင်းလင်းပေးပြီးသော် သွားမည်ဟု နှုတ်ဆက်၏။ ဒွန်ညာကိုလည်း နှုတ်ဆက်၏။ ဤသို့ နှုတ်ဆက်ရင်းနှင့် ဒွန်ညာ အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကား ရွာ၏ အစွန်အဖျားတွင်ရှိသည်။ ဒွန်ညာသည် စစ်ဗိုလ်နှင့် လိုက်ရကောင်းနိုးနိုး၊ မလိုက်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် စိတ်ရှုပ်နေဟန်တူ၏။ ထိုအခါ အဖေဖြစ်သူက “ဟဲ့ သမီးရဲ့ မင်းဘုရားကလေးက တစ္ဆေသရဲ မဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့၊ နင့်ကို ကိုက်စားမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရားကျောင်းအရောက်ပို့တာ လိုက် သွားပါတော့လား ...” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဒွန်ညာသည် မြင်းဆွဲသော စွတ်ဖားရထားပေါ် တက်၍ စစ်ဗိုလ်ဘေး၌ ဝင်ထိုင်၏။ စစ်ဗိုလ်၏ အခိုင်းအစေလည်း ရထားနောက် ခို၍ တက်၏။ ရထားမောင်းသမားလည်း လေချွန်၍ မြင်းကိုနှင်၏။ မြင်းတို့လည်း ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလေသတည်း။

ကံဆိုးရှာသော စခန်းမှူးကြီးသည် ဒွန်ညာအား စစ်ဗိုလ်နှင့်အတူ ထည့်လိုက်မိလေခြင်းဟု နောက်မှ နောင်တရမိသည်။ သူ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ထည့်လိုက်မိသည်ကို ပြန်၍ မတွေးတတ်။ ထိုမျှလောက် မသိသား

ဆိုးဝါးလှချည့်ကလားဟုသာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အပြစ်တင်မိ၏။ ဖြစ်တတ်သော သဘာဝကို ကြိုတင်၍ မမြင်မိသည်ကိုလည်း မိမိဘာသာ မိမိ ရေရွတ်မိ၏။ သူ့သမီး ထွက်သွား၍ နာရီဝက်လောက် ကြာသည့်အခါကျမှ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မအောင့်နိုင်မအီးနိုင် ဖြစ်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သမီးရှာရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဘုရားကျောင်းအနီးသို့ရောက်သော် ကျောင်းထဲမှ ဝတ်တက်သူများ ပြန်ထွက်လာပြီကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ဒွန်ညာကား ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲ၌ လည်း မရှိ၊ ဆင်ဝင်အောက်၌လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်၏။ ကျောင်းတွင်း၌ ကပ္ပိယတစ်ဦးသည် ဘုရားမီးများကိုပင်လျှင် ငြိမ်းလျက်နေချေပြီ။ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ အဖွားအိုကြီးနှစ်ဦးသာ ဝတ်ပြုနေ ကြသည်။ ဒွန်ညာကိုကား အဘယ်မှာမျှ မတွေ့ရလေ။ ဤသည်တွင်မှ စိတ် နှလုံး မသာမယာရှိလာသော စခန်းမှူးသည် ကပ္ပိယကြီးအား သူ့သမီး ဝတ်တက် မတက် မေးကြည့်၏။ ကပ္ပိယကြီးက မတက်ကြောင်း ပြောလိုက် သောအခါ သူသည် မသေမရှင် ဖုတ်ဝင်နေသောသူကဲ့သို့ အိမ်သို့ တစ်လှမ်း ချင်း ပြန်လာလေသည်။ သူ၌ မျှော်လင့်စရာ တစ်ခုသာကျန်တော့သည်။ ဒွန်ညာသည် လူငယ် လုံမငယ်တို့၏ ပျော်တတ်ပါးတတ်သော သဘောဖြင့် သူ့တွားအေရှိရာ အခြား ကွန်းထောက်စခန်းတစ်ခုသို့ စစ်ဗိုလ်နှင့် လိုက်သွား ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဤသို့ စိတ်တွင် တထင့်ထင့်တွေးရင်း သူထည့်ပေး လိုက်သော မြင်းနှင့် ရထားအပြန်ကို စောင့်မျှော်သည်။ သို့သော် နေသာလျှင် ကုန်သည်။ ရထားမောင်းသမားကား ပြန်မရောက်ချေ။ ညအချိန်ရောက်မှ သာ ရထားသမားသည် အရက်မှူးမှူးနှင့် တစ်ဦးတည်း အိမ်ပြန်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ သမီးအကြောင်း မကောင်းသတင်းကို အဖေအား ပြောကြား သည်။ ဒွန်ညာသည် ရှေ့ရှိသော ကွန်းထောက်စခန်းမှတစ်ဆင့် စစ်ဗိုလ်နှင့် လိုက်ပြေးပြီဟု ဆိုသည်။

အဘိုးကြီးသည် မိမိဒုက္ခကို မိမိ မငြိမ်းနိုင်သည်နှင့် ထိုညချင်းတွင်ပင် အိပ်ရာထဲ၌ လဲလေ၏။ သူလဲနေသော အိပ်ရာမှာ နေခင်းနေလယ်က လူမမာ

ယောင်ဆောင်သူ စစ်ဗိုလ်အား ပြုစုရသော အိမ်ရာပင်ဖြစ်တော့သည်။ အဘိုးကြီးလည်း ယခုမှပင် အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်မိ၍ စစ်ဗိုလ်နေမကောင်းဆိုသည်မှာ မာယာလုပ်တာပဲဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့နှင့်ပင် ထိုညတွင် အပြင်းဖျားဖျားလေရာ သူ့အား ဆိုင်ရာတို့က အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးကြရလေသည်။ သူ့နေရာတွင် အခြားစခန်းမှူးတစ်ဦးကို ခေတ္တခန့်ထားကြသည်။

စခန်းမှူး အဘိုးကြီးကိုမူကား စစ်ဗိုလ် ဖျားသည်ဆို၍ ကုသပေးရသော ဂျာမန်ဆရာဝန်ပင်လျှင် ကုသည်။ ထိုဆရာဝန်က ထိုစစ်ဗိုလ်သည် မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို လူမမာအဖြစ်ဖြင့် လာ၍ကြည့်စဉ်က သူ့အကြံတစ်ခုရှိလိမ့်မည်ဟု ရိပ်မိခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် စစ်ဗိုလ်၏ ကြာပွတ်ကို ကြောက်သဖြင့် ဘာမျှမပြောဘဲ နေခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် စခန်းမှူးကြီးအား ပြန်ပြောသည်။ ဂျာမန်ဆရာဝန်ကား တကယ်ပင် အစင်းသိ၍ ထိုသို့ပြောလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် လူ့အဟု အထင်ခံရမှာ စိုး၍ လုပ်ကြံပြောလေသလော ကျွန်ုပ် မပြောတတ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူ ထိုကဲ့သို့ မျက်ပြေစကား ပြောကြားသည့်တိုင်အောင် စခန်းမှူးကြီးမှာ သက်သာရာ မရချေ။ စခန်းမှူးကြီးလည်း ရုတ်တရက် အဖျားပျောက်သည့်တိုင်အောင် အလုပ်ထဲ ပြန်မဝင်သေးဘဲ ခွင့်နှစ်လ ခံယူသည်။ ထို့နောက် မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ သူ့သမီးကို လိုက်လံရှာဖွေမည်ဟူသော အကြံဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

စခန်းမှူးကြီးသည် ခရီးသွားလက်မှတ်များအရ သူ့သမီးအား ခိုးပြေးသူမှာ ကပ္ပတိန်မင်းစင်္ကြာ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ကပ္ပတိန်သည် ဆဗိုလ်ဗိုလ်မှ ပီတာစတတ်မြို့သို့ ခရီးထွက်သူဖြစ်၏။ ဒွန်ညာသည် ကပ္ပတိန်နှင့် လိုက်ချင်၍ လိုက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့သော် မြင်းရထားသမားအဆိုမှာ ယင်းသို့ လိုက်သွားသည့်တိုင်အောင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ငိုယို၍ လိုက်သွားသည်ဆိုသည်။

စခန်းမှူးကြီးကား “ပျောက်သွားတဲ့ ငါ့သမီးကိုရှာရင် တွေ့ရမှာပေါ့ကွယ် ...” ဟု စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ မျှော်လင့်၏။

ယခုအခါ စခန်းမှူးသည် ထိုမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပီတာစပတ်မြို့တော် သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သူငယ်စဉ်က စစ်ထဲဝင်သည့်အခါ သူနှင့်ရောင်းရင်း ဖြစ်သော အကြပ်အရာရှိတစ်ဦးသည် ယခုအခါ အငြိမ်းစားယူပြီးလျှင် မြို့စောင့်တပ် စစ်တန်းလျားတစ်ခုနှင့် မနီးမဝေး၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ စခန်းမှူးသည် ထိုတပ်ကြပ်ကြီး၏အိမ်၌ ခေတ္တတည်းခို၍ ကပ္ပတိန် မင်းစကီး ကို ရှာဖွေရာ ကပ္ပတိန်သည် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုနေကြောင်း သတင်း ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပတိန်နှင့် မတွေ့တွေ့အောင် တွေ့မည်ဟု သူ့ထံ သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသော် စခန်းမှူး အဘိုးကြီးသည် စစ်ဗိုလ် တည်းခိုရာ အခန်းအပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် စစ်သားဟောင်းတစ်ဦး က မင်းဘုရားကလေးအား တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြပေးပါဟု အခန်းစောင့် အား မေတ္တာရပ်လေသည်။ ထိုအခါ မြင်းစီးဖိနပ်ကို ဆေးတိုက်နေသော အခန်း စောင့်က သူ့သခင်သည် ဤအချိန်၌ အိပ်နေသည်။ အပြင်ဧည့်သည်များကို သခင်က ၁၁ နာရီအချိန်မှာမှ လက်ခံလေ့ရှိသည်ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် စခန်းမှူးသည် ဟိုတယ်မှ ပြန်သွားရပြီးလျှင် ထို ၁၁ နာရီအချိန် ကျမှ ပြန်လာရ၏။ ဤအကြိမ်၌ ကပ္ပတိန် မင်းစကီးကိုယ်တိုင် အခန်းမှ ထွက် လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကပ္ပတိန်က စခန်းမှူးအား “ဘာအလိုရှိသလဲ အဘိုးကြီး” ဟု မေး၏။

စခန်းမှူးသည် ဤအမေးကို ကြားသောအခါ ရင်ဆိုင်၍သွားသည်။ မျက်ရည်လည်း ကျလာသည်။ ထို့နောက် တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် “မင်းဘုရားကလေးရယ်၊ ပြောချင်တာတစ်ခုရှိလို့ပါ” ဟု အ,ထစ် အ,ထစ် နှင့် စကားကို စလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန် မင်းစကီးသည် စခန်းမှူးကို ကပ္ပာကသီ စေ့စေ့ ကြည့်ပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်း၍ အခန်းတခါးကို ပိတ်လိုက် လေ၏။

စခန်းမှူးကြီးက ဆက်လက်၍ “လွန်ခဲ့တာတွေ လွန်ပါစေတော့ သခင်

ကလေးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးသမီးကိုသာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ သခင်ကလေးမှာ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝပြီဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သမီးသာ ဒုက္ခမရောက်ရ ပါစေနဲ့” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က “လွန်တာတွေ လွန်ကုန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် မှားပါ ပြီ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒွန်ညာကို ကျွန်တော် ပစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ တော့ မထင်ပါနဲ့။ ဘုရားအဆူဆူချွတ်လို့ မကျွတ်ဘဲ ရှိပါရစေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မပစ်ပါဘူး။ သူ ကျွန်တော်နဲ့နေရတာ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ လာခေါ်ရတာတုံး။ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ အရင်ကလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ အခြေအနေမျိုးမှာ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အမှုကို တော်တော်နဲ့ မေ့နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ...” ဟူ၍ ယူကျုံးမရ ပြောဆိုပြီးလျှင် စခန်းမှူးကြီးလက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက်ထည့်လေ၏။ ထို့နောက် စခန်းမှူးကို အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီးသော် အခန်းတံခါးကို ပိတ် လိုက်လေသည်။ စခန်းမှူးလည်း မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လေသည် မသိ၊ နောက် ဆုံး၌ လမ်းမပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့ရလေ၏။

စခန်းမှူးသည် လမ်းပေါ်တွင် အတန်ကြာရပ်လျက် တွေဝေနေလေ သည်။ သတိရလတ်သော် ငွေစက္ကူတစ်ထပ် လက်ထဲပါလာသည်ကို ဂရုပြု မိ၏။ လက်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူများ ကျလာသည်။ ထိုအခါ ဒေါသကြောင့် မျက်ရည်ကျမိ၏။ ထို့ကြောင့် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို လက်ထဲ၌ လုံး၍ချေပြီးလျှင် မြေပြင်သို့ချကာ ဖန်နှင့် နှင့် ပေါက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အတန်ငယ်မျှ လမ်းလျှောက်၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ရပ်၍ ဝိုင်နေပြန် ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသောအခါ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်၍လျှောက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌မူကား သူလွှင့်ပစ်ခဲ့သော ငွေစက္ကူတို့သည် မရှိတော့ပြီ။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ဟိုဟိုသည် သည် ရှာ၍နေသော စခန်းမှူးကို မြင်သောအခါ ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ အတင်း တက်၍ ထွက်ပြေးလေ၏။ စခန်းမှူးကား ထိုလူနောက်သို့လိုက်ရန် လုံ့လမပြု

တော့ချေ။ ဒွန်ညာကို တစ်ခါမျှတွေ့ရလျှင် တော်ပါပြီ။ သူ့ကိုတွေ့ ပြီးလျှင် အိမ်ပြန်မည်။ ဤသို့စဉ်းစား၍ နောက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ကပ္ပတိန် ရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်။ သို့သော် အစောင့်က သူ့သခင်သည် မည်သည့် စဉ်သည်ကိုမျှ မတွေ့လိုဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သူ့အား တွန်းထိုး၍ နှင့်လွှတ် လိုက်လေ၏။ စခန်းမှူးလည်း ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ခေတ္တမျှ ငိုငံနေပြီးသော် တည်းခိုရာအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုညနေတွင် စခန်းမှူးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုအနီး၌ လမ်း လျှောက်လျက်ရှိစဉ် ခမ်းနားသော မြင်းရထားတစ်စီး သူ့ထံပါးမှ ဖြတ်၍ မောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရထားထဲတွင် မင်းစကီးကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုရထားသည် သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ရထားထဲမှ ကပ္ပတိန် သည် ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းသည်။ ဤသည်တွင် စခန်းမှူးသည် အကြံတစ်ခု ရလာပြီးလျှင် မြင်းရထားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရထားမောင်းသူအား မေးမြန်း ကြည့်လေသည်။

“မိတ်ဆွေရယ်၊ ဒီအိမ် ဘယ်သူ့အိမ်လဲဆိုတာ မသိရဘူးလား။ မင်းစကီးရဲ့အိမ် ဟုတ်ကဲ့လား” ဟု စခန်းမှူးက စ၍မေး၏။

ရထားမောင်းသူက “ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” ဟု ပြန်မေး၏။

“ဪ ဒီလိုပါ။ ခင်ဗျားရဲ့သခင်က သူ့ဗိုလ်ကတော်အတွက် စာ တစ်စောင် သွားပေးပါလို့ မှာထားလို့ပါ။ ကျုပ်လည်း ဗိုလ်ကတော်နေတဲ့ အိမ်ကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိလို့ မေးရတာပါ ...”

“ဗိုလ်ကတော်က ဟောဒီတိုက် နှစ်ထပ်မှာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လာတာ နောက်ကျနေပြီထင်တယ်။ ဟော ယခုပဲ ဗိုလ်ကြီးတက်သွားလေရဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့တွေ့ဖို့ ...”

ထိုအခါ စခန်းမှူးသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲ၌ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ မိတ်ဆွေလမ်းညွှန်တာကိုပဲ

ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကိုခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရမှာပဲ ...” ဟု ပြောပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်သို့ လှေကားဖြင့် တက်သွားလေ၏။

တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကို အတွင်းမင်းတုပ်ချုထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းလောင်းကို တီးကြည့်သည်။ စခန်းမှူးသည် အတန်ကြာမျှ တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ရသည်။ ထို့နောက် တံခါးဖွင့်သံ ကြားပြီးနောက် တံခါးလည်း ပွင့်လာလေ၏။ ပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း စခန်းမှူးက “ဒွန်ညာသည်မှာ နေထိုင်ပါသလော” ဟု မေး၏။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော အစေခံမကလေးက “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်” ဟု ပြန်မေး၏။ သို့သော် စခန်းမှူးက သူမေးသည်ကို ပြန်မဖြေဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လေ၏။ အစေခံမကလေးက “ရှင် မဝင်ရဘူး၊ ကျွန်မတို့သခင်မဟာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေပါတယ်” ဟု ဆို၏။

သို့ရာတွင် စခန်းမှူးသည် အစေခံမကလေး ဟန်သည်ကို အရေးမလုပ်ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဇွတ်ဝင်လေသည်။ ပထမ အခန်းနှစ်ခန်းသည် မှောင်နေသည်။ တတိယအခန်း၌ကား အလင်းရောင်ရှိသည်။ ထိုအခန်း၌ရှိသော ပွင့်နေသည့် တံခါးရွက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၏။ အခန်းထဲ၌ မင်းစင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာစဉ်းစားရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ အခန်းမှာ ကောင်းစွာ ဆင်ပြင်ထားသော အခန်းဖြစ်၏။ ဒွန်ညာမှာမူကား ခေတ်ဆန်ပေဆိုသော အဝတ်အစားနှင့် သူ့လင်ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်လက်ရန်းပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် လင်ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်နေ၏။ လင်ယောက်ျား၏ နဖူးခံစတို့ကိုလည်း သပ်ပေးလျက်ရှိ၏။ သူ့လက်ထဲ၌ စိန်လက်စွပ် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ စခန်းမှူးကြီးအဖို့ဆိုလျှင် သူ့သမီး ကြုံမျှလောက် ကျက်သရေရှိသည်ကို သည်တစ်ခါသာ မြင်ဖူးရပေတော့သည်။ စခန်းမှူးကြီးလည်း ကြုံကဲ့သို့သော ကျက်သရေရှိပုံကို ကြည့်ကာ မင်တက်မိနေသော ဟူ၏။

ဤအတွင်း ဒွန်ညာသည် အသံလဲကြားသောကြောင့် “ဘယ်သူလဲ” ဟု အော်လိုက်၏။ သို့သော် အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်မကြည့်မိချေ။

ထိုနောက်မှ သူမေးသည်ကို မည်သူမျှ ပြန်မဖြေသောကြောင့် ထိုမှ ဤမှ လှည့်၍ကြည့်မိ၏။ ဤသည်တွင် ဒွန်ညာသည် ဟစ်အော်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲလေသတည်း။

ထိုအခါ မင်းစင်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် သူမိန်းမ လဲကျသည်ကို ပွေ့ထူ၏။ ထိုနောက် စခန်းမှူးကို မြင်လိုက်သောကြောင့် စခန်းမှူးထံသို့ ဒေါသတကြီး ပြေးလာပြီးလျှင်

“ခင်ဗျားကြီးဟာ ကျုပ်နောက်ကို သူခိုးစားပြ လိုက်သလို ဘာကြောင့် လိုက်နေရတာတုံး။ ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ချောင်းတာလား။ အခု ထွက်သွားလိုက် စမ်းပါ ...” ဟု ငေါက်လေ၏။

ထိုနောက် အဘိုးကြီးအား အကျိုးကော်လာကို ဆွဲ၍ လှေကားပေါ်မှ အတင်းတွန်းချလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် မိမိတည်းခိုရာအိမ်သို့ ပြန်လာလေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေများက ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆိုင်ရာသို့ အမှုတိုင်ရန် အကြံပေးကြသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက စဉ်းစားကြည့်ပြီးလျှင် သူ့မိတ်ဆွေများအား လက်ကို ယမ်းပြ၍ ထိုအကြံကို ပယ်လိုက်သည်။ ဤအတိုင်းရှိပါစေတော့ဟု စိတ်တွင် ပိုင်းဖြတ်သည်။ ထိုနောက် နှစ်ရက်ကြာသော် စခန်းမှူးသည် ပီတာစပတ်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့၍ မိမိအလုပ်လုပ်ရာ စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးမှမပျက် အလုပ်အကိုင်တို့ကို လုပ်ကိုင်လေသည်။

“ကျုပ် အဲသလို ဒွန်ညာမရှိဘဲ နေခဲ့တာ ယခုဆိုရင် သုံးနှစ်ရှိပြီ။ သူ့ထံမှ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ သူ သေသလား။ ရှင်သလားဆိုတာ ဘုရားမှသာ သိတော့မှာပဲ။ ဖြစ်ပြန် ပျက်ပြန် လောကဓံဆိုတာပေါ့လေ။ မိကောင်းဖသား မပီသတဲ့ လူတွေက ဒီလိုပဲ ခရီးသွားဟန်လွှဲ သူတစ်ပါးသားသမီးများကို သွေးဆောင်ပစ်ပြေးတယ်ဆိုတာ ယခုမှ ကြုံရတဲ့ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်ပါဘဲ ကလား မောင်ရယ်။ ရှေးကလည်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ နောင်လည်း ဒီလိုဖြစ်ကြရဦးမှာပဲ။ ပီတာစပတ်မြို့မှာ အဲသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ သူငယ်မကလေးတွေ အများကြီးပါပဲ။ ယခုတော့ ပိုးဖဲကတ္တီပါတွေဝတ်ပြီး တဝင့်ဝင့်နေကြတာပဲ။”

နောက်တော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ မင်းကတော် ကျွန်ုပ်ပေါက် ခွေးလောက် မကောင်းဆိုတာ ဖြစ်ကြရတာပေါ့။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ကျုပ်သမီး ကလေး ဒီလိုဖြစ်ရမှာပါကလားလို့ တွေးမိရင်း သင်း မြန်မြန်သေပါစေလို့သာ ဆုတောင်းမိသဗျာ ...”

ဤကား ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ စခန်းမှူး ပြန်ပြောသော အဖြစ်အပျက် တည်း။ သူပြန်ပြောစဉ်က မျက်ရည်စကို မကြာခဏ အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ် သည်။ ဤသို့ မျက်ရည်ကျရသည်မှာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ကျွန်ုပ် တိုက်သော အရက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေမည်။ အဖိုးကြီးသည် စကားတပြော ပြောနှင့် အရက်ငါးခွက်မျှ သောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူပြောသော အကြောင်း အရာသည် ကျွန်ုပ်အား အမှန်ပင် စိတ်ထိခိုက်စေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ သူနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် စခန်းမှူးကြီးအား မေ့ပျောက်၍ မရ တော့ပါ။ ကံအကြောင်းမလှသော ဒွန်ညာကိုလည်း မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင် တော့ပါ။

များမကြာမီက ကျွန်ုပ်သည် စခန်းမှူး အဘိုးကြီးရှိရာ ခရိုင်အတွင်း ရွာတစ်ရွာကိုဖြတ်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ယခင်အဘိုးကြီး အလုပ်လုပ် သော ကွန်းထောက်စခန်းကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီဟု ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် စခန်းမှူးကြီး ရှိပါသေး၏လောဟု ကျွန်ုပ် စုံစမ်းကြည့်သောအခါ မည်သူမျှ ဟုတ္တိပတ္တိ မပြောတတ်ကြတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မိမိရောက်ဖူးသောအရပ်ကို ပြန်ရောက်ရန်အလို့ငှာ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်စီးငှား၍ ကွန်းထောက်စခန်း ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ကျွန်ုပ် ထွက်လာသောအခါ ရာသီမှာ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းကင်သည် ထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသည်။ ရိတ်သိမ်းပြီးပြီဖြစ် သော ပြောင်းခင်းအလွတ်များကို ဖြတ်၍ လေစိမ်းတိုက်သည်မှာ အလွန် အေးမြလှ၏။ နီကျင်ကျင် ဝါဖန်ဖန် သစ်ရွက်ရော်ရီတို့မှာလည်း တဖွဲဖွဲ ကြွေလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း နေမဝင်မီ ကွန်းထောက်စခန်းမှူးကြီး အလုပ်လုပ်ရာ စခန်းဟောင်းကို ရောက်၍ ထိုစခန်းဟောင်း အိမ်ရှေ့ပွဲလျှင်

မြင်းကိုရပ်သည်။ ကျွန်ုပ် တစ်ရံရောအခါက ဒွန်ညာကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်သော ဆင်ဝင်အောက်တွင် မိန်းမဝဝတစ်ယောက် လာ၍ရပ်သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား မေးကြည့်သောအခါ စခန်းမှူးကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီဟု သိရပါသည်။ ယခင် သူ့နေခဲ့သောအိမ်ကို မိန်းမဝဝ ကြီး၏ ယောက်ျား အရက်ဖိုပိုင်ရှင်က ဝယ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်ခဲ့ သည်မှာ အလဟဿဖြစ်၍ ခရီးအတွက် ရှာဖွေဖွင့် ခုနစ်ကျပ် ကုန်ရသည်ကို နှမြောမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်က “အဘိုးကြီး ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသလဲ ...” ဟု မိန်းမကြီးကို မေးကြည့်သည်။

မိန်းမကြီးက “အရက်သိပ်သောက်ပြီး သေရတာပါပဲ ...” ဟု ဖြေသည်။

“သူ့ကို ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်သလဲ ...”

“ဒီရွာအစွန် သင်္ချိုင်းမှာ သူ့မိန်းမအလောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး မြှုပ်ကြပါ တယ်...”

“ကျုပ်ကို သူ့သင်္ချိုင်းနေရာ ပို့ပေးပါလားခင်ဗျာ ...”

“ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဟဲ့ ကောင်ကလေး၊ နင် ကြောင်နဲ့ချည်း ဆော့ မနေနဲ့၊ ဒီကိုလာခဲ့စမ်း၊ ဟောဒီက ဆရာကလေးကို စခန်းမှူးကြီး မြှုပ်တဲ့ နေရာ ပြပေးလိုက်စမ်း ...”

ဤသည်တွင် အဝတ်အစား စုတ်ချာချာ၊ ဆံပင်နီနီ၊ မျက်စိတစ်ဖက် လပ် ကောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်ထံ အူယားဖားယား ပြေးလာပြီးလျှင် အဘိုး ကြီး၏ သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေသည်။

လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က “မင်း စခန်းမှူးကြီးကို သိသလားကွယ်” ဟု ကောင်ကလေးအား မေးကြည့်သည်။

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြွေလုပ်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ သူ အရက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာရင် ကျွန်တော်တို့က ပြေးပြီး ‘ဘာကြီး၊ မြေပဲလှော် အမြည်းကလေး နည်းနည်းလောက်ပေးစမ်းပါ’ လို့

တောင်းရင် သူ့မှာပါလာတဲ့ မြေပဲလှော်တစ်ထုပ်လုံး ကုန်အောင်ပေးတယ်ဗျာ။ ဘာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားတယ်ဗျာ ...”

“ဒီကိုလာတဲ့ ခရီးသည်တွေက သူ့ကို မှတ်မိကြသေးရဲ့လား”

“ဒီကို ယခု ခရီးသည်ကလည်း များများမလာတော့ဘူး ခင်ဗျာ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း သမာဓိလူကြီးတွေ နယ်လှည့်လာကြပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးတွေဟာ သေတဲ့လူကို တယ်ပြီး ဂရုမစိုက်ကြပါဘူးဗျာ။ အဲ မနစ်က နွေတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်တော့ လာတယ်။ စခန်းမှူးကြီးကိုလည်း မေးတယ်။ သူ့သင်္ချိုင်းကိုလည်း သွားတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ပို၍သိချင်လာသည်နှင့် “ဒီမိန်းမက ဘယ်လိုနေ သလဲ” ဟု မေး၏။

“မိန်းမက အတော်ချောတယ်ဗျာ။ မြင်းခြောက်ကောင်ကတဲ့ ရထား ကြီးနဲ့ လာသဗျာ။ သူနဲ့အတူ ကလေးသုံးယောက်၊ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်၊ ခွေးနက်ကလေးတစ်ကောင် ပါလာတယ်။ ရွာထဲကလူတွေက စခန်းမှူးကြီး ဆုံးပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ အဲဒီမိန်းမက တစ်ခါတည်း ငိုတာပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို ဟဲ့-ငြိမ်ငြိမ်နေကြတဲ့။

“ငါ သင်္ချိုင်းကို သွားကြည့်ဦးမယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က လိုက်ပြမယ် လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ သူက ငါ့ဟာငါ သွားတတ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံငါးပြားတောင် ပေးသွားသေးတယ်။ အားကြီး သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးဗျာ”

ကျွန်ုပ် သုသာန်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုမျှလောက် စိတ်ချောက်ချား စရာကောင်းသော တစ်ပြင်မျိုးကို မတွေ့ရဘူးပါ။ သုသာန်မြေကို တံတိုင်းဖြင့် ကာရံထားခြင်းမရှိပါ။ ဖုန်းဆိုးကြီးကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်များ အစီ အရီ ရှိပါသော်လည်း အရိပ်အာဝါသရသော သစ်ပင်ပန်းမန်ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိပါ။

ကောင်ကလေးက “ဟောဒါ စခန်းမှူးကြီးရဲ့သင်္ချိုင်းပဲဗျာ” ဟု ဆို၍

မြေပုံပေါ်သို့ တက်ခုန်ရင်း ပြပါသည်။ မြေပုံပေါ်၌ ရုပ်တုတစ်ခု တပ်ထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင် စိုက်ထားပါသည်။

“မင်းပြောတဲ့ မိန်းမကြီးက ဒီကိုလာသလားကွယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ကလေးငယ်ကို ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ခပ်ဝေးဝေးကနေပြီး ကြည့်တယ်၊ မိန်းမကြီးဟာ သင်္ချိုင်းမြေပုံပေါ်မှာ ပစ်လွဲပြီး အတော်ကြာကြာ နေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ရွာကိုပြန်ပြီး ဘုန်းကြီးပင့်တယ်။ ဘုန်းကြီးကို ပိုက်ဆံလှူတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း နောက်ထပ် ပိုက်ဆံငါးပြား ပေးသေးတယ်ဗျာ။ တော်တော် သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ကောင်ကလေးကို ပိုက်ဆံငါးပြား ပေးလိုက်ပါသည်။ ယခုမှပင် ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်မှာ အလဟဿမဟုတ်ဟု တွေးမိပါသည်။ ခရီးအတွက် ငွေခုနစ်ကျပ် ကုန်ရသည်ကိုလည်း နှမြောတွန့်တိုခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။

ကျေးတောသူ သခင်မကလေး*

အိုင်ဗန်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက စစ်ထဲဝင်၍ ၁၇၉၇ ခုနှစ်တွင် စစ်တပ်မှထွက်ပြီးလျှင် မိမိပိုင် လယ်ယာချောင်းမြောင်းတို့ကို အိုးမကွာ အိမ်မကွာ လုပ်ကိုင်စားသောသူဖြစ်သည်။ သူ၏ပိုင်နက်ကား ပြည်နယ်အစွန်အဖျား၌ ရှိ၏။ သူသည် မျိုးရိုးကောင်းသော သူဆင်းရဲမတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ တစ်နေ့သောအခါ သူသည် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ အမဲလိုက်ထွက်၏။ ဤသို့ အမဲလိုက်နေစဉ် သူ့မယားသည် ကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးလျှင် မီးတွင်းထဲ၌ ကွယ်လွန်သည်။ ဤတွင် မယားသေသည့်အတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ပါစေဟူ၍ လယ်ယာချောင်းမြောင်းလုပ်ငန်း၌ အာရုံပြောင်းကာ ဖိဖိစီးစီး လုပ်ကိုင်သည်။ သူ့နေရန်အိမ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ပုံစံဆွဲ၍ ဆောက်၏။ သူ့ပိုင်နက်အတွင်း အထည်ရက်သော စက်ရုံတစ်ခုကိုလည်း တည်ထောင်၏။ ထိုအခါမှစ၍ စီးပွားတက်လာသည်နှင့် ဤအရပ်၌ ငါသာလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို လိမ်လိမ်မာမာ စီမံခန့်ခွဲတတ်ပေသည်တကားဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိအထင်ရောက်မိ၏။ ယင်းသို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အထင်ကြီးနေသည်ကိုလည်း မည်သူကမျှ ဆန့်ကျင်ဘက် မပြောဝံ့ကြချေ။ အိမ်နီးပါးချင်း မိတ်သင်္ဂဟ ဟူသည်မှာ အိုင်ဗန်အိမ်သို့ အလည်လာလျှင် အမဲလိုက်ခွေးကိုပါမချန်

* ၁၉၆၅။

တစ်အိမ်သားလုံး ခေါ်လာပြီးလျှင် အိုင်ဗန်အိမ်၌ ရက်ရှည်လများ နေထိုင် စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။

ဤကဲ့သို့ မိမိတို့၏ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်နေရာ အိုင်ဗန်ကို မည်သူက ကဏ္ဍကောစ ပြောဆိုကြပါမည်နည်း။ အိုင်ဗန်သည် နေ့စဉ်ထာဝရ အတွက် အဝတ်အစားကို ရိုးရိုးဝတ်လေ့ရှိသည်။ အခါကြီးရက်ကြီးနှင့် ကြုံမှသာလျှင် ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ကို ထုတ်၍ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ ဤသို့ ဝတ်ဆင်သည့်တိုင်အောင် အိမ်တွင်းဖြစ် အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်၏။ ထို့ပြင် အိုင်ဗန်သည် စာရင်းကိုလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ကိုင်သည်။ အထက်လွှတ်တော် မှတ်တမ်းမှလွဲ၍ အခြားစာများကိုလည်း ဖတ်လေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် အများက သူ့ကို စိတ်ကြီးဝင်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ သို့ပါသော်လည်း အိမ်နီးပါးချင်း တို့သည် သူ့အပေါ်၌ အခင်အမင် မပျက်ကြချေ။

သို့သော် သူနှင့်မတည့်သူ ရှိ၏။ ထိုသူမှာ ဂရီဂိုရီဆိုသော ရှေးလူကြီး ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က မော်စကိုမြို့ ၌ နေထိုင်ရင်း ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ဖြုန်းတီးခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုသူသည် မှဆိုးဖိတ်ဝသို့ ရောက်ခါမှ ဖြုန်း၍မကုန်ဘဲ ကျန်နေသေးသော လယ်ယာချောင်းမြောင်းရှိရာ ကျေးရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သည်။ ယင်းသို့ ကျေးလက်တောရွာ၌ နေထိုင်ရပါသော်ငြားလည်း အသုံးအဖြုန်း ဝါသနာကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် ဥယျာဉ်တစ်ခုကို ပြု၏။ ရှိသမျှငွေကို ထိုဥယျာဉ်၌ ဖြုန်း၏။ သူ၏ မြင်းထိန်းများကိုပင်လျှင် အင်္ဂလိပ် ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်စေသော ဟူ၏။ သူ့သမီးကိုလည်း အင်္ဂလိပ် အာယား မက ထိန်းရသည်။ ယာလုပ်ရာ၌ပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်စနစ်အတိုင်း လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှုပြောင်းခင်းကို အင်္ဂလိပ်နည်းအတိုင်း စိုက်ပျိုးသော် မအောင် မြင်နိုင်ဟူသော ဆိုရိုးစကားကြောင့် ဂရီဂိုရီအဖို့ ဝင်ငွေကနည်း အထွက် သည်းလျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် တော၌နေသည့်တိုင်အောင် ထပ်၍ ထပ်၍သာ ကြွေးတင် သည်။ သို့ရာတွင် ရပ်သူရွာသားတို့က သူ့အား အကြွေးထူသည်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အထင်မသေးချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂရီဂိုရီသည်

မင်းပေါက်စိုးပေါက်ဖြစ်၍ သူ၏မြေကို အစိုးရဘဏ်၌ ပေါင်နှံနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က ဤသို့ ပေါင်နှံခြင်းအလုပ်သည် တော်ရုံတန်ရုံအလုပ် မဟုတ်ချေ။ အိုင်ဗန်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကသာလျှင် သူ့ကို ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း ပြုသည်။ အိုင်ဗန်ကား အသစ်ဆန်းဆိုသည်ကို မနှစ်သက်သူဖြစ်သည့် အလျောက် သူ၏အိမ်နီးချင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စိတ် ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ အပြင်းအထန် ဝေဖန်သမူပြုမိလေသည်။

အိုင်ဗန်သည် သူ၏ဖည့်သည်များကိုခေါ်၍ သူ့ပိုင်နက်ကို ပြသသည့် အခါ၌ ဖည့်သည်တို့က အိုင်ဗန် အမြော်အမြင်ကြီးပုံကို ချီးကျူးကြသည်။

ထိုအခါ အိုင်ဗန်က ဂရိဂိုရီကို စောင်းမြောင်း၍ မဲ့ကာရွဲကာဖြင့် “ဒါက တော့ ဒီကိုလိုင်းခင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ဂရိဂိုရီလို မလုပ်တတ်ဘူးခင်ဗျာ။ လုပ်ငန်းဆိုတာ ဖြစ်အောင်လုပ်ရတာဗျာ။ အင်္ဂလိပ် ဆန်ဆန် ပျက်အောင်လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့တော့ ရုရှားလူမျိုးပီပီ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလှရင် တော်ပါပြီဗျာ ...” ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။

အိမ်နီးပါးချင်းတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဤအတင်းစကား၊ အဖျင်းစကား တို့သည် ဂရိဂိုရီ၏ နားသို့ ပေါက်သောဟူ၏။ ဤသို့ နားပေါက်သော အတင်း အဖျင်း၌ အပိုများလည်း ပါတတ်၏။ အင်္ဂလိပ်စိတ်ပေါက်နေသော ဂရိဂိုရီကား ဝေဖန်မှုကို သတင်းစာဆရာများနည်းတူ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဂရိဂိုရီက အိုင်ဗန်အား တောသား ပြုတ်မနူး စသဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။

အိုင်ဗန်၌ အယ်လက္ကဆီဟု တွင်သော သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသားသည် တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားပြီးလျှင် စစ်ထဲသို့ ဝင်မည်ဟု ကြံ၏။ သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူက ခွင့်မပြုချေ။ သားဖြစ်သူမှာလည်း မြို့ပြ အုပ်ချုပ်ရေးအလုပ်ကိုလုပ်ရန် ဆန္ဒမရှိချေ။ သားအဖနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးက သဘောကျသည်ကို အခြားတစ်ဦးက သဘောမတူဖြစ်နေကြ၍ တစ်ဦးအလို ကို တစ်ဦး မလိုက်လျောနိုင်ကြခြင်းကြောင့် ပျို့မျစ်နနယ်သောအရွယ်၌ ရှိသည့် အယ်လက္ကဆီသည် ပညာတတ် အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနှင့် နေရရှာသည်။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့သော် စစ်ထဲ ဝင်ရနိုးနိုးဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ထားသည်။
(ရုရှားနိုင်ငံ ထိုခေတ်က စစ်ထဲဝင်သူမှသာ နှုတ်ခမ်းမွေးထားရရှိရန်ရှိသည်။ တစ်နေ့သောအခါ သားဖြစ်သူ အယ်လက္ကဆီသည် ဖခင်ရှိရာသို့ လာရောက်၏။ ထိုအချိန်၌ အိုင်ဝန်နှင့် ဂရိဂိုရီတို့မှာ တတောင်းနှင့် မျက်ချေးပမာ ဖြစ်နေကြသည်။)

အယ်လက္ကဆီသည် တောင့်တင်းသော ရုပ်ရည်ရူပကာနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကာယဗလမျိုးမှာ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် အလွန်လိုက်လျောသည်ဖြစ်ရကား စစ်ထဲမဝင်ရဘူးဟုဆိုလျှင် သူ၏ရုပ်ရည်မှာ နှမြောဖို့သာ ကောင်းပေတော့မည်။ မြင်းစီးစစ်သည်တော်အဖြစ်ဖြင့် အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းမည့်သူမှာ ရုံးတွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်လုပ်နေရသည်ဟု ဆိုပါက ကြည့်၍ ကောင်းပါတော့မည်လော။ အယ်လက္ကဆီသည် အမဲလိုက်သောအခါ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲ ခလုတ်တံသင်းတို့ကို ပဓာနမပြုဘဲ အများရှေ့ကနေ၍ မြင်းကို ကဆုန်ပေါက်ကာ နှင်လေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အခါမျိုးတွင် သူ့ကိုမြင်ရသော အိမ်နီးပါးချင်းတို့က အယ်လက္ကဆီသည် သာမန်အစိုးရ အရာရှိမျိုးနှင့် သင့်လျော်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော မိန်းမပျိုတို့သည် ဦးစွာ၌ အယ်လက္ကဆီကို စိတ်ဝင်စားမိရုံမျှသာ အကဲခတ်ကြသည်။ နောင်သောအခါ၌မူ သူ့ကို ကြည်ညိုလာကြသည်။ သို့သော် အယ်လက္ကဆီကား ထိုမိန်းမပျိုတို့ကို အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုတို့က အယ်လက္ကဆီသည် ယခင်က ရည်းစားပုမိဖူးသောကြောင့် ယခု သူတို့ကို စိမ်းကားလျက်ရှိသည်ဟု ယူဆကြလေသည်။ မော်စကိုမြို့ရှိ မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် အယ်လက္ကဆီက ရည်းစားစာပေးသည်ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည် ဟူ၍လည်း မိန်းမပျိုအချင်းချင်း အတင်းပြောကြသည်။

ကျေးလက်တောရွာ၌ မနေဘူးသူတို့သည် ကျေးလက်တောရွာရှိ မိန်းမပျိုများ ပြုမူနေထိုင်ပုံ ကြည့်နူးဖွယ်ရာကောင်းသည်ကို သိကြလိမ့်မည်

မဟုတ်ချေ။ တော၌ ကြီးပြင်းရသော သူငယ်မတို့မှာ အမြဲတစေ လေကောင်းလေသန်ကို ရှု၍နေရသည်။ သစ်တော်သီးခြံ အရိပ်အာဝါသ၌ အေးချမ်းစွာ ကြီးပြင်းကြရသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝအကြောင်းကို စာအုပ်ထဲမှတစ်ဆင့်သာ သိကြ၏။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရင်း ပျင်းပျင်းရှိလျှင် စာကိုသာ ဖတ်နေကြရသောကြောင့် သူတို့၏ စေတနာ စေတသိက်တို့သည် မြို့ကြီးသူ လှပျိုဖြူများ၏ စေတနာ စေတသိက်တို့နှင့် မတူချေ။ တောသူမတို့၏ ဓလေ့မှာ မြင်းလှည်းခြုံသံကို ကြားရလျှင်ပင် သူတို့၏ကျေးရွာ၌ တစ်စုံတစ်ခု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆသည်။

အနီးအနားရှိ မြို့ရွာများသို့ လည်ပတ်ခွင့်ရလျှင်လည်း သူတို့၏ ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း ဧရာမကြီးကျယ်သော မှုခင်းကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်လိုက်ရသည်ဟု အထင်ရောက်ရှိကြသည်။ သူတို့ထံသို့ လာရောက်သော ဧည့်သည်တို့မှာလည်း သူတို့ကို တစ်သက်တာတွင် မမေ့နိုင်တော့ချေ။ တောသူတို့၏ အပြုအမူများ ဂွတီးဂွတနိုင်သည်ကို ရယ်လိုသူရှိက ရယ်ကြပါ။ သို့သော် ရယ်သူတို့ မည်သို့ရယ်စေကာမူ တောသူတို့၏ ပင်ကိုသတ္တိများမှာ အလဟဿ ဖြစ်သွားသည်ဟု မရှိပါ။ တောသူတို့၏ ပင်ကို ဂုဏ်သတ္တိကို အများပင် ချီးကျူးရပါသည်။ မြို့ကြီးသူတို့သည် အထက်တန်း ပညာတတ်များ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေရသော အရိပ်အာဝါသကြောင့် မြို့ကြီးသူတို့၌ ပင်ကို ဂုဏ်သတ္တိဟူ၍ မရှိပါ။ မြို့ကြီးသူဆိုသည်မှာ အားလုံး အများနည်းတူ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ကျွန်တော်ဆိုသည်မှာ ပြစ်တင်ရှုံ့ချသော သဘောဖြင့် ဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ အမှန်အတိုင်း ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အယ်လက္ကဆီကဲ့သို့သော ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအပေါ် ၌ တောနေမိန်းမပျိုတို့ မည်သို့ အထင်အမြင်ရှိကြသည်ကို စဉ်းစား၍သာ ကြည့်ကြပါ။ အယ်လက္ကဆီသည် မှန်တေတေလူစားဖြစ်သည်။ လောကကြီး အဆင်မပြေသည့်အတွက် စိတ်ပျက်နေသောသူ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့သော သူမျိုးကို မိန်းမပျိုများ တွေ့ဖူးသည်မှာ သည်တစ်ခါသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ တွေ့ဖူးလျှင်

တွေဖူးချင်း အယ်လက္ကဆီက လူပျိုလူရွယ်ဘဝ ပျော်ရွှင်မှုသုခ ဟူသည်မှာ အချည်းနှီးသာဖြစ်သည်ဟု ပြောသောအခါ မိန်းမပျိုတို့က သည်စကားမျိုး သည် တစ်ခါသာ ကြားဖူးသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဤအထဲတွင် အယ်လက္ကဆီ သည် ခေါင်းခွံအရပ်ကို လက်စွပ်ကွင်း၍ ဝတ်ထားပြန်သော် တောနေ မိန်းမ ပျိုများအတွက် အထူးအဆန်းချည်း ဖြစ်နေရသည်။ ဤကဲ့သို့သော လူထူး လူဆန်းမျိုးကို ကောင်မကလေးများက ဝိုင်း၍ ပိုးချင်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် အယ်လက္ကဆီကို အစွဲလမ်းဆုံးမှာ ယခင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြဆိုခဲ့ သော အင်္ဂလိပ်စိတ်ပေါက်နေသူ အဘိုးကြီး၏သမီး လီလာဖြစ်သည်။ အဘိုး ကြီးက သူ့သမီးကို လီလာဟူ၍မျှပင် မခေါ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် ဘက်ဆီဟု ခေါ်သည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ ကာလသမီးတို့က အယ်လက္ကဆီအကြောင်းကို ပြော မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြသော်လည်း လီလာ၏အဖေနှင့် အယ်လက္ကဆီ၏ အဖေတို့မှာ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် ဖြစ်နေကြ၍ လီလာသည် အယ်လက္ကဆီကို မတွေ့ရ မမြင်ရချေ။ လီလာမှာ ယခုအခါဆိုလျှင် အသက် ၁၇ နှစ် တင်းတင်း ပြည့်နေပြီ။ သူ၏ တောက်ပသော မျက်နှာဝန်းကြီးသည် ညိုဝင်းနေသော အသားအရေကို ရွန်းရွန်းစိုအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖခင်က အလိုလိုက်ထား သဖြင့် မိုက်တီးမိုက်တိုက် နေထိုင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးကဲ့သို့ နောက် တီးနောက်တောက် ပျော်ရွှင်မြူးထူးသည့်အခါ ဖခင်လုပ်သူက သဘောကျ နိုင်သော်လည်း ထိန်းကျောင်းရသူ မစ္စဂျက်ဆန်မှာကား အလွန်စိတ်ညစ်မိ သည်။ မစ္စဂျက်ဆန်သည် အသက် ၄၀ ကျော် အပျိုကြီးဖြစ်၏။ သူသည် မျက်နှာကို အမြဲပင် ပေါင်ဒါသလေ့ရှိသည်။ မျက်ခုံးမွေးလည်း ဆွဲသည်။ ဘာ အလုပ်မျှ မရှိသောကြောင့် ပျင်းပျင်းရှိလျှင် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ခြောက်လလျှင် တစ်အုပ်ကျနှုန်းထားဖြင့် ဖိမ်ဆွဲကာ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဤ လုပ်ငန်းကို လုပ်ရသောကြောင့် တစ်နှစ်လျှင် ရှုဘယ်ဒေါ်၊ ၂၀၀၀ မျှ ရသည်။ သို့ပါသော်ငြားလည်း တောကျလှသည့် ရှုရှုနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ရသည်မှာ ငြီးငွေ့လှပါပြီဟု ခဏခဏ ညည်းတွားလေ့ရှိသည်။

လီဇာ၌ အထိန်းတော်ကြီး မစွဲကျက်ဆန်အပြင် သူထက် အနည်းငယ် မျှသာ အသက်ကြီးသော နာတာရှာ အမည်ရှိ အိမ်ဖော်တစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ နာတာရှာကား သူ့သခင်မ လီဇာကဲ့သို့ပင် နန်းတန်တန် ပျံ့တန်တန် လုပ်တတ်သည်။ သို့သော် လီဇာက နာတာရှာကို လှိုဏ်စရာရှိသမျှ အားလုံးပြောပြ၍ သူလုပ်ချင်ရာမှန်သမျှ ကိစ္စတို့၌ နာတာရှာ၏ အကူအညီယူ၍ လုပ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် နာတာရှာသည် ဇာတ်ပွဲတွင် တွေ့ရသော အထိန်းတော် မဂုဏ္ဍာကဲ့သို့ သူမပါလျှင် အရာရာ မပြီးနိုင်သောသူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ လီဇာ၏ခေါင်းကို ဖြီးပေးနေစဉ် နာတာရှာက “သခင်မရယ်၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ အိမ်လည်သွားချင်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

“သွားချင်ရင် သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုသွားမလို့တုန်း” ဟု လီဇာက မေး၏။

“မြေပိုင်ရှင်ကြီး အိုင်စန်ရဲ့ခြံထဲ သွားမလို့ပါ။ ဒီကနေ့ဟာ အိုင်စန်ရဲ့ ထမင်းချက်လင်မယား မွေးနေ့အတွက် ကျွေးမယ့်မွေးမယ့်နေ့ပဲ။ ကျွန်မကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားတယ်”

“အောင်မယ်၊ တယ်လည်း ဟုတ်ပါကလား။ ရှင်တို့ သခင်နှစ်ဦးက တော့ မတည့်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစေခံတွေကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျွေးလို့မွေးလို့ပါကလား”

“အို ကျွန်မတို့သခင်တွေ ရန်ဖြစ်နေကြတာ ကျွန်မတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ သခင်မကလေးရဲ့လူပါရှင်။ သခင်မကလေး အဖေကြီးရဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း သခင်မကလေးနဲ့ အိုင်စန်ရဲ့သား အယ်လက္ကဆီတို့ဟာ ရန်ဖြစ်နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ လူကြီးတွေဟာ သူတို့ဟာသူတို့ ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေကြပါစေ”

“ဒါဖြင့် နာတာရှာရယ်၊ အယ်လက္ကဆီ ဆိုတာကို မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ခဲ့စမ်းပါ။ ပြီးတော့လေ၊ သူ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်း။ ရုပ်ချော မချောလည်း ကြည့်ခဲ့နော်”

နာတာရှာက ကြည့်ခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပေး၏။ ထို့ကြောင့် လီဇာသည်

နာတာရှာ ပြန်လာချိန်အထိ တစ်နေ့လုံး ဖင်တကြွကြွနှင့် စောင့်သည်။ ညနေ ချမ်း နာတာရှာ အိမ်ပြန်လာသောအခါ “သခင်မကလေးရေး၊ ကျွန်မလေ သခင်မလေးရဲ့လူကို သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး သူနဲ့ အတူတူနေခဲ့ရတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လို။ ကျွန်မကို အစကအဆုံး အားလုံး ပြောပြစမ်းပါ”

“အို၊ ပြောပြမှာပေါ့။ ကျွန်မ ဟိုကိုရောက်တော့လေ၊ ကျွန်မရယ်၊ အနီရှာရယ်၊ နေနီလာရယ်၊ ဒွန်ညာရယ် ...”

“အို၊ သူတို့ကို ဖယ်ထားစမ်းပါဦး။ ဘာက ဘယ်လိုဆိုတာကိုသာ ပြောပြစမ်းပါ”

“အို၊ အစဆိုရင် အစကပဲ ပြောပါရစေ။ ကျွန်မတို့ ဟိုကို ထမင်းစား ချိန်အမီ ရောက်ကြကရော။ ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေ ပြည့်နေပြီ။ အိမ်နီးချင်းခြံထဲက ထမင်းချက်တို့၊ ဘဏ္ဍာစိုးတို့၊ သူတို့ရဲ့ မယားတွေ၊ သမီး တွေ၊ အားလုံး ...”

“အို၊ အယ်လက္ကဆီအကြောင်း ပြောပါလို့ဆို”

“နေပါဦး သခင်မကလေးရယ်။ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်တော့ ဘဏ္ဍာစိုးက ဧည့်ခံတဲ့အိမ်ရှင်ရဲ့ အနားမှာ ထိုင်သရင့်။ ကျွန်မကလည်း သူ့အနားမှာပဲ ထိုင်တယ်။ အဲဒါကို ဘဏ္ဍာစိုးသမီးတွေက မခံချင်လို့ နှုတ်ခမ်း စုကြသေးသရင့်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဘာဂရုစိုက်ရမှာတဲ့တုန်း”

“အို၊ နာတာရှာကလည်းကွယ်၊ ဒီအသေးစိတ်တွေ ပြောနေလို့ ပျင်းစရာကြီး”

“အမယ်လေ။ သခင်မလေးကလည်း စိတ်မရှည်နိုင်ပဲကိုး။ ကိုင်း ဆက် ပြောပါရစေဦး။ ထမင်းစားရတာကလည်း မြန်လိုက်တာ လွန်ရှေး။ ထမင်းစား တာ သုံးနာရီလောက်ကြာတယ်။ ထမင်း၊ ဟင်း၊ အချို၊ အချဉ် အားလုံးစုံလို့။ အဲဒါနဲ့ စားပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲက ထတယ်ဆိုရင်ပဲ ဥယျာဉ်ထဲ သွားကြပြန် ကရော။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေတုန်း သူ့သခင် ကလေး ရောက်လာတယ် သခင်မရဲ့”

“ဟုတ်လားဟင်၊ သူက တော်တော်ချောရဲ့လား”

“တကယ့်လူချောကြီးပါ သခင်မလေးရယ်၊ မျက်နှာကလေးကလည်း လှတယ်။ အရပ်အမောင်းလည်း ပြေပြစ်တယ်။ အရပ်က မြင့်မြင့်၊ ပါးအို ကလေးကလည်း နီလို့ရှင့်”

“အောင်မယ်လေး၊ တကယ်လား။ ကျွန်မက သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဖြူဖပ် ဖြူရော်နေမလားလို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်။ သူ့ကိုမြင်ရတော့ နာတာရှာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ သုန်မှုန်နေသလား၊ မှိုင်နေသလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး သခင်မရယ်။ သူ့လောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် တဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်မတော့ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ သူက ကျွန်မတို့နဲ့တောင်မှ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားလိုက်သေးတယ်”

“အမယ်လေး၊ ဒါ တကယ်ပြောတာလား။ သူ အဟုတ် လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားသတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားတဲ့ နေရာမှာ သူကမိရင် မိတဲ့လူကို ဖမ်းပြီး နမ်းလိုက်သေးသရှင့်”

“အောင်မယ်၊ နာတာရှာက အပိုတွေ ထည့်ပြောရော့မယ်”

“အပိုမပြောရပေါင်၊ သခင်မရယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို ရှောင်လို့မှ မလွတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ တစ်နေကုန် နေခဲ့ရပါတယ်”

“နို့ နေပါဦး။ ဟိုကောင်မတွေကပြောတော့ သူဟာ ရည်စားပူမိပြီး မိန်းမဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပါကလား”

“အဲဒါတော့ ဟုတ် မဟုတ် ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မသိတာကတော့ အယ်လက္ကာဆီကလေး ကျွန်မကိုလည်း အရေးပေးတာပဲ။ ဘဏ္ဍာစိုးရဲ့သမီးကို လည်း အရေးပေးတာပဲ။ အဲ ... အခုမှ ကျွန်မ သတိရတော့တယ်။ လက်စသတ် တော့ သူက ကျွန်မတို့အားလုံးကို အင်မတန် ဖော်ရွေတာကလား”

“အောင်မယ်လေး၊ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။ ကဲ၊ ကဲ၊ ထားပါဦး။ သူတို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေက သူ့အကြောင်း ဘယ်လိုများပြောကြသတုန်း”

“သူက တကယ် လူကြီးလူကောင်း ပီသတယ်လို့ဆိုကြတယ်။ သနား

ကြင်နာတတ်တယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်တယ်။ အဲ ... တစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိတယ်။ သူဟာ ကောင်မလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ပိုးချင်ပန်းချင် ရှိတတ်သတဲ့။ ဒါကတော့ အပြစ်ဆိုစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရွယ်ရင့်လာတော့ ဣန္ဒြေရလာမှာ ပေါ့လေ”

“အောင်မယ်လေး။ ဒီလိုဆိုရင် သူနဲ့တွေ့ချင်လိုက်တာ” ဟု လီဇာက ပင့်သက်ရှုကာ ပြောလေ၏။

“အို၊ ဒီလိုဆိုရင် မခက်ပါဘူး။ သူတို့နေတဲ့ နေရာက ဒီကလောက် ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မိုင်ဝက်တောင် မရှိပါဘူး။ ဟိုနေရာကို လျှောက်သွားလည်း ရောက်တာပဲ။ မြင်းနဲ့သွားလည်း ရတာပဲ။ သူက မနက်တိုင်း သေနတ် တစ်လက်နဲ့ လျှောက်လည်တတ်တယ်။ ဟိုနေရာကိုသွားရင် တွေ့မှာပေါ့”

“အို၊ မလုပ်ပါနဲ့တော်။ ကျွန်မက ဟိုကိုသွားတော့ သူက သူ့ကို ကြိုက်လို့ လာတယ် ထင်နေပါဦးမယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မတို့ လူကြီးချင်းက မသင့်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို တွေ့ရမယ်မထင်ပါဘူး။ အဲ နေဦး၊ နေဦး။ နာတာရှာရေ ... ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်မက လယ်သူမကလေးလို ဝတ်ပြီး သွားမယ်ဆိုပါတော့”

“အမယ်လေး သခင်မရယ်၊ ကောင်းတာပေါ့။ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ အဝတ်အစားနဲ့ သွားပေတော့။ ရဲရဲတင်းတင်းသာ သွားစမ်းပါ။ သခင်မကလေးကို အယ်လက္ကဆီက အရေးမလုပ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ ကျွန်မလည်း လယ်သူမကလေးများလို စကားပြောတတ်တယ် နာတာရှာရဲ။ ဒီတော့ ဒီအကြံဟာ သိပ်ဟန်တာပဲ”

လီဇာသည် ထိုသို့ သူ့အကြံအတိုင်း လုပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်၍ အိမ်ရာဝင်လေ၏။ နံနက်လင်းသောအခါ ကြံစည်ထားသည်ကို အကောင်အထည်ဖော်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီးလျှင် ဈေးမှ ဖျင်ကြမ်းနှင့် ကြယ်သီးများကို ဝယ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် နာတာရှာ၏ အကူအညီဖြင့် လယ်သူမအင်္ကျီချုပ်ရာ အခိုင်းအစေ အားလုံးတို့ကပါ ဝိုင်း၍ ချုပ်လုပ်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေချမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အားလုံး အရန်သင့်ရှိလေသည်။ လီဇာသည် လယ်သူမ

အင်္ကျီကို ဝတ်၍ မှန်ထဲ၌ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ယခုလောက် လှပသည်ကို ရှေးက မမြင်ဘူးပါဟု တအံ့တဩ ပြောဆိုမိလေသော ဟူ၏။ ထို့နောက် လယ်သူမ အမူအရာနှင့်တူအောင် ဦးခေါင်းကိုငုံ၍ လမ်းလျှောက်ကြည့်၏။ ဦးခေါင်းကိုလည်း ဘယ်ညာ ရမ်းကြည့်၏။ ကျေးတောသူမ အသံဖြင့်လည်း စကားပြောကြည့်၏။ ရှက်စနိုးဖြင့် အင်္ကျီလက်စကို ကွယ်၍ မူရာမာယာ လုပ်၍လည်း ကြည့်၏။ ဤသို့ လုပ်ကြည့်သမျှကို နာတာရှာက ဟုတ်ပေ၏ဟု ထောက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် လီဇာသည် ခြံထဲတွင် ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်ကြည့်သောအခါ ခြေထောက်ပေါက်သည်။ မြက်ဖုတ်စူးသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲ ရှသည်။ ထို့ကြောင့် မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသောအခါ နာတာရှာက ဝင်၍ ကယ်သည်။ နာတာရှာသည် လီဇာ၏ခြေတိုင်းကို ယူပြီးလျှင် သိုးထိန်းသမားအား လီဇာခြေနှင့်တော်သော ဖိနပ်တစ်ရံ အချုပ်ခိုင်းသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးမသောက်မီ အိမ်သူအိမ်သားများ မနိုးခင် လီဇာသည် အိပ်ရာမှထလေ၏။ နာတာရှာကား သိုးကျောင်းရန် ထွက်ချိန်၌ ခြံတံခါးမှနေ၍ ဖိနပ်ချုပ်ပေးသည့် သိုးကျောင်းသားကို စောင့်သည်။ သိုးကျောင်းသားတို့သည် ခရာသံပေးကာ လီဇာ၏ဖခင် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ ခြံကိုပတ်၍ သိုးများကို မောင်းကြသည်။ ဖိနပ်ချုပ်သူ သိုးကျောင်းသားလည်း နာတာရှာကိုတွေ့သော် သူချုပ်ထားသော အရောင်လွင်သည့် ဖိနပ်ကိုပေး၏။ နာတာရှာကလည်း သူ့ကို ဖိနပ်ဖိုး ပြားငါးဆယ် ထုတ်ပေးသည်။ လီဇာမှာမူ အသံမကြားရအောင် လယ်သူမအင်္ကျီကို ဝတ်ရင်းမှနေ၍ အထိန်းတော်ကြီး မစွဲကျက်ဆန်မေးလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ပြောရမည်ကို နာတာရှာအား မှာကြားသည်။ ထို့နောက် နောက်ဖေးပေါက်မှနေ၍ ဥယျာဉ်ထဲ၌ရှိသော စားဖိုဆောင်ကိုဖြတ်ကာ လယ်ကွင်းထဲသို့ ပြေးလေ၏။

ဤအချိန်၌ အရှေ့အရပ်မှ နေမင်းသည် ထွက်ပြု၍လာချေပြီ။ တိမ်လွှာတိမ်လိပ်တို့ကား ရွှေရောင်အဆင်းကို ဆောင်၍ အလိပ်လိုက် အထပ်လိုက်ရှိနေကြသည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ထွက်ပြုလာသည်ကို မင်းညီမင်းသား များမတ်များက ကြိုဆိုနေသည်နှင့် တူလှပေသည်။ တိမ်လွှာတို့ကို ထုတ်ချင်း

ပေါက် မြင်နေရသည်။ နံနက်ခင်းရှုခင်းကား စိမ်းလန်းစိုပြေ လှစွာ၏။ လေပြေ
 လေညင်း တိုက်ခတ်စဉ် နင်းကလည်း တဖျောက်ဖျောက် ကျနေသည်။ ၎က်
 များလည်း သီချင်းသီနေကြသည်။ ဤအခြင်းအရာ အားလုံးသည် လီဇာအား
 ကလေးငယ်ကဲ့သို့ မြူးထူးရွှင်ပျအောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိ၏။ သို့သော် လူမိ
 မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လီဇာသည် ရိုးရိုးလမ်းမလျှောက်
 နိုင်ဘဲ အပြေးအလွှားသွားသည်။ သူ့ဖခင်ပိုင်နက်ဆုံးသောနေရာသို့ ရောက်
 သောအခါကျမှပင် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်လေသည်။ လီဇာသည် ဤနေရာ၌
 အယ်လက္ကဆီကို စောင့်ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာရောက်လျှင်
 ဘာကြောင့်မသိ ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်လာသည်။ လူပျိုဖြန်း အပျိုဖြန်းအရွယ်
 ယခုကဲ့သို့ စွန့်စားရသည့်အခါ ဤကဲ့သို့ ရင်ခုန်ရသည်ပင်လျှင် ဆွတ်ပုံဖွယ်ရာ
 ဖြစ်ချေသည်။ လီဇာလည်း တောနက်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လာသည်။
 ထိုအခါ တောတွင်းမှ အသံဗလံများကို ကြားရသည်။ လီဇာလည်း အတန်ငယ်
 တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးရင်းနှင့် စိတ်
 ကူးယဉ်လာသည်။ သို့သော် နွေဦးရာသီ နံနက်ခင်း ငါးနာရီ ခြောက်နာရီခန့်
 တွင် လီဇာကဲ့သို့ ၁၇ နှစ်ရွယ် ကောင်မကလေးတစ်ယောက်သည် မည်သို့
 စိတ်ကူးနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်မှာလျှင် တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်ပါ
 အံ့နည်း။ လီဇာသည် မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်တို့ ခိုကာ လမ်း
 လျှောက်ရင်း စိတ်ကူးထုတ်နေစဉ် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်သည် အဝေးမှ
 ဟောင်၍ သူ့ထံ ပြေးလာသည်။ လီဇာလည်း လန့်ဖျပ်၍ အော်လေသည်။
 ထိုခဏ၌ အမဲလိုက်သူ ယောက်ျားပျိုသည် ချုံနောက်မှ ထွက်လာပြီးလျှင်
 သူ၏ခွေးကို ဟန်ရင်းနှင့် “မကြောက်ပါနဲ့ သူငယ်မရယ်။ ကျုပ်ခွေးက မကိုက်
 တတ်ပါဘူး။ မင်းက တယ်လုပါကလားကွယ်” ဟု ဆိုလေသည်။ လီဇာကား
 အကြောက်ပြေသွားပြီးနောက် အခြေအနေကို ထောက်ရှုလျှင် မိမိဘက်က
 တစ်ပန်းသာနေပြီကို တွေ့၍ ရသမျှ အခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာ အသုံးချ
 မည်ဟု တွေးမိလေ၏။

ထို့နောက် ရှက်သလို ကြောက်သလို အမူအရာဖြင့် “ကျွန်မတော့

ကြောက်လှပါသတော့။ ကြည့်ပါလား။ တော့ခွေးကြီးက ကျွန်မကို ခုန်အုပ် တော့မလိုဘဲ။ ကြောက်စရာကြီး တော်ရေ့” ဟု ဆို၏။

အယ်လက္ကဆီကား တောသူမလေးကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်၏။

“အမိက ဒီကလောက် ကြောက်တတ်ရင် ကျုပ် အမိနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ ပါရစေ”

“ကျွန်မနဲ့ မလိုက်ရဘူးလို့ ဘယ်သူကများ တော့ကို တားတားလို့ တုန်း ... တော့။ ဒီလမ်းမှာ ဘယ်သူမဆို သွားခွင့်ရှိတာပဲ”

“နေပါဦး။ ကျုပ်နမသယ်က ဘယ်ကတုန်းဗျာ”

“ကျွန်မ ဟိုအစုကပါ။ ပန်းပဲသမားကြီးရဲ့သမီး ဖြစ်ပါသတော်။ ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ မှိုနတ်ရအောင် လာခဲ့တာပါ” (ဤ လီဇာသည် သူ့ကိုင်ဆောင် လာသော ခြင်းကို လက်ဖြင့်လှဲ့ပြသည်။) “တော်ကတော့ ဟိုဘက် ခြံကြီးထဲကလူ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

လီဇာ ထိုသို့မေးသောအခါ အယ်လက္ကဆီကလည်း မိန်းမပျိုကလေး နှင့် အဆင့်အတန်းတူလေအောင် “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ စားပွဲထိုး ပါပဲ” ဟု ပြော၏။

လီဇာကား အယ်လက္ကဆီကို ကြည့်၍ ရယ်လေ၏။

“အောင်မယ်၊ တော်က ကျွန်မကို ဒီလို ညာလို့ ဘာရမလဲ။ တော်ဟာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့သားမှန်း လူတိုင်းသိပါတယ်ရှင့်”

“ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“အို၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးထောက်ပြီး သိရတာပေါ့တော့ ...”

“ဘယ်လို ထောက်ပြီး ...”

“အို။ သခင်နဲ့ အစေခံဆိုတာ ခွဲလို့မရဘူးရယ်လို့မှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ တော်ဟာ အစေခံလို ဝတ်ထားတာလည်း မဟုတ်။ အစေခံများပြောတဲ့ စကားမျိုးကိုလည်း မပြော။ ခွေးကို ဟန့်တဲ့နေရာမှာတောင်မှပဲ ကျွန်မတို့ သူလိုငါလို ဟန့်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

အယ်လက္ကဆီသည် လီဇာကို အလွန် သဘောကျသွားလေသည်။

သူ၏ဝသီမှာ ယခုလို ကောင်မလေးများနှင့်တွေ့လျှင် စကားရော ဖွဲ့ရောနှင့် ဖက်လဲတကင်းလုပ်ချင်သော ဝသီဖြစ်သည်။ ထိုဝသီအတိုင်း လီဇာ၏ခါးကို ဖက်မည်ပြုသည်။ ထိုအခါ လီဇာသည် နောက်သို့ တွန့်သွားပြီးလျှင် အယ်လက္ကဆီကို သူစိမ်းပြင်ပြင် သဘောထားကာ သုန်မှုန်၍ကြည့်လေ၏။ အယ်လက္ကဆီကား ဤအမှုအရာကို သဘောကျပါသော်လည်း နောက်ထပ် ခါးကိုဖက်ရန် အားမထုတ်လေ။

“ဒီမယ်၊ တော်ဟာ ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ရင် သတိတရားကလေး များ လက်ကိုင်ထားစမ်းပါဦး တော့” ဟူ၍ လီဇာက ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“မင်းက တယ်ပါးပါကလား။ ဘယ်သူကများ သညာပေးထားသလဲ မသိဘူး။ ဇနီးအမိကို အမိတို့ရဲ့ သခင်မအနားမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နာတာရှာက နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကျတော့ တစ်ယောက်တတ်ရင် အကုန်တတ်ကြတာပဲ”

ဤ၌ လီဇာသည် သူ့ဇာတိ ပေါ်မည်စိုးသောကြောင့် လယ်သူမနှင့် တူအောင် ဟန်လုပ်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် သခင်ကလေးရဲ့ သခင်ကလေးတို့ဆီကို ကျွန်မတို့ မရောက်ဖူးဘူး အောက်မေ့လို့လား။ ဟိုကိုရောက်တဲ့အခါ သတင်းအမျိုးမျိုး ကြားရပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို သခင်ကလေးနဲ့သာ ပြောနေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မှီနုတ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သခင်ကလေးလည်း သခင်ကလေး လမ်းကို သွားပါ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မလမ်း ကျွန်မသွားပါရစေ”

လီဇာသည် ဤသို့ပြောရင်း သွားမည်ပြု၏။ သို့သော် အယ်လက္ကဆီသည် လီဇာ၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်၍ တားထားသည်။

“မင့်နာမည်ကို မသိရဘူးလား”

လီဇာသည် အယ်လက္ကဆီလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ရင်းနှင့် “ကျွန်မနာမည် အကူလီနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လွတ်စမ်းပါဦးတော်။ အိမ်ပြန်ဖို့တော်နေပြီ” ဟု ဆိုလေ၏။

“အကူလီနာတဲ့လား။ အေ။ အားတဲ့အခါ မင့်အဖေ ပန်းပဲသမားကြီး ဆီကို ငါ လာလည်ဦးမယ်”

“အမယ် မလုပ်ပါနဲ့တော်။ ကျွန်မ ယခုလို တောစပ်မှာ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာ အိမ်ကသိသွားရင် ကျွန်မအဖေက ကျွန်မ ကို ရိုက်တော့မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ မင့်ကို တွေ့ချင်သေးတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ပို့နှုတ်ဖို့ ဒီကိုလာခဲ့မယ်လေ”

“ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“သခင်ကလေးက လာသစေ့ချင်ရင် နက်ဖြန်လာခဲ့မယ်”

“အကူလီနာရယ်၊ မင့်ကို တစ်ခါတည်း နမ်းလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနမ်းဝံ့သေးပါဘူးကွယ်။ နက်ဖြန် ယခုလိုအချိန်လောက်မှာ လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး”

“ဘုရားစူး”

“စူးရစေရဲ့”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး ခွဲခွာကြလေ၏။ လီဇာသည် တောအုပ်မှ ထွက်၍ လယ်ကွင်းကိုဖြတ်ပြီးသော် ခြံထဲသို့ ဝင်၏။ ထို့နောက် နာတာရှာ စောင့်နေသော တင်းကုပ်သို့အရောက် အပြေးအလွှား သွားလေ၏။ ဤနေရာ တွင် သူမူလ အင်္ကျီအဝတ်စားများကို လဲသည်။ နာတာရှာ မေးသမျှကိုလည်း ပြန်ဖြေရသေးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်ရှိ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ရသည်။ အခန်းထဲတွင် နံနက်စာမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ မစ္စဂျက်ဆန် ကိုယ်တိုင် လည်း ပြီးလိမ်းဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးလျှင်ပေါင်မုန့်များ လှီးလျက်ရှိသည်။

လီဇာ၏ ဖခင်ကလည်း သူ့သမီး နံနက်စောစော လမ်းထွက်လျှောက် သည် ဆိုသည်ကို ချီးမွမ်း၏။

“မနက်စောစော အိပ်ရာကထပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့အကျင့်ဟာ လူကို ကျန်းမာစေတယ်ကွယ်”

ထိုနောက် အဘိုးကြီးက အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းများထဲတွင်ပါသော အသက် ရှည်ရာရှည်ကြောင်း နည်းနိဿယများကို သမီးအား ပြောပြ၏။ နွေဥတု၌ လည်းကောင်း၊ ဆောင်းဥတု၌ လည်းကောင်း၊ နေထွက်တပြုအချိန်၌ လည်းကောင်း ဗောဒကာအရက်ကို ရှောင်ကြဉ်လျှင် အသက်တစ်ရာကျော် အထိ နေရတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

လီဇာကား သူ့အဖေပြောသည်ကို ကြားဟန်မတူ။ နံနက်က အယ်လက္ကဆီနှင့် တွေ့ကြုံစကားပြောခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကိုသာ စားမြုံ့ ပြန်လျက် စိတ်မလုံဖြစ်နေသည်။ သူပြောခဲ့သော စကားတို့သည် ဘာမျှ လွန်လွန်ကျူးကျူး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မိမိက နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်ခဲ့စေကာမူ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်။ ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြင်မိပါ၏။ သို့သော် လိပ်ပြာ ကား မသန်ချေ။ သူ့စိတ်တွင် ထင်နေသည့်အချက်မှာ နက်ဖြန် လာခဲ့မည်ဟု ကတိပေးမိသောအချက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေးမိသောကတိကို ဖျက် လိုက်လျှင် ကောင်းလေမည်လော ဟူ၍လည်း စဉ်းစားကြည့်၏။ သို့သော် အယ်လက္ကဆီသည် သူ မလာသဖြင့် မစောင့်နိုင်ဘဲ ပန်းပဲသမားကြီး၏ သမီး ဆိုသူကို လိုက်၍ရာလျှင် ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်နှင့် တုတ်တုတ်ပြဲပြဲ အကူလီနာအစစ်ကို တွေ့ရသည်ရှိသော် သူလိမ်သမျှ အားလုံး ပေါ်ဖို့သာ ရှိပေ မည်။ ဤသို့ တွေးမိသောအခါ ပို၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာသဖြင့် နောက် တစ်နေ့တွင် အကူလီနာဟန်ဆောင်၍ တောစပ်၌ တွေ့မြဲ တွေ့လိုက်ဦးမည် ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

အယ်လက္ကဆီမှာကား အလွန်တရာမှ မနောခွေ ၍နေလေသည်။ တစ်နေ့လုံး သူတွေ့ခဲ့ရသော လယ်သူမကလေးကိုသာ တွေးနေမိ၏။ ညအိပ် သောအခါ၌ပင်လျှင် ညိုချောကလေးကို အိပ်မက်ထဲ၌ ထည့်မက်၏။ နောက် တစ်နေ့ နေမထွက်မီ အိပ်ရာမှထ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် သေနတ်ကို ယမ်းတောင့်မထိုးအားဘဲ သူ့အမဲလိုက်ခွေးကိုခေါ်ကာ ချိန်းထားသော

နေရာသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားလေ၏။ ထိုနေရာ၌ နာရီဝက်ခန့် စောင့်နေရသည်ကိုပင်လျှင် မအောင့်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ချုံထဲမှ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီပြာနှင့် ထွက်လာသော အကူလီနာကို မြင်ရသောအခါ ပြေး၍ကြို၏။ ဤသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပြေးလာသူ အယ်လက္ကဆီကို လီဇာက အပြုံးဖြင့် စည့်ခံ၏။ သို့သော် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသော လီဇာမှာ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေသည်ကို အယ်လက္ကဆီ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အကြောင်း မည်သို့ ရှိလေသနည်းဟု မေးကြည့်၏။ ထိုအခါ လီဇာက သူ ယခုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ချင်း ခိုးတွေ့သည်မှာ မတော်ပါကြောင်း၊ ဤအတွက် နောင်တရမိပါကြောင်း၊ ကတိမဖျက်လို၍သာ လာရောက်ရသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဟု သဘောထားစေလိုကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်မှာ နောက်ဆုံးတွင် ဘာမျှ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် အဆက်ဖြတ်မှ တော်မည်ထင်ကြောင်း၊ စသဖြင့် ပြောပြလေ၏။

လီဇာသည် တော်မဝင် တောသံနှော၍ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အယ်လက္ကဆီ၏ စိတ်ထဲ၌ကား တောသူမဆိုသော်လည်း တွေးခေါ်ပြောပြမှုမှာ ထူးခြားလှသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ချိန်း၍တွေ့ရာ၌ စေတနာအရင်းခံကောင်းကောင်းနှင့် တွေ့ကြဆုံကြခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤသို့တွေ့မိသည်မှာ မှားလေခြင်းဟု နောင်တရနေစရာ မလိုကြောင်း၊ အကူလီနာ၏ အလိုကိုသာ အမြဲလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ နှစ်ဦးချင်း တွေ့ဆုံ၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရသည်ကို မဖျက်ဆီးသင့်ပါကြောင်း၊ နေ့စဉ် မတွေ့ရသည့်တိုင်အောင် တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို တွေ့နေရလျှင် ကျေနပ်ပါကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် ကြွယ်ဝသော စကားလုံးများဖြင့် သူ့ဘက်ပါအောင် ချောလေ၏။ ထိုစကားထဲတွင် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းများလည်း ပါသည်။ အမှန်မှာ အယ်လက္ကဆီသည် အကူလီနာ ဟန်ဆောင်သူ လီဇာအပေါ်၌ တကယ့်ချစ်စိတ် ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။ လီဇာလည်း အယ်လက္ကဆီ ပြောသမျှစကားကို ငြိမ်၍ နားထောင်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ သခင်ကလေးကို တစ်ခုပြောချင်တယ်။ သခင်

ကလေးဟာ ကျွန်မကို ရွာထဲမှာလာပြီး မရှာပါနဲ့။ ကျွန်မအကြောင်းလည်း မမေးပါနဲ့။ ကျွန်မကိုတွေ့ချင်ရင် ကျွန်မက စပြီး ချိန်းမယ်။ ကျွန်မချိန်းမှ သခင် ကလေး တွေ့ရမယ်နော်။ အဲသလို ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား” ဟု လီဇာက ဆိုသည်။

အယ်လက္ကဆီသည် ကတိပေးပါမည်ဟု ကျိန်တွယ်ပြောဆိုမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် လီဇာက ပြုံး၍ “ကျိန်ပြောမှသာ ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးတော်။ ရိုးရိုး ကတိပေးရင်လည်း ကျေနပ်ပါပြီ” ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား စကားတပြောပြောနှင့် တောလမ်းကို လျှောက် ကြသည်။ အတန်ကြာသော် လီဇာက စတင်၍ “ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ” ဟု သတိပေး၏။

ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား လူချင်းခွဲကြပြန်သည်။

အယ်လက္ကဆီသည် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သောအခါမှ နှစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ရသေးသော ကျေးတောသူမကလေးသည် သူ၏စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံး ဆွဲငင်နိုင်သည်မှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှ၏ဟု တွေးမိသည်။ အကူလီနာနှင့် ဤသို့ တွေ့ဆုံရသည်မှာ သူ့အဖို့ အတော်ပင် ထူးခြားလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်တောသူကလေးက မှာကြားသော ကတိကဝတ်တို့သည် သူ့အဖို့ အတော်ပင် ကျဉ်းကျပ်သည်မှန်သော်လည်း ထားပြီးသော ကတိကို ဖျက် ဖို့ရန် စိတ်ကူးထဲမှပင် မထည့်ချေ။ စင်စစ် အယ်လက္ကဆီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ၏လက်စွပ်အကြောင်း၊ သူ၏ရည်းစားက ပစ်ပြေးသည့်အကြောင်း၊ အမြဲ တမ်း သုန်မှုန်နေသည့်အကြောင်း၊ အများက မည်သို့ စကားတင်းဆိုကြစေ ကာမူ အယ်လက္ကဆီမှာ အမှန်ပင် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် လူငယ်တို့မွေတာ တရူးထိုးလုပ်တတ်သည် မှန်၏။ သို့သော် စိတ် သဘောကောင်းသည်။ ရိုးဖြောင့်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ရေးချင်သည်ကိုချည်းသာ စွတ်ပြီး ရေးရမည်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ဦး ချိန်းတွေ့ကြပုံ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် သဘောတွေ့လာကြပုံ၊ နှစ်ဦးချင်း ခြွင်းချက်မထားဘဲ တစ်ဦးစိတ် တစ်ဦးသိ

အောင် ပြောကြပုံ၊ ဆိုကြပုံ၊ လုပ်ကိုင်ကြပုံ စသည်များကို တသီတစ်တန်းကြီး ရေးမိပေမည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းကိစ္စမျိုး၌ အသေးစိတ် အခြင်းအရာ သည် စာရှုသူတို့ကို ပျင်းရိငြီးငွေ့လာအောင်သာလျှင် ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အသေးအဖွဲ့များကို မရေးဘဲ ထားလိုက်ပါတော့သည်။ အရေးကြီး သော အချက်မှာကား ဤကဲ့သို့ နှစ်ဦးချင်း ချိန်းတွေ့ရာ နှစ်လမျှ မကြာမီ လျှင်ပင် အယ်လက္ကဆီသည် လီဇာအား အရူးအမူးကြိုက်လာသော အချက် ပင် ဖြစ်ပါ၏။ လီဇာကား သူ့စိတ်ရင်းအတိုင်းကို ဖွင့်ပြောခဲ့လှသည်။ သို့သော် သူလည်း အယ်လက္ကဆီ နည်းတူပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦးကား အနာဂတ် ကို မစဉ်းစားနိုင်ကြသေးဘဲ ပစ္စုပ္ပန်၌သာလျှင် ပျော်မွေ့၍နေကြသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏စိတ်ထဲ၌ သူတို့၏ချစ်ခြင်းကို မည်သူမျှ မခွင်းနိုင်ကြ ပါစေနှင့်ဟု တစ်ခါတစ်ရံ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းကြ၏။ သို့သော် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းနှင့် အချင်းချင်း ထုတ်၍ မပြောကြချေ။ ဤသည်မှာ အကြောင်း ရှိ၏။ လယ်လက္ကဆီသည် အကူလီနာကို ချစ်ရိုးအမှန် ဖြစ်ပါသော်လည်း ကျေးတောသူမ ဆိုသည်မှာ သူနှင့် ဂုဏ်ရည်ချင်း ကွာခြားလှ၏။ လီဇာဘက်မှ တွေးကြည့်ပြန်လျှင် လူကြီးချင်း မသင့်မမြတ်ဖြစ်နေကြသည်မှာ ဘယ်သော အခါမှာမှ ပြန်၍ တည့်ကြပါမည်နည်းဟု မမျှော်လင့်ဝံ့သလောက် ရှိနေသည်။ သို့သော် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ သားက ပန်းပဲသမား၏ သမီးကို ခူးထောက်ရပါ သည်ဟူသော အဖြစ်မျိုးကိုလည်း လီဇာ ကြုံဖူးလိုက်ချင်သည်။ ထိုမာနမှာ သူ၏မျှော်လင့်ချက်ကို ဆွဲ၍ပေးနေဟန် တူသည်။ သို့သော် တစ်နေ့သ၌ သူတို့၏အခြေအနေကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစေမည့် အခြင်းအရာတို့ ပေါ် ပေါက်လာလေသည်။

ရုရှနိုင်ငံ၌ ဆောင်းဦးပေါက်သို့ရောက်လျှင် နံနက်ခင်းသည် အလွန် အေးမြသည်။ ထိုသို့ အေးလှသော တစ်နံနက်ဝယ် အိုင်ဗန်သည် မြင်းစီးထွက် ၏။ ဤသို့ထွက်ရာ၌ လမ်းတွင် အမဲနှင့် တွေ့လိုတွေ့ ငြား အမဲလိုက်ခွေး ခြောက်ကောင်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။ မြင်းထိန်းသမားနှင့် သူ၏နောက်လိုက်တို့ လည်း တောခြောက်ရန် လိုက်လာကြသည်။ ဤအချိန်တွင် ဂရီဂိုရီလည်း

နံနက်ခင်း ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာသည်ဆို၍ မြင်းစီးထွက်သည်။ သူပိုင်သော အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် ပြုလုပ်ထားသည့် ဥယျာဉ်မြေမှ တောစပ်သို့ အမြီးဖြတ်ထားသော မြင်းမကလေးကို စီး၍ထွက်လာရာ သားမွေးအင်္ကျီကို ဝတ်ကာ မြင်းကျောကုန်းပေါ်၌ ခန့်ညားစွာထိုင်၍ လိုက်လာသော အိမ်နီးချင်း အိုင်ဗန်ကို ပက်ပင်းပါ တွေ့လေသည်။ အိုင်ဗန်ကား ထိုအချိန်က ယုန်လိုက်လျက်ရှိသည်။ သူ့တပည့်များက ချုံများကို ဝန်းရံ၍ တုံးခေါက်တောခြောက်ပေးနေကြသည်။

ဂရိဂိုရီသည် ဤအခြင်းအရာကို စောစောက ကြို၍သိရလျှင် ဤနေရာသို့မလာဘဲ အခြားတစ်ပါးသို့ ရှောင်ကွင်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိုင်ဗန်ကို မတော်တဆ တွေ့မြင်ကြောင့် သေနတ်တစ်ကမ်းမျှ ဝေးသော နေရာမှ ရှောင်ပေး၍ မသင့်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဥရောပမြို့ကြီးသား ဟန်ပန်လေသံဖြစ်သူနှင့် မတည့်သော အိုင်ဗန်ဆီသို့သွား၍ ယဉ်ကျေးပျူငှာ နှုတ်ဆက်၏။ အိုင်ဗန်မှာလည်း မလွဲမကင်းသာဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးမှုကို တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဆက်ပုံမှာ တောသားအရိုင်းကြီးအား ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းကို အတင်း ဂါရဝပြုခိုင်းသဖြင့် နှုတ်ဆက်ရသော အချို့မျိုးနှင့် တူသည်။

ဤအခိုက်ဝယ် တောစပ်မှ ယုန်တစ်ကောင်သည် ကွင်းပြင်ထဲသို့ ထွက်ပြေးလေသည်။ ထိုအခါ အိုင်ဗန်နှင့် သူ၏ မြင်းထိန်းသမားသည် တအားကုန် ဟစ်အော်ပြီးလျှင် အမဲလိုက်ခွေးများကို လွှတ်ပေး၍ ယုန်နောက်သို့ အပြေးလိုက်ကြသည်။ ဤသည်တွင် ဂရိဂိုရီ၏ မြင်းမသည် တစ်ခါမျှ အမဲမလိုက်ဘူးသောကြောင့် လန့်၍ပြေးလေ၏။ ဂရိဂိုရီကား အလွန် မြင်းစီးကျင်လည်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်၌ သူမတွေ့ချင် မမြင်ချင်သော သူနှင့်ဝေးလိုက ဝေးပါစေဟူသော သဘောထားဖြင့် သူ့မြင်းကို ထိန်းချုပ်ခြင်း မပြုဘဲ အလိုက်သင့် လွှတ်ပေးလိုက်၏။

သို့သော် မြင်းမမှာ ချောက်နံဘေးသို့ ကဆုန်စိုင်းရာတွင် ချောက်ကို မြင်၍ လန့်ပြီးလျှင် ပတတ်ရပ်သည်။ ဂရိဂိုရီလည်း မဟန်နိုင်သည်နှင့် ဆီးနင်း

ထူသော မြေပြင်ပေါ်၌ လဲနေ၏။ ထိုအခါမှ မြင်းမကလေးသည် သူ့ကျောကုန်းပေါ်၌ သူ့သခင် မရှိသည်ကို သတိရလာဘိသည့်အလား ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားသည်။ ဂရိဂိုရီလည်း သူ့မြင်းမကို ရွှေရွတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုခဏ၌ အိုင်ဗန်သည် သူ့မြင်းကို ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလာပြီးလျှင် ဂရိဂိုရီအား အတော်နာသွားလေသလောဟု မေးလေ၏။ မြင်းထိန်းလည်း မြင်းမကို ဇက်ကြီးဆွဲ၍ ဖမ်းပြီးလျှင် ဂရိဂိုရီထံသို့ ခေါ်လာသည်။ ပြီးလျှင် ဂရိဂိုရီကို မြင်းမပေါ်သို့ ဖေးမ၍ တင်ပေးသည်။ အိုင်ဗန်ကလည်း ဂရိဂိုရီကို အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဦးဟု ဖိတ်မန္တကပြု၏။ ဂရိဂိုရီကား မငြင်းသာချေ။ ထို့ကြောင့် အိုင်ဗန်သည် ယုန်လိုက်ရာ၌ ယုန်ကို မိသည်သာမက သူနှင့်မတည့်သော ရန်သူကိုပါ မိသည်နှင့် တူလေသည်။ ထိုသူကို မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်မှာလည်း သံပုန်းကို ဒဏ်ရာနှင့်တကွ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည်နှင့် တူလေသည်။

သို့သော် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦးသည် မိတ်ဆွေရင်းခြာပမာ အတူ နံနက်စာစားကြ၏။ ဂရိဂိုရီသည် မြင်းပေါ်မှလိမ့်ကျပြီးသည့်နောက် သူ့မြင်းမကို တက်မစီးနိုင်တော့ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် အိုင်ဗန်အိမ်မှ မြင်းရထားဖြင့် ပို့ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ အိုင်ဗန်လည်း သူ့ခြံအထိ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့သည်။ ဂရိဂိုရီကလည်း အိုင်ဗန်တို့ သားအဖနှစ်ဦးစလုံး နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားကြွရောက်ပါဟု ဖိတ်ကြားသည်။ ဤနည်းဖြင့် အမြီးဖြတ်ထားသော မြင်းမကလေး လန့်ခုန်သော ကျေးဇူးကြောင့် ကာလရှည်စွာ အမျက်သို့နေကြရသည့် ဝိဝါဒသည် တစ်ခန်းရပ်ဖို့ရာ ကြုံလာရလေသည်။

ဂရိဂိုရီ အိမ်သို့ရောက်သော် သမီးဖြစ်သူ လီဇာသည် ပြေး၍ကြိုသည်။ လီဇာသည် ဖခင်ဖြစ်ပုံကို တအံ့တဩ မေးသည်။

“ပါပါရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း၊ ခြေကလည်း ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နဲ့ မြင်းကော ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီမြင်းရထားကလည်း ဘယ်သူ့မြင်းရထားလဲ ...”

အလွန် အင်္ဂလိပ်ဆန်ချင်သော ဂရိဂိုရီက သူ့သမီးကို “မိုင် ဒီးယား”

ဟု ခေါ်ပြီးလျှင် “သမီး သိမှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု အစချီ၍ ဖြစ်သမျှအကြောင်း ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ၏။

လီဇာကား သူကြားရသမျှကို မယုံနိုင်အောင် ရှိ၏။ ဂရိဂိုရီကလည်း လီဇာကို စဉ်းစားရန်မျှပင် အချိန်မပေးဘဲ နက်ဖြန် အိုင်ဗန်တို့သားအဖ လာရောက် ထမင်းစားကြလိမ့်မည်ဟု ပြောလေသည်။

လီဇာမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာပြီးလျှင် “ပါပါ ဘယ်နယ် ပြော လိုက်တာလဲ၊ ဦးအိုင်ဗန်တို့သားအဖ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားကြမယ်တဲ့ လား။ ပါပါ့ဥစ္စာ ပါပါကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ကျွန်မတော့ သူတို့ကိုထွက်ပြီး ဧည့် မခံနိုင်ဘူး ...” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဟဲ့ သမီးရဲ့၊ သမီးဟာ စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား။ ဒီလို အိမ်နီးချင်း ဧည့်ခံရတာဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးက ရှက်လို့ပြောတာ မဟုတ် ရင်လည်း သမီးဟာ မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့လိုက်ပြီး ရန်သူပမာ မပြုသင့်ပါဘူးဟဲ့၊ ငါ့သမီးက လိမ္မာသားနဲ့ကွယ်”

“ပါပါ ဘယ်လိုပြောပြော သမီးတော့ ရွှေပေးမယ်လို့ဆိုတောင်မှ သူတို့သားအဖကို ဧည့်မခံဘူး”

ဂရိဂိုရီသည် ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးတတ်သော သူ့သမီးအကြောင်းကို နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါပြီးလျှင် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အပန်းဖြေရင်း အိပ်ရာပေါ်၌ လဲနေလေ၏။

လီဇာကား မိမိအခန်းထဲမှနေ၍ နာတာရှာကို ခေါ်ယူသည်။ ပြီးလျှင် နက်ဖြန် ဧည့်သည်နှစ်ယောက် လာရောက်ကြမည့်ကိစ္စကို နှစ်ဦးသား အတန် ကြာ တိုင်ပင်ကြသည်။ အယ်လက္ကဆီသည် အကူလီနာဆိုသော တောသူမ ကလေးမှာ ဂုဏ်မြင့်သူဖြစ်ကြောင်း သိသွားလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ လီဇာ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ပုံ၊ တွေးခေါ်ပုံတို့ကို အယ်လက္ကဆီ နှစ်သက်ပါမည်လော။ ဤအချက်တို့ကို စဉ်းစားကြည့်ကြသည်။ သို့သော် လီဇာ၏ဝမ်းထဲ၌ကား သူ့ကို အယ်လက္ကဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လျှင် မည်သို့ရှိလိမ့်မည်ဟူသည် ကို အလွန်သိချင်သည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက် အကြံရသဖြင့် ထိုအကြံကို

နာတာရှာအား ပြောပြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ထိုအကြံကို နှစ်ခြိုက်သဖြင့် မည်သည့်နည်းဖြင့်ဖြစ်ဖြစ် ထိုအကြံ အထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဂရီဂိုရီက သူ့သမီးအား ဧည့်သည်များလာလျှင် ရှောင်နေဦးမည်လောဟု မေးသည်။ ထိုအခါ လီဇာက “ပါပါက ဧည့်ခံစေချင် ရင် သမီး ဧည့်ခံပါမယ်။ နို့ပေမယ့် ပါပါ တစ်ခုတော့ ကတိပေးရလိမ့်မယ်။ ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုအမူအရာလုပ်လုပ်၊ ပါပါ ကျွန်မကို ကြိမ်းလားမောင်းလား မလုပ်ရဘူး။ ဟိုသိချင် ဒီသိချင် မမေးရဘူး။ အံ့ဩတဲ့ လက္ခဏာတောင် ပါပါက မပြပါနဲ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဂရီဂိုရီက “ငါ့သမီးနယ်ကွယ်၊ ခုထက်ထိ သူတစ်ပါးကို နောက်ချင်ပြောင်ချင်တုန်းပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ ရှိပါစေတော့၊ သမီးကြိုက်သလို လုပ်ပါ” ဟု ဆို၍ ချစ်စနိုးဖြင့် သမီး၏နဖူးကို နမ်းသည်။ လီဇာလည်း ဖခင်ကို အသာထားခဲ့၍ ဧည့်သည်တို့အတွက် ပြင်ဆင်ရန်ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်နေ လေ၏။

နေ့နှစ်နာရီအချိန်တိတိတွင် မြင်းခြောက်ကောင်က ရထားလုံး တစ်စင်းသည် မြက်ခင်းပြင်ကိုကွေ့၍ ဆိုက်လေ၏။

အိုင်ဗန်ကို ဂရီဂိုရီ၏ ခြေမြန်တော်နှစ်ဦးက ဆီး၍ကြိုသည်။ အိုင်ဗန်၏ သား အယ်လက္ကဆီကား အဖေ၏ မြင်းရထားနောက်မှ မြင်းစီး၍ လိုက်ပါလာ သည်။

ဂရီဂိုရီသည် ဧည့်သည်တို့အား ထမင်းမသုံးဆောင်မီ သူ၏ဥယျာဉ်နှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံကို ကြည့်ကြပါဦးဟု ပျူပျူငှာငှာ ချစ်ကြည်စွာဖြင့် ဖိတ်မန္တကပြု ပြီးလျှင် သန့်ပြန့်စွာ လှည်းကျင်းထားသော ကျောက်စရစ်ခဲလမ်းအတိုင်း ခြံကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အိုင်ဗန်ကား ယခုကဲ့သို့ အလဟဿ အချိန်ကုန်ခံကာ ဥယျာဉ်ပန်းမန် များ ပြုစုထားသည်ကို စိတ်ထဲက မကြိုက်သော်လည်း မိမိက ဧည့်သည်ဖြစ် နေ၍ ဘာမျှ ဖွင့်မပြောချေ။

သားဖြစ်သူ အယ်လက္ကဆီကာကား ကပ်စေးနေသော သူ့အဖေ မြေပိုင်ရှင်ကြီးကဲ့သို့ ဂရိဂိုရီ လုပ်ပုံကို မကြိုက်ဟူ၍လည်း မရှိ။ အင်္ဂလိပ် ဓလေ့ထုံးစံကို ချစ်တတ်သော အဘိုးကြီး၏အလိုကို ထောက်ခံသည်ဟူ၍လည်း သဘောမပိုက်။ သူ ခဏခဏ ကြားရဖူးသော ဂရိဂိုရီ၏ သမီးကို မြင်ချင် တွေ့ချင် ဖြစ်နေသည်။

အယ်လက္ကဆီကာကား ချစ်သူဟူ၍ ရှိနေစေကာမူ မိန်းကလေး ချောချော လှလှကို မြင်လျှင် ပိုးချင်ပန်းချင်သော စိတ်တို့ ယိုဖိတ်လာတတ်သည်။

ထို့နောက် သုံးဦးသား ဥယျာဉ်မှ တက်လာ၍ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကြသည်။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စားမြုံ့ပြန်ရင်းနှင့် ငယ်စဉ်က စစ်မှုထမ်းခဲ့ရပုံကို စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။

အယ်လက္ကဆီကာကား လီဇာနှင့်တွေ့လျှင် အဘယ်ပုံ မျက်နှာထားရမည်ကို စဉ်းစား၍နေသည်။ အခြေအနေကို ထောက်ရှုလျှင် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ သမီးနှင့် တွေ့ရပါက ခပ်တည်တည်နေလိုက်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည် ဟု တွေးဆကာ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် စောင့်စားသည်။

ဤအတွင်း ဧည့်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

ထိုအခါ အယ်လက္ကဆီကာ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငဲ့၍ ရှုသိုးသိုးအမူအရာ လုပ်သည်။

သို့သော် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူကား လီဇာ မဟုတ်။ ပေါင်ဒါ ဖွေးနေအောင် ရိုက်ထားသော မစ္စဂျက်ဆန် ဖြစ်သည်။ မစ္စဂျက်ဆန်သည် မျက်လွှာကိုချ၍ ဧည့်သည်များကို အရိုအသေပြုသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လက္ကဆီ သေနင်္ဂဗျူဟာဆင်၍ လီဇာလုပ်သည်မှာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားရရှာ၏။

သို့သော် မိမိ ပြုမူနေကျ မူလပြကတော့အတိုင်း နေတော့မည်အပြုတွင် လီဇာသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုအခါ ယောက်ျားအားလုံး မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဖခင်လည်း သူ့သမီးကို ဧည့်သည်တို့နှင့် မိတ်ဆက်မည် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ သူ့သမီး ဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ အတန်ကြာမျှ ဝိုင်ကာ အံ့ကြိတ်မိသည်။ အသားညှိချော

လီဇာကား မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖုံထလောက်အောင် ပေါင်ဒါ သထားသည်မှာ မစ္စဂျက်ဆန်ထက်ပင် ပို၍ကဲလှသည်။

သူ၏ မီးပုံးပျံနှင့်တူသော ဂါဝန်ကိုလည်း ခါးသေး၍ ရင်ချိုအောင် ဇာကြီးများဖြင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထားလေရာ သူ၏ကိုယ်လုံး ကလေးမှာ သပိတ်ခြောက်ပမာ ခါးလည်တွင် သိမ်၍နေလေသည်။ ထို့ပြင် မပေါင်မနံ့ရ၍ ကျန်နေသော သူ့မိခင်ဘက်မှရသည့် အမွေပစ္စည်း စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ဆင်မြန်းထားပုံမှာလည်း လက်စွပ်၊ လည်တုံး၊ နားကပ်တို့ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက် ရှိ၏။

အယ်လက္ကဆီကား ဘယက်ဒွါဒရာ တောက်ပစွာနှင့် ရယ်စရာ ကောင်းလှအောင် ပြင်ဆင်ထားသော လီဇာကို အကူလီနာဟူ၍ မမှတ်မိနိုင် အောင် ဖြစ်ရသည်။ ထိုအတွင်း ဖခင်ဖြစ်သူ အိုင်ဗန်သည် လီဇာ၏လက်ကို သူတို့ထုံးစံအတိုင်း နမ်းသည်။ ထိုအခါ သားဖြစ်သူကလည်း မနမ်းချင်ဘဲနှင့် ပင်သက်ရှုလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖခင်နည်းတူ နမ်းရသည်။ အယ်လက္ကဆီ၏ နှုတ်ခမ်းသည် လီဇာ၏လက်ကို ထိတွေ့လိုက်သောအခါ လီဇာမှာ ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်ကို အယ်လက္ကဆီ သတိပြုမိသည်။

ဤအတွင်း အယ်လက္ကဆီက အမှတ်မထင် ငုံ့၍ကြည့်ရာ လှစ်ထား သော သလုံးသားနှင့် အဆန်းတကျယ် ပန်းဖောက်ခြယ်လှယ်ထားသော ဖိနပ် ကို တွေ့ရသည်။ ဖိနပ်ကိုပင်လျှင် အဆန်းတကြယ် ခြယ်လှယ်ထားပုံကို ထောက်ရှုခြင်းဖြင့် ကျန် အဆင်းတန်ဆာတို့ ဆန်းကြယ်သည်ကို အယ်လက္ကဆီ သည် မအံ့သြနိုင်တော့ချေ။ ထို့ပြင် အယ်လက္ကဆီသည် မြင်သမျှတို့မှာ ရိုးရိုး တန်းတန်းပင် ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့လျက်ရှိခြင်းကြောင့် လီဇာ ပေါင်ဒါ ထူထူ ခြယ်သထားသည်ကို ပထမ၌ ဂရုမပြုမိပါ။ နောက်တွင် ဂရုပြုမိသည့် တိုင်အောင်လည်း သို့လော သို့လောဟု မည်သို့မျှ မတွေးမိပါ။ ဂနီဂိုရီကား သူ့သမီးကို ပေးထားသော ကတိရှိ၍ အံ့သြသော အမူအရာကို မပြုချေ။ သို့ရာ တွင် သမီးပြုမူပုံကို သဘောကျလှသဖြင့် မရယ်မိအောင် ကျိတ်မိတ်နေရ သောကြောင့် မျက်နှာအထားရ ခက်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်မကြီး မစ္စဂျက်ဆန်

အဖို့မှာကား ကြိုက်စွဲကို ရယ်စရာဟု မယူဆနိုင်ချေ။ စိတ်ထဲတွင် စလုံးစခု ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လီဇာရိုက်ထားသော ပေါင်ဒါမှာ သူ့မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ပေါင်ဒါဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာ၌ ဒေါသရောင်လွှမ်းလာပြီးလျှင် နောက်တီးနောက်တောက် နိုင်လှသော ကလေးမကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သည်။ လီဇာမှာကား မစွဲကျက်ဆန်ကို နောင်မှ အကြောင်းစုံရှင်းပြတော့မည်ဟု စိတ်ကူး၍ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေလေ သည်။

ထိုနောက် ထမင်းစားပွဲ၌ အားလုံး ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ အယ်လက္ကဆီ သည် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဘာသိဘာသာ နေသည်။ လီဇာ မှာမူ နဂိုသံကို တမင်ဖျက်၍ အသံနိမ့်မြင့်ဖြင့် မပွင့်တပွင့် စကားပြောသည်။ ပြောသမျှလည်း ပြင်သစ်လိုသာ ပြောသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကား သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ သူ့သမီး အဘယ့်ကြောင့် ကြည့်လှုပ်နေသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိသော်လည်း ရယ်စရာ အကောင်းသားပဲဟု တွေးမိသည်။ အင်္ဂလိပ်မကြီး ကား ဒေါသထွက်လွန်းအားကြီး၍ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်။ ဣန္ဒြေမပျက် သောသူမှာကား အိုင်ဗန်သာဖြစ်၏။ အိုင်ဗန်သည် လူနှစ်ယောက်စာ အစား ကို သူတစ်ဦးတည်း စားပစ်သည်။ အသောက်ကိုမူ ခါတိုင်းကဲ့သို့ သောက် သည်။ စကားပြောရင်း ပြက်လုံးထုတ်ပြီးလျှင် မိမိထုတ်သော ပျက်လုံးကို ရယ်ရသည်မှာလည်း တဝါးဝါးနှင့်။ အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်လာသော အမူအရာ ဖြင့် စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောသည်။

နောက်ဆုံး၌ ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ဧည့်သည်များ အိမ်ပြန်ကြ၏။ ထိုအခါမှ ဂရီဂိုရီသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်နိုင်လေတော့သည်။ ပြီးမှ သမီးကို မေး၏။

“သမီးရဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဒီလို နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ လုပ်တာ ဘာစိတ်ကူးနဲ့လုပ်တာလဲ။ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သမီး ပေါင်ဒါတွေ ရိုက်ထားလိုက်တာကတော့ နေရာကျတယ်ဟေ့။ တို့တော့ မိန်းမ တွေ ဆင်ကြပြင်ကြတာ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သဘော ပြောရ

မယ်ဆိုရင် ယခုလို ပေါင်ဒါရိုက်တာ ကောင်းတယ်ဟေ့။ အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သိပ်မထူစေနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ တော်ရုံပေါ့”

လီဇာသည် သူနည်းပရိယာယ် အောင်မြင်သောကြောင့် အလွန် ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေလည်ပင်းကို ဖက်၍ နောက်တစ်ကြိမ် အဖေပြောသလို လုပ်ပါမည်ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဒေါသုပုန်ထနေသော မစ္စဂျက်ဆန်ကို ချောရန် ထွက်လာခဲ့၏။ မစ္စဂျက်ဆန်ကား လီဇာက အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောပြမည်ပြုသည်ကို တော်တော်နှင့် လက်မခံချေ။ လီဇာက သူသည် အသားညိုသောကြောင့် ဧည့်သည်များနှင့် တွေ့ရမှာ ရှက်သဖြင့် မစ္စဂျက်ဆန်ကို ခွင့်မပန်မိဘဲ ကသုတ်ကရက် ပေါင်ဒါရိုက်မိကြောင်း သို့သော် တောင်းပန်လျှင် မစ္စဂျက်ဆန် ခွင့်လွှတ်မည်ဟု ယုံကြည်ကိုးစားမိကြောင်း ဟိုနယ် သည့်နယ် တီတီတာတာ ပြောလေ၏။ မစ္စဂျက်ဆန်ကား ပေါင်ဒါရိုက်တတ်သော အကျင့်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လီဇာက သူ့ကို တမင် လှောင်ပြောင် နေသည်ဟု ထင်နေ၏။ ယခုမှပင် ဤသို့မဟုတ်ကြောင်း သိရလေရာ မစ္စဂျက်ဆန်သည် စိတ်ပြေပြီးလျှင် လီဇာအား နမ်းရှုံ့၏။ ထိုနောက် သူ စိတ်ပြေ ပါပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်မှာလုပ်သော လိမ်းကျံစရာ နံ့သာတစ်ဘူးကို လီဇာအား ပေး၏။ လီဇာလည်း ထိုလက်ဆောင်ကို ကျေးဇူး တင်စွာဖြင့် လက်ခံ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လီဇာသည် ချစ်သူနှင့် ချိန်းဆိုမြဲနေရာသို့ မပျက် မကွက် သွားရောက်လေသည်။

“မနေ့က သခင်ကလေးဟာ ကျွန်မတို့ သခင်ကြီးအိမ်ကို သွားလည် တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်မကလေးကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

အယ်လက္ကဆီက များစွာ ဂရုမစိုက်မိပါဟု ပြန်ပြောလေ၏။

လီဇာက “ဒီလိုဆိုရင် တစ်ဖုနာတာပေါ့တော်” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာကြောင့်” ဟု အယ်လက္ကဆီက မေး၏။

“ဪ၊ ကျွန်မက တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ။ အများပြောတာ ဟုတ် သလားလို့”

“အများက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ”

“သူတို့က ပြောကြတယ်။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ သခင်မကလေးနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တူရဲ့လား”

“အို၊ မဟုတ်တရုတ် ပြောတာပါ။ အမိနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် သူဟာ ဘီလူး မနဲ့ တူမှာပါပဲ”

“အို သခင်ကလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ သခင်မလေးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ အင်မတန် လှပါတယ်၊ အင်မတန် သိမ်မွေ့ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး နှိုင်းလို့ရမှာလဲတော်”

အယ်လက္ကဆီကမူ ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိရှိသမျှသော မိန်းမလှတို့ထက် အကူလီနာက ပို၍ လှပါသည်ဟုဆို၍ ဤအချက်ကို သာဓကထုတ်ဆောင်ရန် အလိုငှာ လီဇာ၏ ရုပ်ရည်ရူပကာကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြောပြလေသည်။ အကူလီနာ ဟန်ဆောင်ထားသော လီဇာလည်း သဘောကျလွန်း၍ ခွက်ထိုး ခွက်လန် ရယ်လေ၏။

“ကျွန်မ သခင်မကလေးက ဘယ်ကလောက်ပဲ ရယ်စရာကောင်း ကောင်း၊ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့ တောသူဆိုတာ စာမတတ် ပေမတတ် နဲ့ အ အ တွေပါတော်” ဟု လီဇာက ပင့်သက်ရှု၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“အလိုလေးဗျာ။ အမိက ဒါအတွက် ကြောင့်ကြနေသလား။ အမိ သဘောတူရင် ကျုပ် ယခုကစပြီး စာသင်ပေးပါ့မယ်”

“အကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်မကော ဘာကြောင့် စာမသင်ဘဲ နေရမှာ တုန်း”

“ကိုင်း၊ ဒါဖြင့်လား။ အခုပဲ စာသင်ပေးမယ်”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား အတူတူထိုင်ကြသည်။ အယ်လက္ကဆီ သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ခဲတံကို ဆွဲထုတ်သည်။ အကူလီနာ လည်း အကွဲရာတို့ကို သင်ယူမှတ်သားရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပင်လျှင် အားလုံးကို မှတ်မိသည်။ ထိုမျှလောက် ဉာဏ်ပဋိဘာဏ် လျင်မြန် သည့်အတွက် အယ်လက္ကဆီသည် အံ့သြ၍မဆုံးနိုင် ဖြစ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့

နံနက် သင်ခန်းစာကို စကြသောအခါ အကူလီနာသည် အကွရာများကို ရေးကြည့်သည်။ ပထမ၌ ခဲတံကို မကိုင်တတ်၍ အရေးအသား နေရာမကျချေ။ သို့သော် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ လေ့ကျင့်လိုက်သောအခါ ပြောင့်ပြောင့်ဖြူးဖြူး ရေးနိုင်လာသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါကလား။ အခုသင်ပေးတဲ့နည်းက ပိုပြီး အတတ်မြန်တယ်” ဟု အယ်လက္ကဆီက ချီးမွမ်းသည်။

တတိယနေ့သင်တန်းကို တက်ပြီးသောအခါ အကူလီနာသည် သူ့နာမည်ကိုပင်လျှင် ကောင်းစွာ ရေးတတ်ရုံမျှမက စာလုံးပေါင်း၍လည်း အတော် ဖတ်တတ်နေပြီဖြစ်၏။ သူဖတ်သော ပုံဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှ စကားပုံအတိုအထွာများကို စာရွက်အပြည့် လိုက်၍ ကူးနိုင်သောကြောင့် အယ်လက္ကဆီလည်း အံ့သြသည်ထက် အံ့သြမိလေသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် လွန်လေသော် ချစ်သူနှစ်ဦးသည် စာပေးစာယူ လုပ်နိုင်လာသော ဟူ၏။ သူတို့စာထည့်သော စာပုံးကား အခြားမဟုတ်၊ သူတို့ဆုံရာ နေရာအနီးရှိ သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင်မှ သစ်ခေါင်းပင်ဖြစ်၏။ စာပို့သမားကား တိတ်တိတ်ပုန်း ဆောင်ရွက်ပေးနေသော နာတာရှာ ဖြစ်၏။ အယ်လက္ကဆီသည် စာလုံးကြီးကြီးနှင့် ရေးထားသော သူ့စာများကို သစ်ခေါင်းထဲ၌ လာ၍ထည့်သောအခါ သူ၏ချစ်သူက စာရွက်ကြမ်းပေါ်တွင် ကြောင်ခြစ်သလို ရေးခြစ်ထားသော စာများကို တွေ့ရသည်။ အကူလီနာ၏ စာများမှာ တစ်စောင်ထက် တစ်စောင် ပို၍ အရေးအသား ကောင်းမွန်လာသည်။ သူ၏တိုးတက်မှုမှာ အလွန်သိသာလှပေသည်။

ဤအတွင်းဝယ် အိုင်ဗန်နှင့် ဂရီဂိုရီတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း တစ်စတစ်စနှင့် အလွန်တိုးတက်နေရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့သာ ကျန်လေတော့သည်။ ဤသို့ဖြစ်ဖို့ရာ ကံကလည်း စီမံလာပြန်သည်။ ဂရီဂိုရီက စဉ်းစားမိသည်မှာ အိုင်ဗန်သေလျှင် အယ်လက္ကဆီ အမွေရ၍ ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ အချမ်းသာဆုံး မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သမီးကို အယ်လက္ကဆီနှင့် ပေးစားလိုက်လျှင် နေရာကျ

ချေမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အိုင်ဗန်ကလည်း သူ၏ အိမ်နီးချင်းသည် အင်္ဂလိပ်စိတ် ပေါက်နေသဖြင့် လူကန့်လန့် ဖြစ်နေစေကာမူ အခြား ထူးခြားသော အရည် အချင်းများ ရှိနေသည်ကို မငြင်းနိုင်၊ အထူးသဖြင့် ဂရိဂိုရီ၌ ထိုးထွင်းဉာဏ် ရှိသည်ဟူ၍လည်း တွေးမိ၏။ ထို့ပြင် ဂရိဂိုရီသည် နယ်တွင် သြဇာတိက္ကမနှင့် ပြည့်စုံသော မြို့စားကြီးနှင့်လည်း အဆက်ရှိသူဖြစ်လေရာ မြို့စားကြီးသည် အယ်လက္ကဆီ၏ ကြီးပွားရေး၌ ကူညီစောင့်မပေးနိုင်လိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ဂရိဂိုရီ သည် သူ့သမီး လင်ကောင်သားကောင်း ရမည့်အရေးကို အမှန်ပင် သဘော ကျရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ အဘိုးကြီးနှစ်ဦးမှာ မိမိတို့၏ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြစဉ် တစ်နေ့သောအခါ တစ်ဦး၏အကြံကို တစ်ဦးအား ထုတ်ဖော် ပြောဆိုမိလေ၏။ ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံးက ဤကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြရမည်ဟု ဆို၍ တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ဖက်လဲတကင်း ပြုလေသည်။ သူတို့ စဉ်းစားကြသည်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီဖြစ်၏။ ဂရိဂိုရီအဖို့ သူ့သမီးနှင့် သမက်လောင်းတို့ နှစ်ဦးချင်း ဆုံစည်းရန် မည်သို့ကြံရမည်နည်းဟု တွေး၏။ သမီးသည် ထမင်းစားပွဲ ကျင်းပပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ အယ်လက္ကဆီနှင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့ရချေ။ တွေ့ဖို့ရာ ကြုံလာပြန်လျှင်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးစပ်မည့်လက္ခဏာ မရှိခဲ့။ အယ်လက္ကဆီကိုယ်တိုင်လည်း လာ၍ လည်သည် ဟု မရှိ။ သူ့အဖေ အိုင်ဗန် အိမ်လည်လာသောအခါ၌လည်း သမီးဖြစ်သူသည် အိမ်ခန်းထဲမှ မထွက်၊ ဤသို့ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂရိဂိုရီသည် “အယ် လက္ကဆီက နေ့တိုင်း လာလည်နိုင်ရင်တော့ သမီးဟာ ချဉ်သီးနဲ့ဆား အတူ ထားဆိုတာလို ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒါမျိုးဟာ ဒီလိုပဲ။ အချိန်တန်ရင် နွားပိန်ကန် လိမ့်မယ်” ဟူ၍ မိမိဘာသာ မိမိ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိလေသည်။

အိုင်ဗန်ကား သူတို့၏အကြံ အောင်မှ အောင်ပျံ့မည်လောဟု ဒွိဟ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ ညနေခင်း၌ပင်လျှင် သားဖြစ်သူကို အခန်း ထဲခေါ်၍ ဆေးတံခဲရင်း ဤသို့ပြောလေ၏။

“ငါ့သားက ဘယ်လိုလဲကွ။ ယခုတလော စစ်ထဲလိုက်ဖို့တောင်မှ

မပြောတော့ပြန်ဘူး။ စစ်ယူနီဖောင်းကို တယ်ပြီး မတောင့်တတော့ဘူး ထင်တယ်”

“စစ်ထဲတော့ ဝင်ချင်သေးတယ် အဖေရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက မြင်းတပ်ထဲ မဝင်ရဘူးလို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဖခင်စကား နားထောင်နေရတာပေါ့”

“အေး၊ အေး၊ ငါ့သားက မိဘစကား နားထောင်တဲ့သား ဆိုတော့ အင်မတန် တော်တယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် မိဘလုပ်သူမှာ ဝမ်းသာရတာ ပေါ့ကွယ်။ ငါကလည်း သားကို အတင်းအဓမ္မ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ခုနေခါမှာ ငါ့သား မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး အမှုထမ်းထဲ အတင်းဝင်ပါလို့ ငါ မတိုက်တွန်းချင်ဘူး။ အဲ နို့ပေမယ့် ယခု သားကို မိန်းမပေးစားချင်ပြီ”

ထိုအခါ အယ်လက္ကဆီသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ပြီးလျှင် “အဖေ က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူနဲ့ ပေးစားချင်ပါသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“သားကို လီဇာနဲ့ အိမ်ထောင်ချချင်တယ်။ ငါ ယခုလို ချွေးမရွေးတာ တယ်မရိုင်းဘူး ထင်သကွာ”

“ဒါပေမဲ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်က မိန်းမယူဖို့ စိတ်တောင် မကူးမိ သေးဘူးဗျာ”

“အေးလေ၊ မင်းက စိတ်မကူးသေးလို့ ငါက မင့်အတွက် စိတ်ကူးရ တာပေါ့ကွ”

“ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း လီဇာကို ကြိုက်မှမကြိုက်ဘဲ”

“ဟဲ့ နောက်တော့ ကြိုက်လာမှာပေါ့ကွယ်။ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကြိုက်တတ်တဲ့အကျင့် ရလာရင် ကြိုက်လာတာပဲကွယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး အဖေရဲ့”

“အို သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မင့် ဥစ္စာက မိဘတို့ရဲ့စကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါမယ် ပြောပြီး ယခုလို လုပ်တာတော့ ရှက်စရာကောင်းလှသကွယ်”

“အဖေ သဘောကျချင်ကျ မကျချင်နေ၊ ကျွန်တော် မိန်းမ မလိုချင်
သေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မယူနိုင်ဘူးဗျာ”

“မင်း မယူချင်ဘူးဆိုလို့ ရမလားကွ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်၊
အားလုံးကို ကျိန်စာသင့်အောင် လုပ်ပစ်မယ်။ ငါ့မြေတွေ ငါ့ရောင်းပြီး ငါ့ဟာ
ငါ ဖြုန်းတီးပစ်မယ်။ မင့်အတွက် အမွေဆိုတာ တစ်ပြားမှ ချန်ထားလိမ့်မယ်
မထင်နဲ့။ မင့်ကို ငါ ယခု စဉ်းစားဖို့ အချိန်သုံးရက်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီအတွင်း
မှာတော့ မင့်မျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး”

အယ်လက္ကဆီသည် သူ့ဖခင်အကြောင်းကို သူသိသည်။ သူ့ဖခင်၏
ဦးနှောက်ထဲ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာပြီလားဆိုလျှင် ထိုစိတ်ကူးသည် တူနှင့်
ရိုက်ထုတ်သည့်တိုင်အောင် ဦးနှောက်ထဲမှ မထွက်တော့ချေ။ အယ်လက္ကဆီ
ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘာမျိုးဘိုးတူ ဆိုဘိသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်းဖြတ်မိလျှင်
ပြင်၍ မရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မိဘဟူသည်မှာ
သားသမီးအပေါ် ၌ မည်မျှသာ သြဇာလွှမ်းမိုးသင့်ကြောင်း၊ လီဇာဆိုသော
သူငယ်မမှာ မည်မျှလောက်သာ လှပကြောင်း၊ ဖခင်စကား နားမထောင်လျှင်
သူတောင်းစားပမာ ဖြစ်ရမည့် ကိစ္စအကြောင်း တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစား
ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အကူလီနာကိုပင်လျှင် သတိရလာလေသည်။ ယခုမှ
ပင်လျှင် အကူလီနာကို ထိုမျှလောက် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိသည်ဟု မိမိ
ကိုယ်ကို မိမိ သိလာသည်။

စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ယတိပြတ် ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီးနောက်
အယ်လက္ကဆီသည် နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလျှင် ဂရီဂိုရီကို တွေ့၍ အကျိုး
အကြောင်းပြောရန် လာခဲ့လေ၏။ သူ့အကြံမှာ အဘိုးကြီးအား သဘောထား
ကြီးကြီးထားရန် ဖျောင်းဖျာပြောဆို၍ သူ့ဘက် အပါဆွဲရန်ဖြစ်သည်။

အယ်လက္ကဆီသည် ဂရီဂိုရီ၏အိမ် ဆင်ဝင်အောက်သို့ မြင်းစီး၍
ဝင်လာပြီးလျှင် အိမ်သူအိမ်သားတို့အား ‘ဂရီဂိုရီ ရှိပါသလား’ ဟု မေးလေ
သည်။

အခိုင်းအစေတို့က “မရှိပါအရှင်၊ သခင်ကြီး မနက်အစောကြီး

ကတည်းက ထွက်သွားတာ ခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးပါဘူး” ဟု ဆို၏။

အယ်လက္ကဆီသည် “ခွကျတာပဲ” ဟု စိတ်ထဲ၌ ညည်းညူရင်း “ဒါဖြင့် လီဇာတစ်ယောက်ကော အိမ်မှာရှိပါသလား” ဟု ထပ်မေးသည်။
“ရှိပါတယ်”

ထိုအခါ အယ်လက္ကဆီသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ မြင်းထိန်းတို့အား သူ့ မြင်းကို ချည်တိုင်၌ ချည်ထားရန် အပ်နှံပြီးသော် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရင်းနှင့် “ဒီတစ်ခါတော့ အပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်မှ တော်မယ်ထင်တယ်။ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲ” ဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးတောလေ၏။

အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လာသောအခါ အယ်လက္ကဆီသည် မှင်တက်မိကာ ကျောက်ရုပ်အလား မတုန်မလှုပ် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် လီဇာကို တွေ့ရ လိမ့်မည် ထင်သည်။ သို့သော် ယခု သူ့ရှေ့မှာ အသားညိုချော အကူလီနာ ရောက်နေလေပြီ။ အကူလီနာမှာ ယခင်ကလို ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော အကူလီနာ မဟုတ်။ နံနက်ခင်း၌ ဝတ်ရသော ဂါဝန်အဖြူကို ဆင်မြန်းထား သည့် အကူလီနာ ဖြစ်သည်။ အကူလီနာသည် အယ်လက္ကဆီ ပေးလိုက်သော စာကို ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်၍ ဖတ်နေသည်။ စာထဲ၌ စိတ်ရောက်နေ သောကြောင့် အယ်လက္ကဆီ ဝင်လာသည်ကိုပင်လျှင် ဝင်လာမှန်း မသိချေ။

အယ်လက္ကဆီကား အားရဝမ်းသာဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မချုပ်တည်း နိုင်ဘဲ အသံပြုလိုက်သည်။ လီဇာသည် လန့်၍ ခေါင်းမော်ကြည့်ကာ အော် ဟစ်ပြီးလျှင် ပြေးမည်ပြု၏။ သို့သော် အယ်လက္ကဆီက သူ့ကို မပြေးနိုင်အောင် ဆီး၍ ဖက်လိုက်သည်။

“အမှယ်လေ။ အကူလီနာပါကလား”

“ရှင်၊ လွတ်၊ လွတ်။ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ မဟားတရား မလုပ်နဲ့ နော်” စသဖြင့် လီဇာက အတင်းရုန်းထွက်ကာ အော်ပြောသည်။

“အချစ်ကယ်၊ အကူလီနာရယ်၊ ကျုပ်ပါကွယ်” ဟု အယ်လက္ကဆီက

ထပ်ကာ ထပ်ကာ အော်ဟစ်ပြောဆို၍ ကျေးတောသူမ ဟန်ဆောင်ထားသော မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏သမီး သခင်မကလေးကို အကြိမ်ကြိမ် ဖက်၍နမ်းလေသည်။

ဤအခြင်းအရာ အားလုံးကို မစွဲကျက်ဆန် မြင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းမသိ၍ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိချေ။ ဤအတွင်း အိမ်တံခါးမကြီး ပွင့်လာပြီးနောက် ဂရီဂိုရီလည်း ဝင်လာလေသည်။

“အလို တယ်ဟုတ်ပါကလား။ လူကြီးချင်း စကားပြောထားတုန်း ရှိသေး။ မင်းတို့ လူငယ်ချင်းကတော့ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ဖြစ်နေကြမှကိုး” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤဝတ္ထု၏ နိဂုံးကို ရေးနေသော်လည်း အပိုသာဖြစ်ချေ တော့မည်။ ထို့ကြောင့် နိဂုံးမချုပ်ဘဲ ထားလိုက်သည်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူကြ ပါကုန်။

